

GUD DREPTE HOMO-PREST

etter flere advarsler

Opplevelser 1976-1990

Forfatter: Harald Hæreid

Versjon 16. mai 2008
Tidligere tittel: Drapet på pastor Doucé

Opphavsmann Harald Sandvik Hæreid, 2008.
Nettadresse: www.ligaer.no

Du kan fritt linke til nettstedet www.ligaer.no hvor boka kan lastes ned gratis. Du kan også fritt gi elektroniske kopier av boka i sin helhet gratis til dine venner og kontakter. Endringer i eller salg av boka eller deler av den er ikke tillatt uten etter avtale med opphavsmannen. Heller ikke er det tillatt å stykke opp boka utover det jeg selv har gjort, for så å distribuere den. Dette gjelder inntil videre. Få tak i siste versjon!

Trykking av boka eller oversettelse kan bare skje i samarbeid med opphavsmannen.

Versjon 16. mai 2008 for internett.

Innholdsfortegnelse

Drept av hemmelig politi?.....	1
Drømmeren.....	1
Likavæl.....	3
Sol og knall blå himmel.....	3
En tube tannpasta.....	3
Møtet med døden i et øyeblikk.....	3
Den litt for snille bikkja.....	4
Hvor er du Harald?.....	5
Det ble ikke selvmord, likavæl.....	6
Demonen som ikke ville gå.....	7
Jeg ville ikke høre på råd.....	9
Et merkelig under: Vekt opp fra de døde.....	16
Fra Svarteboka til bibelen.....	17
Forførelsen blei avslørt likavæl.....	19
”Homo”: et smertefullt ord.....	19
Spennarhans.....	19
Tore og jeg lekte homo.....	20
Offentlig onanering.....	20
En homo gast.....	20
Bestialsk.....	20
Politimuseet.....	22
Han la seg etter meg.....	22
Pornostjerna måtte bruke narkotika.....	22
Gustav: Satt fri fra homofili.....	23
Gustav på Stovner Senter.....	23
Gustavs lyse sommerdress.....	25
Gustav i radiostudio.....	26
Gustav og den sultende trebarnsmammaen.....	31
Gustav og pappa.....	31
Nei, det begynte ikke med en drøm.....	32
Så fortsatte det.....	33
med barnehjemsgutter og raringer.....	33
Rettssaken mot pastor Hans Bratterud.....	35
Trusselen.....	35
Tre kjekke unge menn.....	35
Jo da, de ”tok oss”.....	36
Den avgjørende natta.....	37
Det ble bråk.....	39
Forberedelser til saken.....	40
Bratterud i Oslo byrett.....	42
Lufta går ut av ballongen, eller: Løpet er ikke over før det er over.....	42
Nederlaget i Høyesterett.....	44
Europas første kristne satellitt-TV.....	46
Hans var ikke skvetten.....	46
Bønnemøtene stoppet, salvelsen forsvant.....	46
Jan hoppa over gjerdet (til Paul Crouch).....	47
Telenor sviktet, men Herren er trofast.....	48
Opplink til satellitten.....	49
Pat Robertson, størst på kristen TV.....	49
De tapte 1,2 milliarder, men vi fikk 1,2 millioner.....	51
Tida i Drøbak.....	55
Helbred syke, kast ut onde ånder!.....	55

Homo og fin dame som ikke skjønte.....	56
Demonen som måtte gå.....	56
Lyskula.....	57
Året 1987: Frankrike.....	58
Som sagt, drømmer fra Gud kan lett bli virkelige.....	58
Kirken Troens Ord ved Vincenneskogen.....	60
Hovedoppdraget: Pastor Doucé.....	62
Bomturen på barnebeskyttelsen.....	62
Blink på biblioteket.....	63
Kurs mot Kristi Frigjøringscenter.....	63
Kristi Senter for frigjøring.. av seksuelle minoriteter.....	64
Arrestasjonen.....	65
Pastoren på kornet.....	66
Advarsel og dom over pastoren.....	68
Gudstjeneste på Frigjøringscentret.....	68
Onsdagsklubben.....	74
Siste gang på Frigjøringscentret.....	75
Homo jøde blir døpt.....	78
Jøden svikter Jesus.....	79
Den pedofile fengselsfuglen.....	81
Pigalle.....	82
Hva vil du ha?.....	82
Buss for Jesus.....	83
Hora fra Marseille.....	84
Kambodsjaneren i pornosjappa.....	85
Transvestitten.....	86
Horehusene.....	86
Jernbanekupeen.....	87
Den Røde Mølle og Christian.....	87
Banana split og sjekk uten dekning.....	88
Det økonomiske trykket.....	88
Bønn 12-20 timer i døgnet.....	90
Klippemenigheten på Pigalle – og berberen.....	91
Gud elsker Frankrike.....	93
Bibelskolestudenten Alex.....	93
Et ektepar i problemer.....	94
Andre menigheter.....	94
Min slektning journalisten.....	95
Gud – og jeg - elsker Frankrike.....	96
Buisson Ardent, Den brennende busken.....	97
Andre jaktmarker.....	98
Sexklubben.....	98
Homobaren og presidentfruen.....	99
Demonutdrivelse på homobaren.....	99
Katolsk prest som hjalp prostituerte unge menn.....	100
Mysteriet er løst.....	102
Dagbladet + Doucé = sant.....	102
Pappa + Jesus + oss = sant.....	103
Drømmen som ble sann.....	104
Tillegg.....	104
David og Jonatan.....	104
Kontakt med forfatteren.....	105

Forord

NB! Dette er andre utgave, med enkelte tilføyelser (nye kapitler)og endring av kapitlenes rekkefølge. Følg med på www.ligaer.no i fall det blir flere forandringer!

Denne lille boka er et utdrag av min livshistorie. For at den skal være lettere å lese, har jeg dramatisert den. Noen navn er ekte. Andre personer har jeg valgt å gi et fantasinavn, for å beskytte dem. Denne første, elektroniske utgaven, gjelder perioden fram til våren 1988 og enkelte hendelser fram til høsten 1990. Dette betyr at den fullt ut dekker min del av historien om drapet på pastor Doucé.

Det kan være at jeg husker enkelte episoder litt feil. Det kan være bruk for rettelser eller tilføyelser. Ta gjerne kontakt med meg om du vil bidra. Du finner kontaktopplysningene mine på www.ligaer.no . Sørg for å få tak i siste utgave av boka før du mener noe eller ønsker at noe skal bli forandret.

Hokksund 16. mai 2008

Harald Hæreid

Drept av hemmelig politi?

Presten eller pastoren Joseph Doucé ble 19. juli 1990 ført vekk av ukjente personer som identifiserte seg som politimenn. Dette forteller hans unge mannlige samboer. På den tiden var Doucé overvåket av det franske hemmelige politi - Renseignements Généraux. Han ble myrdet og det nakne og liket ble i oktober 1990 funnet sterkt dekomponert i Rambouilletskogen, et stykke sørvest for Paris. Straks kom spørsmålene fra hans likesinnede homofile, lesbiske, pedofile, sadomasochister, transseksuelle mv.:

Hvem sto bak dette? Hvorfor?

Det ble raskt dannet en ”Komité for sannheten om pastor Doucé’s forsvinning”. De hadde mistet sin beste talsmann i Europa.. en mann som av den nederlandske baptistkirke var vigslat til pastor. En mann som forut for sin tid utrettelig arbeidet for at seksuelle minoriteter skulle bli fullt ut akseptert i hele Europa. Spesielt arbeidet han for at de kristne skulle slutte å fordømme og undertrykke seksuelle minoriteter. Her i Norge er Åpen Kirkegruppe et av resultatene av hans storslåtte arbeid.

Jeg vet hvem som egentlig sto bak drapet: Gud! Jeg vet også at han på forhånd ble advart. Av meg! Slik ga Gud han en sjanse, for Gud ønsker ikke å ta livet av synderne. Men advarselen var forgjeves.

http://www.affaires-criminelles.com/bio_60.php

http://www.humanite.fr/1990-12-01_Articles_-LA-VERITE-POUR-JOSEPH-DOUCE

Drømmeren

Unnskyld,

men jeg er en drømmer. Ikke det at jeg drømmer meg bort, men, likevel. Jeg drømmer. Og hører stemmer, ser syner. Forresten, ikke si det til noen. Det kunne hende de ville tvangsinnlegge meg. Hysj!

Vel, det hele begynte altså med en drøm. Nei det var vel den natta med 3 drømmer. Det var 2 på meg, og en på kona. I 1987, tidlig på året. Etter drømmene bestemte vi oss for å selge alt vi eide og flytte til Frankrike, Parisområdet. Dere er gale, sa svigermor. Egentlig hadde hun vel på en måte rett.

En spurte meg: Dere skal vel opprette et hjem for barn som blir utnyttet til barneprostitusjon. Nei, sa jeg. ”Vi skal gjøre noe spesielt.. noe som stopper barneprostitusjonen sentralt.” Det er greit å ta ondet ved roten, ikke sant. Vi, kona og jeg, var ikke av det tålmodige slaget, skjønner du. Barnehjem – det får noen andre stelle med.

Vi snakket ikke så mye om den andre siden av saken.. Det med salg av menneskelige organer. Det fikk vi forresten ikke gjort så mye med, bortsett fra at vi fikk en fin kontakt. Den karen vi traff sitter med førstehånds opplysninger. Mye penger i det der forresten. Men penger som kommer lett, forsvinner lett også.

Men den andre drømmen, sier du kanskje, den første altså. Ja, det var noen år før. Jeg skrev ned alt sånt. Jeg likte å drømme, og ofte snakka Gud til meg gjennom drømmer. (Men jeg liker ikke skitne ekle sexdrømmer som selvsagt ikke er fra Gud.). Den drømmen var fæl. Jeg drømte at jeg sto utenfor et hus, kanskje 2 etasjer. Jeg så rett gjennom veggene. Vel dette er åndelig, skjønner du. Vitsen var at der inne så jeg 2 karer som sloss, kriget mot hverandre, med skytevåpen. Døra gikk opp og den ene kom

vaklende mot meg. Han falt ned rett foran meg, og famlet etter ankene mine, grep tak, insisterte selv om jeg syntes det var vemmelig. Du skjønner, han ville ha sex. Jeg trodde den gang at han ville jeg skulle skaffe han ei dame. Men nå lurer jeg på hvorfor han grep rundt ankene mine. Analsex eller dame? Vel, det ble det ikke noe av.. Greit å være snill, men det syntes jeg gikk litt for langt. (Men hallo, husk at dette var en drøm.)

Hør her, jeg har jobbet i politiet, i Kriminalpolitisenralen, så dette har jeg greie på. Når du er i ferd med å dø, får du en stiv en. Og da kan det være greit å bruke de siste minuttene til noe hyggelig. OK! Forresten. Da Jesus hang på korset, naken. Kanskje han hadde det sånn også, uten at han ville det. Det var sikkert vemmelig for han om de andre kunne se det.

Dette var for vemmelig. Jeg skulle til å rive meg løs og subbe et skritt tilbake, men tok meg i det. I stedet bøyde jeg meg ned og la hånda på ryggen hans, og løftet den opp igjen. Den var dekket med blod. Da, akkurat da, våkna jeg!!

Det jeg ikke skjønnte den gang, var at drømmen handlet om drapet på pastor Doucé. Drømmen ga meg ansvar for å advare han, slik han kunne få en mulighet til å berge livet. Blodet på hendene var et symbol for min skyld dersom karen skulle bli drept uten at jeg advarte han på forhånd. Men den gang kjente jeg ikke pastor Doucé. Det var ukjent for meg at det fantes folk som han.

Vel, likte å drømme, sa jeg visst. Problemet er bare at sånn dærre drømmer lett kunne bli virkelige, litt for virkelige.

En annen sak er: Hvorfor i alle dager skulle jeg bli utpekt til et sånt vågalt oppdrag, rett inn i løvens hule. Hvem var denne karen som i hast solgte hus og hjem i Norge og med en familie på 4 flyttet til Frankrike for å stoppe pedofili og handel med menneskelige organer, som han selv sa. Hva fikk han til å slutte i en jobb som hjelpepastor for å reise til et land hvor han ikke en gang hadde arbeidstillatelse, og uten at noen lovt å støtte han økonomisk? Var denne karen, Harald, bedre enn for eksempel pastor Doucé? Hvilken rett hadde han til å sette seg som dommer over pastoren. Jeg ække snauere enn at jeg forteller deg hele greia. Egentlig ække jeg no bedre enn han dærre pastoren. Men likavæl.. en forskjell var det. Sjøl om jeg også hadde gått på ræva, så skjedde det noe med meg, slik at Sjefen sjøl (Pappa) fant ut at han kunne bruke meg likavæl.

Likavæl

Sol og knall blå himmel

Det stemmer. Barndommen min var for det meste lys. Men seinere ble den noen ganger vond. Mye mobbing, spesielt fra jeg var ca. 10 år gammel. Det tok flere år med skam før jeg skjønnte at den egentlige grunnen til at jeg var annerledes og ble mobba. Det var fordi mine foreldre var kristne. Det må ha vært noe med meg, moral, holdninger, som de reagerte på. Men det skjemte ikke den tunge eimen av høy der inne i høytunnelen i låven på bestefars nabogård. Det nesten absolutte mørke mens vi krabba en og en etter hverandre gjennom tunneler i høyet. Høye svev, salto, over knasende høy. Følelsen av stikk fra høy over alt, kløe over hele kroppen. Uskyldig moro.

Og lysest av alt: Turen med to kusiner en deilig varm sommerdag med sol og knall blå himmel, blåbærlyng, markjordbær, maurtuer, summing av insekter, krokete landsens kjerrevei. En lang og slentrende tur for 3 små 4-åring. Endelig framme hos tante Henriette.. men tenk nå et øyeblikk.. den gangen hadde de ikke telefon over alt. Og tante Henriette skjønnte vel ikke at vi allerede hadde somla bort masse tid på veien. Så etter

noen gode vafler, var vi uvitende på vei tilbake til morfars gård. Det vi ikke tenkte på, var at morfar var veldig redd. Da vi kom fram etter vår livs skjønneste utflukt, venta en sint, og nesten desperat morfar. Men heldigvis, han roet seg.

En tube tannpasta

Så, når begynte det smertefulle? Det begynte med en tube tannpasta. Eller med at jeg lånte en tube tannpasta av tante Andrea. Hun var egentlig snill, så jeg hadde nok fått tannpasta om jeg hadde spurt. Men ute i morfars hage hadde vi det veldig gøy, og jeg lekte litt med tannpastaen, uten at noen så det, trodde jeg. Men så skulle vi bade etterpå. Det likte vi ikke, for mormor og morfar hadde ikke dusj og heller ikke badekar – bare ei balje lunka vann som de satte på en taburett midt på kjøkkengulvet. Jeg likte ikke at hun kledde av oss. Og så gjorde det så vondt når tante Andrea prøvde å gni møkka ut av øra våre. Tante, ikke så hard! Men tante Andrea holdt bare enda hardere i armen, og jeg skrek mens hun med den andre hånda fant fram såpa og begynte å gni den inn i håret. Jeg viste grønnsåpa ville svi i øya. Det verste var å vite det på forhånd, og grue seg.

Etterpå ble jeg stående og gni meg i øynene. Da kom sannhetens øyeblikk. Et eller annet fikk Andrea til å spørre: Vem har tagit tandkrämtuben min! Vel, tante Andrea bodde i Sverige, så hun blanda svensk og norsk. Nei.. ingen hadde tatt den. Men kanskje jeg hadde spor av tannkrem i trynet..

Harald, du har tagit den! Jeg vet det, sa hun meget strengt og bestemt. Kanskje hun prøvde å gi meg en sjanse til å tilstå. Jeg skjønte da at det var forferdelig galt av meg å lyve. Men jeg hadde kjørt inn i feil spor, og kom meg ikke ut. Mitt svar var: NEI! Det ble mitt livs første, negative, vendepunkt. I det øyeblikket ble jeg en synder.

Møtet med døden i et øyeblikk

Jeg var bare en uskyldig liten gutt som plutselig ikke var så uskyldig mer. Men det neste ble litt vel mye for meg: Mitt første møte med døden. Jeg skjønte ikke den gangen at tingene hang sammen. Det bare skjedde at jeg var hos min gamle mormor. Hun hadde en rund kropp med tynne bein i en storblomstrete blå sommerkjole. Alltid var hun så blid. Og hun elsket å bake hjemmelaget lyst brød som hun serverte til oss barnebarn med smør og sukker. Sukker som knaste i tenna. Sukker, søtt, godt, masse kalorier og energi for å leke og utforske. Men pytt – høl i tenna, hva er det?

Rett utenfor døra til det skrøpelige gule huset til mormor var det en slags avfalls plass. Der hev mormor fra seg vaskevannet, kaffegruten, matrestene. Dit kom småfuglene for å få sin rasjon. Men akkurat den dagen var det ingen små, kvitrende fugler der. Bare en skitten, stygg, flat fugl med brukken vinge. Den lå helt stille. Ikke kvitret den heller. Og ikke hjalp det å pirke i den med en kjepp.

Mormor! Hva er dette? Hvorfor kan ikke pippipen fly? Du skjønner, den er død, svarte mormor, og stilte seg ved siden av meg mens vi begge stirret på det som en gang var en spurv. Død? Spurte jeg. Kan den ikke fly lenger? Den kommer aldri mer til å fly, svarte mormor diplomatisk. Egentlig bør vi legge den i graven, sa hun. Graven? Hva er en grav, spurte jeg mormor. Mormor kunne svare på alt. Alle skal dø en gang. Da graver vi et hull i jorda, og så legger vi den som er død der. Skal jeg også dø, mormor. Ja, svarte hun. Da ble jeg veldig redd. Det var som et mørke det med døden, syntes jeg. Jeg løp inn på kammerset til mormor og morfar. Der kasta jeg meg ned i den halvbrede senga, oppå det nydelige hekleppet, med hodet boret ned i senga.

Skal du ikke opp og leke? Det er gøy å leke ute, sa mormor. Nei, jeg kommer jo til å dø, mormor. Jeg har ikke lyst til å dø og bli lagt ned i graven. Ja, men Gud kan redde deg fra

døden, sa mormor. Hva, tenkte jeg? Mormor virket så trygg, men jeg var redd. Jammen mormor, hvordan kan spurven få nye vinger og lære å fly på nytt. Det kunne ikke mormor svare på. Men etter en stund ble jeg med mormor ut for å begrave spurven. Og etterpå lekte vi med kongler og fyrstikker. Fyrstikkene var bena på kuene og kalvene. Jeg hadde jo sett på at mormor melket kuene i fjøset. Det var først neste år at jeg begynte å dra vingene av fluene.

Den litt for snille bikkja

Det skjedde litt forskjellige ting gjennom årene. Kretsen av mennesker som påvirket meg ble utvidet. Kretsen av mennesker som jeg påvirket ble utvidet. Spennet av hva som opptok meg ble utvidet. Det var som jeg levde etter ordtaket: Try everything once: Prøv alt en gang. Heldigvis klarte jeg i de fleste tilfellene å stoppe ”mens leken var god”. Eller.. når jeg ser tilbake på det.. var det min egentlige Fars hånd, han der oppe, eller min mors bønner.. som stoppet meg.

Noe av det jeg er minst stolt av skjedde nok mens jeg var 10-12 år gammel. En jeg kjente hadde ei lita svart tise. Bikkja var OK – men jeg var frekk og en vemmelig fyr, så jeg begynte å fingre litt for intimt med bikkja. Jeg drev det ikke så veldig langt, men likevel nok til at bikkja, ei tise, begynte å bli litt for interessert. Neste gang jeg kom dit, og bikkja fikk se meg, kasta den seg på ryggen på golvvet og vifta med rompa. Da skjønte jeg at leken hadde gått litt vel langt. Heldigvis slutta jeg der og da.

Hvor er du Harald?

Helt fra de første ungdomsårene var jeg som gutter flest full av kjønn. I mitt tilfelle sporet jeg ikke av ved å ha sex med andre gutter. Nei, det var og ble jenter for meg, heldigvis. Men det var dette med å prøve alt en gang. Dermed så rota jeg meg opp i litt for intim kontakt med et par svært mye eldre jenter, og noen år senere med ei svært mye yngre jente. Noen ville vel si det var normalt. Nei, det er ikke normalt å innvie barn i kjønnslivet, spesielt ettersom jeg i det siste tilfellet var i puberteten, mens hun var under puberteten. For meg ble det heldigvis bare enkelttilfeller. Men hva skjedde med jentene? Skyldfølelse? En dårlig start på noe verre og verre? Jeg veit ikke. For å legge det bak meg måtte jeg senere gjøre opp disse tingene med både Gud og mennesker.

Men hva da med jevnaldrende jenter og damer? Jo da, det med yngre eller eldre jenter var bare forbigående, heldigvis. Min far prøvde innimellom å pense meg inn på ”den smale veien”. Selvfølgelig var jeg ikke særlig interessert. Jeg ville leve mitt eget liv. Far prøvde å få meg interessert i et kristent ungdomslag på den skolen han underviste. Du skjønner, pappa var lektor, en ”fin” form for lærer. I det kristne ungdomslaget var det ei ganske kjekk ung jente. Pen var hun også. Men det jeg ikke likte, var at hun virka interessert i meg. Da ante jeg straks pappas manipulering. Jeg tenkte: Nei, flykt. Vel, det gjorde jeg også, ganske grundig, for jeg slutta å gå i ungdomslaget.

En annen gang – jeg var vel bare 10-12 år gammel – dro mor meg med på bedehuset på Bryn. Det var mitt livs første vekkelsesmøte. Det var ei ung dame som prekte om Jesus. Det nappa og dro veldig i meg da hun sa at vi måtte bli frelst. Jeg holdt på å springe fram for å bli frelst, men holdt meg godt fast i stolen. En annen gang dro ei kusine meg med på et teltmøte med Åge Samuelsen. Jeg så på det som underholdning. Det eneste jeg husker er at det var ganske fullt i teltet, der vi satt på trebenker, og så at han sa det skulle være stille kollekt.

I neste omgang klarte pappa å spore meg inn på friidrett. Da var jeg ca. 14 år gammel, og hadde begynt på Aars & Voss skole i Oslo sentrum. Jeg begynte å løpe om sommeren, og

trente mye med vekter i Turnhallen like ved skolen om vinteren. En gang jeg og et par klubbkamerater hadde deltatt i et norgesmesterskap på Lillehammer, tok vi toget tilbake til Oslo. På veien traff vi et par Oslojenter. Jeg var jo ganske sjenert vanligvis, men i flokk kunne også jeg være bråkjekk: Hei damer! Åffer kan ikke dere dele med oss da! Nærmest brølte jeg idet vi braset inn i kupeen med fulle treningsbagger og blikket festa på bollene som damene satt og tygde på. Det varte ikke lenge før vi smakte på bollene. Damene lurte nok ei stund på hva som trakk oss mest, damer eller boller. Men siden jeg er av den lojale typen, spurte jeg den mørke jenta: Hvor bor du hen? Like ved Oppsal, verste Oslo øst, altså, sa hun. Men nei, jeg bor jo på Manglerud, svarte jeg. Du er jo rene snobben i forhold til meg, spøkte jeg.

Det jeg ikke visste da, var et hun var av beste arbeidernobb, om det er noe som heter det. Heller ikke visste jeg at hun kom fra en ateistisk familie. Det ble et par ut av oss. Jeg klarte ikke å holde meg. Hvordan kunne jeg klare det, jeg som ikke en gang var en kristen? Dermed ble det til at vi gifta oss også. Og dermed ble Harald, fra beste kristne bakgrunn, langsomt først en opprører mot kristendommen, dernest gradvis en ateist.

Takken kona fikk av meg, var at jeg gjennom årene mer og mer kikka på andre damer. En dag rant det over for meg. Jeg forsvant – og så ble det separasjon og skilsmisse. Jeg husker den tragiske kvelden jeg kom for å hente noen av sakene mine. Jeg hadde venta til det var sent, for å ikke treffe småjentene. Men nei, minstetulla våkna likevel. Hun kom listende, og stilte seg i døråpningen: Pappa, skal du bo hos oss nå? Hun var bare 2-3 år gammel. Jeg gjorde meg hard som stål: Nei, jenta mi.

I begynnelsen av 1970-årene begynte jeg å jobbe ganske bevisst for å skape meg en karriere. Det begynte egentlig med at jeg et par-tre år etter studiene til sivilingeniør fikk jobb i Belgia, hos det store internasjonale konsernet Procter & Gamble. Dette gikk ikke videre bra, for i den perioden var jeg plaget av småsykdom og tretthet. Det artet seg slik at hver gang jeg skulle snakke med sjefen, kom det en uforklarlig tretthet over meg. Jeg klarte nesten ikke å holde øynene oppe. Det endte med at jeg fikk sparken. Dermed måtte jeg flytte tilbake til Norge med kone og 2 små barn. Det ble et skikkelig nederlag.

I Norge fikk jeg jobb i i noe som het Varefakta-komiteén. Ambisjonene var fremdeles på topp, og etter et år eller to i Norge fant jeg en nisje innenfor jobben min i. Jeg oppdaga at i USA hadde det dukket opp et nytt moteord: Produktsikkerhet. Dermed fikk jeg støtte til å foreta studieturer og gjorde disse tankene kjent i Norge. Mye av dette arbeidet ble finansiert av Nordisk ministerråd. På den tida var jeg en rekke ganger gjest i NRK radio, noen få ganger i NRK TV. Jeg skrev en rekke avisartikler og var en aktiv foredragsholder, blant annet for Redd Barna. Jeg var med andre ord en mann som folk begynte å legge merke til.

En dag fikk jeg plutselig en telefon fra en ukjent ung mann som inviterte meg til kretsen rundt høyesterettsadvokat Olav Hestenes. Jeg visste ikke at han var frimurer. Senere fikk jeg vite att han hadde grad X (d.v.s. 10) i Den Norske Store Landsloge og tilhørte ”St. Olaus til den hvite Leopard” i Oslo. Ingen sa noe til meg, men jeg skjønnte at dette var en krets med folk som hadde stor innflytelse i samfunnet. Jeg vet ikke hvorfor, men jeg bare kjente at det der ville jeg ikke ha noe med å gjøre.
http://arkivet22.blogspot.com/2006/11/frimureriet-og-de-hemmelige-selskap_18.html

Det må vel ha vært på denne tida at PAPPA begynte å lete etter gutten sin. Eller hadde han vært der hele tida? Hvor er du Harald. Hvor har det blitt av deg? Vet du ikke at jeg elsker deg? Vet du ikke at jeg har en framtid for deg, en plass i min Sønns rike. Du må ikke havne i helvete, gutten min! Jeg kjente det som en tomhet innvendig. Nei, Nei, Nei.

Jeg tenkte bare på en annen far, en som hadde ei vakker datter i baksetet. Damer, damer, damer. Det jeg ikke skjønnte da, var at det var djevelen som kjørte den bilen.

Det ble ikke selvmord, likavæl

Jeg skjønnte heller ikke at Satan bare hadde en plan: Å ødelegge meg. Han lyktes nesten. Det begynte å gå nedover bakke med meg. På jobben viste det seg at jeg var litt for hårsår, tålte ikke kritikk eller velmente korrigeringer. Jeg fikk nerveproblemer, urolig mage. Og så jeg som så å si aldri hadde vært syk. Selv om sjefen min sa at han aldri hadde sett noen som var så dyktig i utredningsarbeid som meg, ble jeg ikke forfremmet. Dessuten ble jeg jo skilt. De periodiske depresjonene jeg hadde hatt i ung alder økte i styrke. Syndelivet ga meg ingen tilfredsstillelse. Jeg begynte å se meg selv som mislykka, ja som en synder på vei til helvete. Men til slutt, like før jeg retta AG3-geværet inn i kjeften på meg sjøl, hoppa jeg av toget, og landa rett i PAPPAS fang.

Jeg ble en kristen mens jeg lå i senga hjemme hos meg selv på Haugenstua i Oslo og grein. Jeg hadde ikke noe syn, men jeg så for meg Jesus etter at han var korsfesta og hadde stått opp fra de døde. Han sto rett foran meg, midt i senga, og strakte armene mot meg, slik at jeg kunne se spikermerkene i henda hans. Jeg skjønnte det ikke da. Jeg bare tenkte på bibelstedet jeg hadde lest om i ei bok: Takk Gud under alle forhold, for det er Guds vilje for dere. Og ja, jeg begynte faktisk å takke Gud.. selv om alt så mørkt ut. Nei, jeg skjønnte svært lite i begynnelsen. Jeg var ikke kjent på kartet. Men seinere forsto jeg: Jeg var kommet hjem. PAPPA, her er jeg! Her kommer gutten din likavæl!

Jeg hadde fått oppleve at syndens lønn er døden. Men senere forsto jeg at Gud ønsker å gi oss en gave, bare av velvilje. Den gaven er evig liv – et evig liv ved troen på Jesus.

Det ble begynnelsen på en lang reise, en reise inn i evigheten..

Demonen som ikke ville gå

Tipset fikk jeg visst en av de få gangene Elisabet besøkte meg. Hun var en kristen, Elisabet, men litt sprø, for hun prata en masse om noe hun så en gang hun kikka ned i toalettskåla, noen dyr eller insekter. Dit ned i hølet pleier ikke jeg å kikke, jeg bare driter i det. Du skjønner, jeg var ikke døpt den gangen, og det fikk Elisabet greie på. Da ble hun litt forskrekka. Harald, du må la deg døpe. Døpe – jeg er jo døpt. Jeg mente at mamma og pappa hadde døpt meg da jeg var liten. Nei, jeg orker ikke mer av det der. Jeg kom opp i en krangel med en mann i samme blokka, sa jeg. Han er visst predikant.

Hun så litt fraværende ut et øyeblikk, men så kom det langsomt og overveidd: Har du noen gang hørt noen forkynnelse om dåpen, jeg mener troendes dåp, dåp for voksne? Nei, det har jeg ikke. Da burde du hilse på Ester Bjerke. Hun er en brennende kristen og hun vil sikkert fortelle deg om dåpen. Elisabet var klar og bestemt, for en gangs skyld.

Jeg skjønner ikke detta, tenkte jeg, men jeg har faktisk lyst til å høre på henne. Et par dager seinere ringte jeg det nummeret jeg hadde fått av Elisabet. Noen løfta av røret og sa hallo! Er det hos Ester Bjerke. Du skjønner, jeg var irritert overfolk som ikke sa navnet sitt. Ja, det er meg, svarte en voksen kvinnestemme i andre enden. Jeg har hørt at du døper folk. Jaa, kom det nølende.. Vel, jeg mener, korrigerer jeg, du forkynner om dåp for voksne? Jo da, det høres greit ut. Dermed avtalte vi en kveld, for jeg jobba jo på dagen, som folk flest. Forresten, hvor bor du? Hun ga meg adressen. Hvor er det, spurte jeg. På Galgeberg, var svaret. Jeg tenkte ikke på det da, men det må ha vært der de pleide å henrette folk.

Den torsdags kvelden blei litt annerledes enn jeg hadde tenkt, for vi snakka ikke om dåpen. Ester og ei eldre dame som bodde hos a fortalte om en tur til Nord-Norge. Gud hadde talt tildem, men det var vinter og uvær, masse snø. Men over alt hvor de kom, hadde brøytebilen vært der like før, ja noen ganger kjørte den rett foran. De hadde ikke penger, og bilen var skral, men Herren hadde vært med dem, forsto jeg. Først på slutten kom vi inn på det. Men da måtte jeg se på klokka? Vel, det er best jeg drar nå, for jeg skal på tidlig på jobben. Kan vi ikke si at vi treffes igjen på tirsdag, foreslo Ester. Da kan jeg spørre om det passer for Bernhard. Han ville også høre om dåpen, skjønner du.

Det ble tirsdag kveld. Jeg møtte presis, men Bernhard, var det ikke det han het, var sein. Omsider dukka han opp. Først fortalte Bernhard hvordan han og kona hjalp folk med nerveproblemer. De fikk bo hjemme hos dem. Noen ganger måtte han og kona kaste ut demoner. Omsider var han ferdig, og Ester kunne begynne. Hun renska halsen: Dere, hør her. Jesus blei døpt han også, ikke sant. Ikke noen barnedåp der, nei. Hvor gammel var han da han blei døpt? Tja, ca. 30 år, prøvde jeg meg. OK, han var altså voksen, ingen spedunge, hva?

Ester var ei tøff dame, fant jeg ut etter hvert. Hvordan døpte de den gangen, da? La oss se på Joh.3,23. Dermed dro hun i vei med det ene bibelstedet etter det andre. Poenget var at mens nordmenn flest er døpt som spedbarn, så mener baptister, pinsevenner, de fleste karismatikere osv, at først må du bli frelst, en kristen altså, og deretter blir du døpt. Det de sier er at en liten baby ikke sjøl kan tro, og siden troen er nødvendig for å bli frelst, kan du ikke døpe en baby. Bernhard og jeg satt for det meste og lyttet. Vi hadde ikke hørt noe slik før, og hadde ikke noen innvendinger. Etter en times tid eller to, spurte Ester om vi kunne tenke oss å bli døpt. Tja, vi dro vel litt på det begge to. Dermed gikk vi hver til vårt.

Da jeg kom hjem, var det seint, og jeg gikk straks og la meg. Jeg hadde for vane å lese et kapittel i Ordspråkene hver kveld. Denne kvelden ba jeg til Gud: Kjære Gud. Jeg er for trøtt til å lese et helt kapittel. La meg få noe fra deg når jeg slår opp tilfeldig. Dermed slo jeg opp bibelen, og øynene falt på Ordspråkene kapittel 1, vers 22 og 23:

Ordspr. 1,22-23 Hvor lenge vil dere uforstandige elske uforstand, og spotterne ha lyst til spott og dårene hate kunnskap? 23 Vend om og gi akt på min tilrettevisning! Da vil jeg la min ånd velle fram for dere, jeg vil kunngjøre dere mine ord.

Den gikk rett til hjertet på meg. OK. Om jeg vender om og lar meg døpe, vil Guds ånd velle fram for meg, og han vil kunngjøre, fortelle sine ord til meg. Den likte jeg. Dermed bestemte jeg meg på sparket til å bli døpt, ja jeg kunne nesten ikke vente, slik gledet jeg meg. Pussig hva? Det ble Esters svigersønn som døpte meg, den følgende søndagen. Faktisk har Gud holdt sitt ord om å la sin Ånd velle fram og å gi meg hans ord.

Dessuten: Det var på Galgeberg i Oslo det egentlig begynte – på henrettelsesstedet. Min stolthet, mitt ego, alt, ble hengt opp på galgen, henrettet. Og så ble det begravd i dåpen sammen med alle mine synder, sammen med hele min gamle personlighet. Den gamle Harald som likte å synde, som kunne ligge i senga om kvelden og planlegge synd, eller ergre seg over all synd han ikke fikk gjort, den gamle Harald som gjerne ville prøve å leve ordentlig, men som ikke klarte det, han ble begravd ved dåpen til døden. Og ikke nok med det: Han sto opp med Kristus, med Jesus altså, fra de døde for å leve et nytt liv. Kunnskapen om hva som egentlig skjedde i dåpen har bidratt til å holde meg oppe og til å vende verden ryggen i årene som fulgte.

Det ble til at jeg besøkte Ester og venninnen hennes noen ganger til. En gang jeg kom dit, var ei dame i 40-åra fra Hadeland på besøk. Hu het Erika. Jeg skjønnte straks at noe spesielt var på ferde, for Ester sa til Erika: Ja, men vi ba jo for deg sist gang du var her. Vi drev ut minst en demon i alle fall. Jo da, sa Erika. Men nå er det verre med meg enn noen sinne. Fryktelige mareritt om natta. Nerver ja, sa hun. Det skal jeg si deg. Jeg har sånn angst at jeg knapt kommer meg ut blant folk. Men du kom deg hit da, skjøt jeg inn. Jo, det var en som kjørte meg til stasjonen og kjøpte billett for meg.

Så demonen har kommet tilbake da, konstaterte Ester. Kan du ikke hjelpe meg! Erika nærmest tryglet. Ester svarte ikke. Jeg kan hjelpe deg, foreslo jeg storsinnet. Jeg hadde bare opplevd at noen hadde prøvd å kaste ut en demon av meg, en som jeg tydeligvis ikke hadde. Men jeg hadde jo lest i bibelen, hvordan Jesus gjorde det. Dessuten hadde jeg masse erfaring, tenkte jeg, for etter drøssevis med angrep fra helvete om natta hadde jeg funnet ut en ting: Jesus er sterkest.

Erika og jeg reiste oss fra sofaen. Jeg sa straks: I Jesu navn, stygge demon som plager denne dama, forsvinn! I Jesusnavn! Dermed fikk dama ras. Uten varsel begynte hun å stønne og skrike. Ansiktet skar grimaser. Stemmen ble hes og dyp: Ikke bruk det navnet! Jeesuis, vrælte hun. Navnet Jesus kom ut med et spottende tonefall, med masse forakt. Jasså, tenkte jeg. Der er du, ropte jeg triumferende. Prøv deg ikke! Bare gå din vei, straks. Dermed fikk dama enda mer ras, datt i gølvvet og rulla litt omkring. Jeg sto og så på en stund, men prøvde så å nærme meg til henne. Hun langa ut et spark fra gulvet, men traff ikke. Jeg tenkte: Demonene kan ikke skade med, for Jesus bor i meg. Dermed nekta jeg å bli redd eller trekke meg unna.

Etter en stund med skriking og vræling og sparking og spenning, begynte jeg å lure på om ikke demonen hadde tenkt å gå. Men tida gikk, og ikke noe nytt skjedde. Hele tida satt Ester og venninna i stolene sine og så på. Eller ba de kanskje? Etter et kvarter, eller var det en halvtime, tenkte jeg: Nå får det være nok. I mitt indre spurte jeg: Herre, hvorfor stikker ikke demonen av. Da fikk jeg er syn. Kort sagt: Jeg så noe vemmelig, som et åndelig mørke, rundt redskapen til en mann. Det kom for meg at hun hadde en affære med broren sin. Jeg satte meg ned og spurte: Hvilket forhold har du til broren din? Forhold? Spurte hun. Åja, tenkte jeg. Der røpet hun seg. Men det hjalp ikke, hun ville ikke tilstå noe. Du skjønner, om du har synder i ditt liv, må du omvende deg. Hvis ikke har demonene full rett til å bo i deg. Fortsatt svarte hun ikke. Til slutt reiste hun derfra, og jeg har aldri sett henne siden.

Jeg ville ikke høre på råd

Men, Harald! Jeg skjønner at du var omtrent like ille som en vanlig nordmann. Likavæl brukte Gud deg. Men nå var jo pastor Doucé homo. Hadde du noe greie på det da? Du har vel aldri vært homo – eller misbrukt smågutter? Nei, det har jeg ikke. Men før jeg kommer nærmere inn på det, så la meg fortelle om det sprøeste jeg har gjort i mitt liv. Følgene av den beslutningen måtte jeg bære i 3 år, til jeg skjønnte det var feil, og omvendte meg.

Det var i gang 1975-76. Jeg bodde på Haugenstua den gangen, etter at jeg var skilt fra den første kona. Det var Frode som begynte å påvirke meg. Jeg hadde begynt å gå i statskirkens menighet i nærheten. Der var det vel at jeg traff Frode. Han var student, noe med sykepleie eller teologi eller noe sånt. Han sa: Jeg er ikke så sikker på at du som er skilt kan gifte deg igjen. Men jeg skal sjekke. Frode bodde bare et par blokker ovenfor meg. Noen dager traff jeg på ham på veien til butikken.

Hei Harald! Han var bak meg, så jeg venta. Du, jeg har sjekket opp det med gjengifte. Han skarra ganske tydelig, for han kom fra Sørlandet - Grimstad. Jeg har snakket med et par karer jeg kjenner som gå på Menighetsfakultetet. De mente at du som er skilt kan ikke gifte deg. Jeg husker ikke så nøye alt han sa, men det var hovedinnholdet.

Jeg husker veldig godt at da jeg var på en gudstjeneste hos ei gruppe kristne som kaller seg adventister - det er de som er veldig interessert i endetida, og som har søndagen, hviledagen mener jeg, på lørdag. De kaller lørdag for sabbat. En gang var jeg på et påskestevne hos dem. Etter en gudstjeneste – altså et kristent møte, på traff jeg Olivia, ei ung dame fra jobben Det var hu som hadde invitert meg. Hu dro meg i armen og sa: Harald, her er noen du absolutt må treffe. Dermed sto jeg overfor en gjeng med erfarne kristne. Hei, sa Olivia. Han karen her heter Harald. Vi hilste på hverandre. Han er skilt. Hva mener dere om det. Olivia lespet svakt, men det var bare sjarmerende.

Den eldste av dem, en mann i 40-50-årene, sto med armene over kors: Så du er skilt. Mm, svarte jeg, forberedt på det verste. Bibelen er helt klar på dette. Dessuten, har du ikke avgitt et løfte om å være tro til døden. Sjokket mitt ble enda et hakk dypere. Jasså, da var det dumt å skille seg, tenkte jeg. Aldri mer sex. Jeg hadde klart å være uten sex i et års tid. Sæden bare rant ut av meg om natta, uten noen seksuell nytelse. Vel, min forhenværende har jo gifta seg på nytt, prøvde jeg meg på å si. Men nei, det gjorde ikke noe inntrykk på dem.

Jeg hadde også hatt noen eventyr. Det siste skjedde etter at jeg var frelst, med ei ung dame som bodde i nærheten. Kjøttet tok overtaket. Far i himmelen. Du ser at vi ramla. Hjælp meg! Jeg vet ikke om jeg klarer dette. Jeg har glemt hvordan det skjedde, men plutselig klarte jeg meg uten sex. Dama skjøv jeg fra meg. Dermed ble jeg aleine igjen.

Noen måneder seinere hørte jeg om en sånn karismatisk konferanse. Rettere sagt, det sto en annonse i Troens Bevis, bladet til Aril Edwardsen. Karismatisk.. de snakka i tunger, skummelt for mange. I tunger betydde at de snakka et språk som døm sjøl ikke forsto. Dessuten helbredelser, profetier. Spennende saker altså. Dermed dro jeg av gårde til Larvik med den hvite lille VW-bobla. Soveposen min lå klar i baksetet.

På det første møtet var det en metodistpastor fra Larvik som dro i vei, og spilte improvisert på pianoet. Alle sang med. De synger i tunger, tenkte jeg. Det hadde jeg hørt et år før på noen møter i Sjømannskirken på Bygdøy. Frøen, sjømannspresten, leste en gang opp bibelstedet Lukas 11,11. Lett å huske, mente han. Der står det:

Men hvem av dere som er far, vil gi sin sønn en stein når han ber om brød, eller når han ber om en fisk, gi ham en orm i stedet for fisken, 12 eller når han ber om et egg, gi ham en skorpion? 13
Dersom da dere, som er onde, vet å gi eders barn gode gaver, hvor meget mer skal da Faderen, som er i himmelen, gi dem den Hellige Ånd som beder ham!

Det var jo enkelt og greit, tenkte jeg. Jeg ba enda en gang: Jesus, gi meg den Hellig Ånd! Jeg merka ikke noe spesielt, men kjente at Den Hellige Ånd var der. Der, hos meg, hadde han vært lenge. Da kan jeg be i tunger da, sa jeg til broren min, Øyvind, som hadde tatt meg med dit. Klart det, sa han. Han var yngre enn meg, men lå et hakk foran meg. Han dreiv stadig og dro meg med. Dermed satte jeg i gang å snakke i tunger, altså på et språk jeg ikke kunne

Altså, pastoren fra Larvik spilte, og dermed stemte jeg i.. i tunger. Oj, vi synger ulikt, flerstemt altså, og dessuten med ulike ord, tenkte jeg, likavæl er det skikkelig pent. Som sagt vær velkommen! Du skjønner, det hadde stima inn enda flere folk, som kjerka var overlessa. Vi må visst flytte konferansen til et større lokale, sa pastoren. Det er visst han fra Larvik som står i spissen, tenkte jeg.

Neste møte var ganske tidlig på morran. Da var det ei dame langt foran som ropte ut i tunger, mens hun skalv litt. Hun reiste seg og løfta en arm. Alle ble stille og lytta. Med det samme hun begynte, så jeg for meg et glimt av noe, var det en sau, et lite lam. Bææ! Jeg tenkte: Jeg får i oppdrag å tyde det hun sier så folk kan forstå det. Men det blei for mye for meg. Dermed holdt jeg meg fast og holdt kjeften igjen. Straks etterpå angra jeg. Gud, tilgi meg! Gud, var det jeg som skulle tyda? Jeg fikk ikke tak i alt som skjedde etterpå, for jeg var full av forvirring og sorg. Det var visst stille, pinlig lenge. Om det kom en tydning til slutt? Jeg lurar på om ikke pastoren kom med tydningen etter ganske lang stillhet.

Fra i kveld flytter vi til skolen rett oppi her, opplyste pastoren. Det var en annen kar, en med lyst hår, som preka den kvelden. Jeg kjenner Guds kraft nesten som en varme, tenkte jeg. Flott at jeg kom meg hit!

Morran etter var det møte på skolens gymsal, og en av kveldene sa pastoren fra Larvik: Vi har bestemt at vi skal krone Aril Edvardsen til høvding over den karismatiske bevegelsen i Norge. Aril kom fram. De syntes kanskje han var ekstra flink til å preke, men jeg syntes alle var like flinke. De holdt flere taler: Aril, du er høvdingen i blant oss. Du fikk tro for å starte med store sommerkonferanser. Du startet Troens Bevis bibelskole. Du startet et stort misjonsarbeid med innfødte evangelister i stedet for å sende inn misjonærer utenfra.

Etter lunsjen kunne vi bli bedt for. Jeg havna i et av klasserommene. Der sa de til ei dame som feilte et eller annet: Se på Jesus! De venta litt, men så ba de videre. Flinke til å be, tenkte jeg. Plutselig skrek dama ut: Jesus! Hun rakte begge armene i været. Det var da skikkelige saker, tenkte jeg.

Da det var min tur, sa jeg: Jeg blir så frista av sexdemoner. De ba: Far i himmelen, sett han fri, hjelp han til å ikke synde. Sånn har jeg bedt sjøl, tenkte jeg. Vi reiste oss alle tre, jeg og de to. En av dem holdt fingeren betenkt mot leppene: Ja vel, jeg lurar på om du er besatt. De kikka på hverandre og nikket. Ja, sa den andre. Vi sender han til den gruppa som holder på med det.

Du må gå inn i klasserommet ved siden av, sa de. OK, jeg gikk, og banka på i naborommet. Demoner, tenkte jeg, og var litt engstelig. Kom inn! Ropte de. Jeg nølte. En høy, middelaldrende kar åpna døra. Jeg gikk inn, og han låste etter oss. Oj, er det så farlig tenkte jeg. De var tre personer. I tillegg til han som åpna, var det en ung mann i lyseblå genser og hvit skjorte som syntes. Det var kledelig, tenkte jeg, men sa ikke noe. Vi hilste på hverandre. Sett deg her, sa den tredje personen, ei myndig dame som med knoklete finger pekte på en stol som sto midt på gulvet.

Men vi må vel snakke med han litt først, mente den unge, mørke mannen i blå genser. Han sto med armene bak på ryggen. Jo da, sa dama. Hvordan står det til med deg, spurte han som åpna døra. OK, bare bra. Liker du deg på møtene her, fortsatte han. Jeg begynte alt å slappe av. Snudde meg og sa til ham: Jeg syns de er like flinke til å preke alle sammen. Jeg har aldri vært på sånne møter før. Hva er det som driver deg hit, da? Spurte hu med myndigheta. Hu så ned på meg, granska hele meg. Vel, jeg blir så plaga av sex. Noen ganger om natta har jeg mareritt eller drømmer om sex. Noen ganger om skitten sex. Jeg turde ikke å fortelle om at jeg hadde sett for meg djevelen i en slik drøm. Det er plagsomt, sa jeg. Det tror jeg gjerne, sa dama.

Hu la ei stiv hånd på skulderen min. Du sexdemon, kom ut! Ja, amen. Nå er det nok. Kom deg ut, ropte hun. Dette er ikke huset ditt, for kroppen til denne karen er et tempel

for Den Hellige Ånd, ropte den middelaldrende karen. Den unge mannen sto bak meg. Han la hånda hardt på hodet mitt. Kom deg ut, ropte han, mens han rugget hodet mitt fram og tilbake. Oj sann, tenkte jeg. Håper den stikker av. Amen, halleluja, ba jeg svakt. Du kan bare være stille mens vi ber, sa dama. Slik holdt de på lenge.

Jeg begynte å bli litt sliten. Den unge mannen så på klokka. Det er tid for en pause, sa han. Jeg foreslår at han kommer tilbake i morgen, mente dama. OK, du trenger vel å slappe litt av du også, sa ”døråpneren”. Jeg smilte matt. Ja, det skjedde kanskje ikke noe nå? Spurte jeg. Nei, vi pleier å merke det, smilte den unge mannen matt. Det hender det går ganske hardt for seg, har jeg hørt. Neida. Det er ikke farlig sa døråpneren. Jesus er sterkest. Og det står: Han som er i oss er større enn han som er i verden.

Utafor døra sto det en flokk mennesker. Vi får vel gå til middag, foreslo en. Jeg ble med dem. Den eneste jeg kjente igjen var en eldre, hvithåret mann. Han hadde jeg spist sammen med en gang før, og han var veldig begeistra for meg. Det er sikkert fordi jeg er nyfrelst. Han pleide å prate masse om Den hellige Ånd og om åndsdaopen. Å være fylt av Ånden er som du fyller ei bønne med vann, sa han. Å bli åndsdaopen er som å senke hele bønna under vann, sa han med glød. Jeg likte at han var så begeistret og for at han tok seg av meg.

Siden jeg trengte å få det inn med skjere syntes jeg det er fint å prate med han. Men en gang begynte vi å snakke om daopen. Du må bli døpt, sa gamlingen. Å, er jeg ikke det da, svarte jeg. Ikke hvis du bare er barnedøpt, påsto han. Jammen, sa jeg, jeg er jo døpt allerede. Nei, det er ikke noen virkelig dåp! Han var litt rød i ansiktet, men jeg var enda rødere: Du kan ikke bli døpt før du er frelst, sa han. Det ble den første og eneste gangen vi krangla.

Mens vi gikk opp trappa til spisesalen, plumpa jeg ut med det. De tro jeg er besatt, men de klarer ikke å få demonen ut. Hvem de? Jo de på det rommet som er for de som trenger å fris fra demoner, svarte jeg, og pekte over skulderen tilbake dit vi kom fra. Åja, jeg er ikke så sikker på at jeg er enig i det, sa han. Så snakka vi ikke mer om det.

På kvelden, etter møtet, kom den gamle mannen bort til meg. Kom her, sa han, og vinket med pekefingeren. Vi skal spørre høvdingen. Der sto sjølveste Aril Edvardsen, rett til høyre for plattformen. Han ser ut som en vanlig mann, tenkte jeg. Han tar seg tid til å prate med folk. Flere stimla sammen for å snakke med han. Jeg sto og skifta tyngden fra den ene foten til den andre. Det er best å spørre en sånn som han, mente gamlingen, som sto rett til høyre for meg. Han har jo lang erfaring med demoner fra Afrika.

Da det ble vår tur, var det gamlingen som snakka: Kan denne karen her være besatt? Aril så nøye på meg. Han, puff! Han kan ikke være besatt! Han var kort og skråsikker, og snudde seg til nestemann som dro han i ermet. Er det så enkelt, tenkte jeg. Seinere kom jeg til å tenke på de besatte i Afrika, India og slike steder. De er veldig høylytte, hadde jeg hørt. Og demonene farer ut med et vræl. Eller de får raserianfall og prøver å blånekte. Andre skjælver og sikler av angst. Demonene altså. Når de møter sin overmann, Jesus.

Klart jeg ikke er besatt, skjønnte jeg, og var enig med gamlingen. Men hva er jeg da, spurte jeg. Det er bare vanlige fristelser som alle har, påsto gamlingen. Du må stå han i mot, fast i troen! Og han skal stikke! Han mente at jeg skulle dytte djevelen og fristelsene fra meg. Det jeg ikke skjønnte var hvordan man dytter han fra seg. Jeg var så ny på veien at jeg ikke skjønnte hvilket våpen vi har: Ordet, Guds ord i samarbeid med Den Hellige Ånd.

En gang jeg skulle opp trappa til spisesalen, nådde jeg igjen to gamle damer som var dårlige til beins. Den ene gikk med stokk, og den andre hadde legger så tjukke som elefantbein. Å, elefantsyke, tenkte jeg, men sa ikke noe. Man må ikke såre damene, forstår du! Jeg tok i et tak og hjalp hu med stokken. Hun var lita, krokete og lett.

Etter måltidet skulle jeg til å springe ned trappa slik jeg pleide, helst 2-3 trinn om gangen. Men nei, der sneglet de samme to gamle damene seg nedover. De klamra seg til hverandre, og hadde en liten hale av andre folk etter seg. Jeg trengte meg forbi. Hva heter du, spurte jeg hu lille med stokken, mens jeg geleidet henne nedover. Hu andre gikk på skrå, holdt seg i gelenderet og greide seg bra. Jeg heter Helena, svarte hu jag holdt i armen. I mens hadde hu tjukke også kommet seg ned. Hu var ei myndig dame. Hu dro litt i blusen sin, justerte på perlekjedet. Tekkelig. Underleppa var lita og bestemt. Vi er søsken, så hu og smilte. Jasså, fra Sørlandet, sa jeg, Dere har så fin dialekt. Dialekt? Der er dokker som har dialekt påsto hu tjukke. Vi er fra Sørlandet ja, men Helena bor i Oslo. Hu uttalte Oslo så pent. Jeg pleide å si: Oschlo.

Hvor i Oslo bor du, spurte jeg Helena. Jeg kjente nesten ingen kristne i nærheten av der jeg bodde. Jeg bor i Groruddalen, på Haugenstua, sa jeg. Men da er vi nesten naboer, svarte Helena. Hun hadde noe som en gang hadde vært blondt hår, var radmager, med noen spredte hvite hårfjon i ansiktet. Da våkna hu andre, søstera: Jammen da skal vi jo samme vei. Tar du toget? Nei jeg kjører bil. Kjører du alene eller har du bilen full. Det var søstera som var sjefen, skjønnte jeg. Da kan dere sitte på med meg. Jeg kjører alene.

Slik ble det. Vi prata hele veien. Helena fortalte at hun var pinsevenn, og hadde vært med på et av de siste møte som pinsehøvdingen T. B. Barratt hadde i Filadelfia-menigheten i Oslo. Den som prekte den kvelden var tørr og kjedelig, sa hun. Barratt var vist ikke så kjekk, for han var blitt gammel. Men de lot han gå komme opp på plattformen for å gi en kort hilsen. Han bare sa noe slik som hei, det var godt å treffe dere. Gud er jo god. Jesus Kristus er i går og i dag den samme, ja til evig tid. Han rakte ut hånda mot forsamlingen, og med det samme raste alle sammen av stolene og gikk i gulvet. Ha, ha, ha. Helena frydet seg bare ved tanken.

Det var interessant. Så dere har vært med på litt av hvert. Jo da, sa hu andre, Margrete. Men vi sover ikke nå heller. Vi holder oss våkne og ber. Stadig går vi på bønnemøter. Etter at jeg ble døpt og gikk ut av statskjerka har jeg ikke så mange kristne venner, sa jeg. Du kan være med på våre møter. Dermed var det hele i gang.

Interessant, men hvorfor forteller du oss dette, tenker du kanskje? Jo, for å vise hvordan djevelen kan spenne en snare for å fange uvitende og naive kristne ved hjelp av deres svakheter. Jasså, så du hadde svakheter da. Fortell, tenker du kanskje.

Jo da, jeg hadde to viktige svakheter: Svakheter nr. 1: Jeg var desperat etter å få meg ei kone, og trodde jeg ikke hadde lov til å gifte meg. Svakheter nr. 2: Jeg hadde masse ambisjoner. Jeg ville bli berømt. Jeg ville sole meg i andres oppmerksomhet. Dette brukte djevelen. En natt jeg ba fikk jeg plutselig et syn – eller var det en drøm. Det var helt utrolig klart og detaljert. Jeg så overkroppen på ei ung dame. Hun hadde en bluse med dyp utringning. Det jeg så over utringningen gjorde et dypt inntrykk på meg. Synet var der lenge, og jeg syntes jeg merket Guds kraft.

Nå, så lenge etter, er jeg litt i tvil. Jeg veit ikke sikkert om det var fra Gud. At jeg tyda det feil er i alle fall helt sikkert. Kanskje det egentlig viste meg at jeg kunne gifte meg likavæl, og at hun skulle se noe slik ut. Eller var det menigheten jeg fikk se, symbolsk? Jeg hadde jo hatt mange syner, av frukter, av himmelske frukter, og av mange andre ting.

Etter dette begynte tankene å snurre, og djevelen hviska: Du, det var Helena du så. Men Hun ser ikke slik ut, mente jeg. Jo, tenk deg henne slik. Hun skal bli ung igjen! Tenk på hvordan Sara, kona til Abraham, ble ung. Hun må jo bli ung igjen, ellers kunne hun ikke føde barn og amme, som det står i bibelen. Jeg lot meg overvelde av disse tankene. De ga meg trøst. Ja. Da kan jeg gifte meg likevel, tenkte jeg. For da gjør jeg jo Gud en tjeneste ved å hjelpe den gamle dama og ved å holde ut i tro som Abraham til miraklet skjer.

Nå fikk du vite det, alt sammen. Jeg gikk rett i fella. Noen ganger har jeg lurt på om den store aldersforskjellen var noe sykkelig, noe perverst, som jeg hadde en draging til. Nei, det var ikke sånn. Jeg tygde litt på det. Mer og mer tiltrekkende virket tanken. Tenk, ung igjen. Det var tanken på at hun skulle bli ung og pen som tiltrakk meg. Det ville bli et bevis på Guds kraft. Hele landet kunne bli frelst på grunn av noe sånt. Klart at Helena var med på denne tanken. Dermed var vi forlova.

Vel, jeg var en babykristen, og så var jeg full av stolthet. Jeg ville ikke høre på råd. Jeg dro hjem til mor og far med den store svarte bibelen i veska. Jeg dro den fram og bladde opp på 1Mosebok og lekset opp om Abraham og Sara. Gud gjorde et under, så Sara fikk trass i at hun var 90 år og Abraham var 100. Sånn er det med Helena og meg også, sa jeg. Mor slo henda samme av forferdelse. Nei, gutten min! Noe sånt må du ikke gjøre!

Jeg lå lenge våken den kvelden. Egentlig syntes jeg også det virka litt ulogisk. Men den tanken prøvde jeg å kvele. Jeg ville ha ei kone. Egentlig ville jeg ha ei ung kone, men jeg tenkte altså at Helena ville bli sånn som synet av kvinnen med den dype utringningen.

Det endte opp med at vi gifta oss. Vi sa det knapt til noen. Så mange hadde advart oss. Den siste var min egen far som jeg traff utafor huset til mor og far på Manglerud. Han så sliten ut, bustete på håret. Parkas-jakka så altfor gammel og slitt ut. Harald! Han skalv og hadde vanskelig for å styre seg. Det er nære ved at jeg melder deg til politiet og får deg tvangsinnlagt. Det så ut som han mente det. Jeg har skrevet til Oral Roberts for at han skal be for deg. Åja, tenkte jeg. Han fikk vist et av bladene fra den amerikanske evangelisten Oral Roberts av meg engang.

Jeg gikk inn til mor. Hun hadde grått. Far vil at vi ikke skal ha noe med deg å gjøre. Du er i beste fall helt villfarene, sa hun. Dessuten, hva slags sex kan du ha med ei så gammel dame? Det vil knapt fungere! Hun er jo helt tørr. Mor var alltid veldig direkte. Det var nære ved at også mor holdt meg på avstand. Det var den gang jeg ble mint på Salme 27, vers 10: For min far og min mor har forlatt meg, men Herren tar meg opp.

Før vi gifta oss, var vi med på et sommerstevne i Sarons Dal, hos Aril Edvardsen. Jeg syslet med tanken på å gifte meg med Helena. På et møte der satt jeg alene på en av de bakerste benkene. Det var kanskje 4000 mennesker til stede. Etter litt sang og musikk kom Aril fram til talerstolen: Vi har en mann her i menigheten som Gud bruker på en mektig måte. Han har kommet med mange profetiske budskaper. De stemmer på en prikk. Han har bedt om ordet.

Fram kom det en kar. Jeg kunne ikke se han så tydelig, siden avstanden var så stor. Gå tilbake til din ungdoms hustru, sa han. (Jeg mintes vagt at den første kona mi da hadde blitt skilt på nytt). Herren hater skilsmisse! Foran deg er det ei grop, en slags avgrunn. Om du ikke vender om, faller du ned i den gropa. Mens han profeterte, fikk jeg et syn. Jeg så meg selv stå på kanten av noe som lignet på et stort sandtak.

Straks profetien var over, gikk jeg ut, og fant et sted jeg kunne være alene. Dermed gjorde jeg en av de alvorlige feilene. Jeg skulle prøvd å få tak i en erfaren kristen, men feilen var at jeg ikke stolte på noen, bare på meg selv. I mitt hode var det totalt kaos. Jeg

skalv og rysta. Folk stirra på meg. Enden på det hele ble at jeg bestemte meg for å tro at profetien viste at jeg måtte vende meg til min ungdoms hustru, altså hun som skulle bli ung igjen. Jeg falt altså ned i gropa, og fra da av gikk jeg 3-4 år i en ørkenvandring, i fangenskap under mine egne, syke forestillinger. Jeg kan ikke en gang skylde på djevelen, for jeg var på en måte ved mitt fulle fem.

Et merkelig under: Vekt opp fra de døde

Det ekteskapet ble en sammenhengende lidelse. Helena hadde sukkersyke, hadde mange skavanker i kroppen. Hun hadde fått fjernet livmora, og hadde derfor lett for å komme ut av balanse. Det var en sterk påkjønning for meg. Stadig vekk ble hun innlagt på sykehuset, og da dro jeg nærmest hver dag for å besøke henne etter jobben.

En gang hun var blitt innlagt, nok en gang for noe alvorlig, våkna jeg kl 0230 om natta etter en drøm. I drømmen var jeg i dødsriket, sammen med Døden. Døden var en person. Hvordan jeg visste det? Jeg kan ikke forklare dette. Jeg bare visste det. Les i Åpenbaringen 6,8 og Salme 49,14 m.fl. Omtrent en gang i sekundet kom det en avdød sjel ned i dødsriket. Døden stengte en sjel om gangen inn i små avlukker som lignet på slike postkasser vi hadde i blokka det jeg bodde. Står det ikke i Salme 88,8..jeg er stengt inne og kommer ikke ut. Så, plutselig, visste både Døden og jeg at den neste som skulle komme var Helena. Men hun kom ikke, og både døden og jeg ble overrasket.

Dermed våkna jeg og så på klokka. Jeg var rysta, og skjønnte at Gud hadde gitt meg denne drømmen for at jeg skulle få en anledning til å be. Det var klart for meg at Helena ikke skulle til dødsriket. Hun skulle jo til himmelen. Men poenget er at hun har enda ikke rukket å bli ung igjen, tenkte jeg. Jeg må be sånn at hun kommer tilbake. Men jeg vet ikke hvordan jeg skal be. Da er det bare en ting å gjøre. Jeg ber i tunger, i dette overnaturlige bønnespråket. Gradvis, mens jeg ba, seg uroen av meg, og freden kom over meg. Da klokka var ca. 3 på natta, tenkte jeg: Nå må det ha skjedd. Dermed slutta jeg å be.

Neste dag fikk jeg høre at hun hadde besøk av noen slektninger. Dagen etter dro jeg til sykehuset. Da jeg kom gjennom døra til sykerommet, fikk hun straks øye på meg og ropte: Harald! Som vanlig skarret hun. Jeg var ved himmelens port! Men Jesus sendte meg tilbake! Takk og lov, utbrøt jeg. Jeg drømte at du døde. Når skjedde det, var det natt til tirsdag, ved 3-tida på natta. Ja, svarte hun.

OK, du vekket opp kona di fra de døde du. Hør her, for det første skjedde det, for det andre var det ikke meg. Det var SJEFEN SJØL, Jesus. Han sa: Dere kan ikke gjøre noe uten meg. Lille Harald var bare et postbud, en budbærer: Jesus, du ba meg be for Helena. Her har du bønner du ville jeg skulle be. Siden vi tross alt var gift, ga Herren meg egentlig også et valg: Hva vil du? Vil du at hun skal leve. Kan du be en bønn i tro? Vel, jeg har ikke alle svarene. Jeg vet bare at hun døde, og ble vekt opp igjen. Men du fant ut senere at det var djevelen som hadde lurt deg til å gifte deg med henne. Kunne Gud da være med og hjelpe deg å vekke henne opp fra de døde? Hallo! Jeg har ikke alle svarene. Er jeg Gud? Hvordan er det med deg? Får du bønnesvar fordi du er fullkommen? Om bare de fullkomne skulle få bønnesvar ville vi knapt oppleve noen hjelp fra Gud.

Fra Svarteboka til bibelen

SJEFEN gjorde andre merkelige ting gjennom meg. I det hele har jeg oppdaga at det ikke er meg det kommer an på. Det kommer an på SJEFEN, Jesus altså. Det begynte med at jeg gjennom jobben ble kjent med Bård Johnsen (navnet har jeg funnet på). Han jobba i et firma som tok oppdrag for oss.

En gang dro Bård og jeg og et par andre arbeidskamerater til Sverige for å besøke noen svenske virksomheter. Vi kjørte 4 mann i en bil. Før turen ba Helena og jeg om at Gud skulle bruke meg, og gi meg anledning til å fortelle om Jesus. Det ble til at jeg fikk snakke om Gud, om Jesus, i flere timer. Den ivrigste til å lytte og spørre var Bård. Vi blei ganske godt kjent på den turen, Bård og jeg.

Noen få uker etter var jeg oppe en lørdag morgen for å be. Men jeg var litt seinere enn vanlig, for jeg hadde lagt meg seint fredag kvelden. Plutselig, mens jeg ba, fikk jeg et syn. Jeg så min arbeidskamerat Bård. Han lå i ei seg. Under han var det en demon som så lignet på tegninger av djevelen som jeg hadde sett. Demonen hadde klør som på et dyr. Demonen prøvde å dra Bård ned i mørket nedenfor. Det var forferdelig å se på, og jeg ble urolig. Jeg begynte å be, men visste ikke helt hva jeg skulle si, så jeg ba i tunger, altså på et språk jeg ikke sjøl kunne forstå. Jeg ba altså ved hjelp av Guds Ånd, også kalt Den Hellige Ånd. Mens jeg ba, kunne jeg se hvordan demonen gradvis slapp taket. Klo etter klo måtte slippe. Til slutt var det bare den ene lillekloa igjen. Det var ikke nok til å dra Bård ned i mørket. Da tenkte jeg: Den siste kloa slipper nok ikke før han blir frelst.

På mandag dukka Bård plutselig opp på kontoret mitt for første gang. Han satte seg ned, men sa ikke så mye. Jeg spurte: Opplevde du noe spesielt i helga? Nei, han rista på hodet. Da må jeg bare plumpe ut med det, tenkte jeg. Mens jeg fortalte om synet av demonen, bøyde han seg brått framover og skjulte ansiktet i hendene. Akkurat det jeg sa hadde han opplevd på samme tid den morgenen.

Jeg prøvde straks å si: Der seg du, Bård. Jesus er den sterkeste. Han kan sette deg fri, helt fri. Nei.. sa han, djevelen, det nytter ikke. Han har sånt tak på meg. Det var klart at jeg ikke kunne tvinge han. Han gikk fra meg den dagen, men Helena og jeg fortsatte å be for han.

Et par uker senere skulle flere av oss, også Bård, til en kongress i Hamburg. Der ble Bård og jeg sittende å prate sammen en kveld, til vi alle gikk for å legge oss. Vi snakka om nær døden-opplevelser. De andre dominerte, jeg fikk knapt sagt noe om Jesus. Men da jeg kom inn på mitt eget rom, kjente jeg at jeg måtte snakke nærmer med Bård, og gikk for å banke på. Han var allerede i pyjamas. Hei beklager, men jeg ville gjerne snakke litt mer med deg, sa jeg. Bare kom inn, sa han og gikk til side, mens han åpna døra på vidt gap. Jeg satte meg ned på en sofa der, og han dro fram ei flaske.. whisky.. var det visst. Jeg må han en pjall for å få sove på kvelden, forkarte han. Ellers får jeg trøbbel med nervene. Håper det ikke gjør noe. Nei, bare drikk du, svarte jeg, og tenkte: Om karen trenger noe for å sove, får han vel bare det.

Men hør her, Bård. Du kan vel ikke for alvor regne med at alle får det godt etter dette livet, sa jeg for å fortsette med samtalen om nær døden-opplevelser. Det var jo derfor Jesus måtte dø. Det hadde ikke vært noe hensikt i å dø for oss, dersom vi i alle fall får det bra etter døden. Bård nikka. Jeg visste jo at han var veldig interessert i det evige livet, og fortalte han historien om Helena. Dessuten, sa jeg. Gud taler til meg og gir meg sanger om natta. Å, er du musikalsk da, undret Bård. Vel, kanskje ikke så veldig musikalsk, men nok til at jeg har lært meg noter så vidt det er. Dessuten har jeg en gitar.

Men alt detta viser jo at Jesus lever. Bård nikka, men sa ikke noe.

Plutselig kjente jeg at jeg skulle kaste meg over han og legge henda på han for å be. Han satt i senga ca. 1 m unna. Uten å nøle gjorde jeg det. Han vek ikke unna, men satt helt stille mens jeg ba en bønn. Den bønnen kom helt av seg selv, eller var det Gud som talte gjennom meg? Jeg husker ikke alt, men jeg husker at midt inni ba jeg om at han skulle bli

helbreda. Å, tenkte jeg etterpå, visste ikke at det feilte han noe. Dermed kjente jeg at vi var ferdige. Jeg sa god natt for siste gang, og gikk og la meg.

Står det ikke i bibelen at disse tegn skal følge dem som tror: På de syke skal de legge sine hender. Vel jeg la i alle fall henda på han, tenkte jeg. Så får Sjefen gjøre resten.

Dagen etter skulle vi med fly tilbake til Norge. På flyplassen traff jeg en gjeng andre nordmenn som også hadde vært med på kongressen. Der satt Bård også. Da Bård så meg, ropte han ut, så alle kunne høre det: Harald, jeg ble frelst i natt! Jeg gikk bort til han: Hva var det du sa. Jo, begynte han. Jeg drømte at jeg gikk nedover ei trapp, ei vindeltrapp. Det ble mørkere og mørkere. Så hørte jeg en stemme. Det var du som ropte: Å blir det av deg! Da svarte jeg, i drømmen: Jeg kommer. Dermed snudde jeg og begynte å gå oppover.

Det pussige er at Bård faktisk ble frelst den natta, i en drøm. Dermed prøvde jeg å ta meg litt av han, for vi bodde ikke så langt fra hverandre. Det var ikke så lett, for jeg var også ganske nyfrelst. Etter et par uker, en gang jeg ringte til Bård, fortalte Bård. Det skjedde noe spesielt da du ba for meg i Hamburg. Da jeg så meg selv i speilet på badet i går morges, oppdaga jeg at en stygg føflekk jeg hadde hatt på venstre overarmen hadde forsvunnet. Og jeg som var så nervøs. Jeg regna med at det kunne være hudkreft.

Bård og jeg har holdt kontakten i mange år nå. Han regner seg fremdeles som en kristen, og vokser stadig i troen, så langt jeg kan forstå. Tenk, frelst i en drøm! Det er toppen!

Hele tiden etter dette har jeg tenkt: Gud ga meg disse opplevelsene med å vekke opp Helene fra de døde og historien med Bård som en smakebit, for å lære meg og vise meg hva han gjøre. Ja, for at jeg skal strekke meg etter å få oppleve mer, mye mer, med Gud. Jeg forventer at det blir mye av slikt når den store vekkelsen kommer, og jeg ønsker å være med på det! Jeg ønsker at lille Harald skal dø bort fra sin ærgjerrighet, sin egoisme, alle sine snurrige påfunn, og bli mer som Jesus.

Forførelsen ble avslørt likavæl

Takket være Helenas begeistring for Hans Bratterud, begynte vi jevnlig å gå i hans menighet, OFK. Vi endog meldte oss inn, vi ble så trofaste at vi var som en del av inventaret. Der skjedde det merkelige at tiltrekningskraften svant. Jeg mener, tankene om at Helena skulle bli ung, ble svakere og svakere. Gang på gang leste jeg gjennom notatene fra den tida, synet av den unge kvinnen, tankene jeg trodde var fra Gud, de bibelstedene som var brukt på feil måte. En dag gikk det opp for meg: Djevelen hadde lurt meg! Nei, mine egne kjødelige tanker hadde bedratt meg! Bedraget var avslørt, fuglen ble fri!

Da slutta jeg å be for at Helena skulle leve. Da hun skjønnte at jeg innså at ekteskapet var et feilgrep, mistet hun lysta til å leve. Hun syknet hen og ble innlagt på sykehus. Det tok bare 2 uker. Som vanlig besøkte jeg henne stort sett hver dag. Til slutt satt jeg ved senga i dødsrommet og holdt henne i hånda. Hun var stille og fredfull, pusta bare svakt. Da jeg så at nå var det snart slutten, spurte jeg om hun ville jeg skulle lese fra bibelen. Hun nikket meget svakt. Jeg spurte taust Herren til råds, og ble minnet på Åpenbaringen 21 vers 3:

Og jeg hørte en høy røst fra tronen si: Se, Guds bolig er hos menneskene, og han skal bo hos dem; og de skal være hans folk, og Gud selv skal være hos dem og være deres Gud; 4 og han skal tørke bort hver tåre av deres øyne, og døden skal ikke være mer, og ikke sorg og ikke skrik og ikke pine skal være mer; for de første ting er veket bort.

Slektingene hennes hadde også fått beskjed fra sykehuset, men de kom for sent. Jeg fikk tatt farvel med Helena alene. Fred over ditt minne, Helena. Jeg ble glad i deg. Du lærte

meg en del ting. Du hadde jo vandret med Herren et langt liv, og opplevd mye. Spesielt vil jeg takke Herren – og deg – for de profetiske åpenbaringene du fikk om hvordan Herren tenker å bruke meg framover. Enda mer vil jeg takke for at du ba for meg. Det kom noe godt ut av ekteskapet med Helena, likavæl.

”Homo”: et smertefullt ord

Spennarhans

Pappaen min var en uvanlig pen kar. Damene snudde seg etter han. Under 2. verdenskrig flyktet han og mamma med meg i ryggsekken til Sverige. Jeg var 1 år gammel. Der var pappa med i de hemmelige politistyrkene som ”Revolver Harry” Søderman opprettet. Senere fikk pappa (min store helt) jobb hos en som kalte seg for Spennarhans og reiste rundt på markeder i Sverige – mest i Dalarne, tror jeg - og solgte skinnvarer. Pappa var alltid litt av en kremmer, i tillegg til at han var dyktig til det meste. Pappa kunne endt opp som handelsmann, og sikkert gjort det godt, men det kom noe i veien.. Spennarhans. På en eller annen måte oppdaget pappa at Spennarhans var homo. Far fortalte aldri hvordan det skjedde, men resultatet ble jo tragisk: Pappa valgte å slutte som handelsmann og å følge en annen livsvei. Dermed flytta den lille familien på 3 tilbake til Norge i 1946.

Tore og jeg lekte homo

Da jeg vokste opp, var familien stadig på flyttefot, men omsider slo vi oss ned noen år på Manglerud i Oslo. Der fant jeg meg ikke til rette, men jeg hadde en god lekekamerat i alderen fram til vi var ca. 15. Han het Tore. Vi hadde ganske lik bakgrunn, og vi ble begge mobba. Jeg tror at det var for å ta brodden av mobbinga at Tore og jeg i en kort periode lekte at vi var homo. Det var vel en eller annen som kalte oss for homo – kanskje fordi vi ikke lekte med jenter. Men det var ikke noe morsomt å leke homo, så den leken varte ikke lenge, og den gikk heller ikke lengre enn at vi ute på gata omfavnet hverandre som vi skulle være lyktestolper, og ropte homo!

At vi lekte homo viste forresten at vi ikke skjønnte hva det hele gikk ut på. Vi ble ikke mobba fordi vi var innflyttere, eller fordi vi var litt gløggere enn de fleste, eller fordi vi så litt spesielle ut (det gjorde vi ikke), heller ikke hadde vi stygge klær. Den gangen bare skamma vi oss over at vi ble mobba. Vi trodde det var noe galt med oss fordi de mobba oss. Men etterpå forsto jeg at de hata oss fordi vi kom fra kristne familier. Vi likte ikke å slåss, tok ikke igjen. Vi prøvde å beskytte de svake. Vi stjal ikke, slik en del andre gjorde. Vi var ganske enkelt annerledes.

Offentlig onanering

Tja, var dette en slags homofili? Ikke veit jeg, men han gjorde det ”offentlig” – onanerte altså - så vi andre kunne se det, midt for nesa på oss der vi andre gutta måtte gå forbi. Det skjedde på et loft.. Jo da, jeg gikk også forbi.. og glante ikke på han en gang. Jeg syntes bare det var ekkelt. Siden jeg vel var en slags leder, kikka ikke de andre gutta på han heller. Det var vel den samme karen som en gang dro med seg et hefte med noen stensilerte A4-sider som handla om ekstremt pervers sex, en slags satanisme. Jeg hadde ikke lest noe sånt før, og heldigvis ikke siden heller.

En homo gast

Da jeg ble ”stor” gutt sykla jeg en gang aleine langs Akershus brygge i Oslo på vei hjemover fra skolen. Jeg gikk den gangen på gamle Aars & Voss gymnas - der hvor det

såkalte SAS-hotellet senere ble bygd. Det var flåtebesøk den dagen, og da jeg passerte et ganske stort krigsskip, så jeg at et par gaster hang ut av koøyene rett over vannlinja. Hello, young man. How are you! Ropte den nærmeste. Jeg skulle til å svare et eller annet på mitt beste skoleengelsk. Men straks ropte en annen gast til meg: He is homo! Jeg fikk om mulig enda mer bakoversveis midt i syklinga, og svarte ikke et ord til noen av dem. Tydelig at han ene karen var upopulær. Var det fordi han var homo, eller var det så at de ikke likte han, og derfor påsto han var homo. Eller.. det tenkte jeg ikke på den gangen, naiv som jeg var: Kanskje de begge var homo, og la ut et agn til meg.

Bestialsk

Tiåringen hadde sæd i endetarmen. Jo da, for jeg så selv en sædcelle under mikroskopet. Det var den gangen jeg jobba som kjemiker på laboratoriet til Kriminalpolitisenralen. Ikke der de holder til nå, nei den gangen de hadde kontorer i Viktoria Terrasse, der Gestapo (politi for okkupasjonsmakten) holdt til under krigen. Jeg skulle egentlig ha gått hjem, og var igjen aleine. Plutselig kom en kar strenende i fullt trav bortover korridoren. Jeg tror det var han derre syngende politimannen – Ivar Simastuen altså: Er det noen der? Jeg dreiv akkurat med et par mus som jeg hadde kjøpt inn for å teste om noe brønnvann var forgifta. (Sorry. Begge musene virka like kjekke fremdeles, som venta. Den som hadde fått ”giftvannet” var faktisk litt overaktiv, og beit tilmed på trematerialene i kassa der jeg hadde dem.) Uff, tenkte jeg. Akkurat nå som jeg hadde tenkt å gå hjem. Hei, jo da, det er folk her. Du hadde jo likevel skjønt det siden døra ikke var stengt enda, spøkte jeg.

Jeg kommer fra Trondheim, ropte Ivar. Kan du hjelpe meg å se om det er noen sædceller i denne prøven? Nå ropte han inne fra mikroskoprommet. Vel siden du har det så travelt er det vel viktig, svarte jeg i det jeg kom inn i rommet. Han sto allerede og venta ved mikroskopet., men en slags ispinne i hånda. Jeg kikka litt på ispinnen. Det var noe brunt gørr ytterst på den. Gørr? Spurte jeg. Stemmer, svarte han. Motvillig tok jeg mot pinnen med den ene hånda, fant fram et objektglass i skuffen, la glasset på benken og gnei litt av gørra over på glasset. Deretter slapp jeg et par dråper med vann ned på gørra. Så var det objektglass da, sa jeg, mens jeg dro fram et av de tynne, skjøre glassene og slapp det forsiktig ned på den gjørmete brune prøva.

Ivar sto og venta. Tror du det er mulig å finne noe her da, spurte jeg. Vel. Han kremtet. Jeg skiftet objekt på mikroskopet. Hm, hva er dette.. Der var du heldig Ivar. Jeg ser en sædcelle. Men, det bør vel være flere, mente jeg. Jeg skannet tålmodig gjennom hele prøva. Nei, bare korn og diffuse flekker. Ingen flere sædceller. Var det alt du tok med deg, spurte jeg Ivar. Tror du ikke det holder med den ene sædcella, spurte Ivar. Jo.. det er jo ei sædcelle, konkluderte jeg. Dermed ga vi oss for kvelden, og gikk hver til oss. Rapporten fikk vente til i morgen, tenkte jeg.

Det gikk noen måneder, og en dag kom det et brev til meg fra Trondheim byrett. De ville ha meg som vitne i en sak mot en kar som hadde hatt liket av en ti år gammel gutt under senga. Noen dager senere sto jeg i vitneboksen. Dommeren spurte: Harald Hæreid, hvor gammel er du. Det kom litt brått på, men etter litt hoderegning: Jeg fyller 36 år i år. Hva slags utdanning har du? Sivilingeniør, innen biokjemi. Og du arbeider hvor? Jeg er ansatt ved Kriminalpolitisenralens laboratorieavdeling. Er det så at du påviste sæd i prøven du fikk av Politibetjent Simastuen. Ja, jeg så en sædcelle. Mange takk, sa presten, jeg mener profeten, nei dommeren. Dermed forlot jeg vitneboksen.

Egentlig var jeg skuffa. Tenk, reise så langt for så lite. Dessuten, hvorfor spurte de meg ikke om hvorfor jeg bare hadde sett bare 1 sædcelle. Jeg tenkte: Merkelig at jeg var på jobb den sene ettermiddagen. Merkelig at det første jeg fikk se under mikroskopet var en sædcelle. Kanskje den eneste som var i prøven. Kanskje 1 av 10.000 sjanser for at noe

slikt skal skje. Kanskje ikke Gud likte det den halvgamle karen gjorde med den gutten, og fortsatte å gjøre etter at han hadde drept ham? Bestialsk, tenkte jeg. Ja, bestialsk. Dette var vel omtrent på den tida da jeg begynte å tenke som en ateist.

Jeg er glad jeg aldri fikk se bildene fra den saken. Jeg fikk heller ikke se liket. Det minner meg om den gangen det smalt borte i Porsgrunn. 3 karer som sto tett inntil en trykktank som gikk i lufta ble kapp i biter. Jeg var borte på Rettsmedisinsk institutt og tok en prat med professor Lundevall. Han viste meg en avrevet arm med skulderblad fra den ene omkomne. I et glass under et vindu lå noe som lignet på en nyfødt baby, eller et foster, på sprit. Vi snakket litt sammen om et par stygge saker med perverse folk. Rettsmedisinere er blant dem som vet mest om hva voldsmenn og syke folk kan finne på.

Politimuseet

Jeg kan ikke lenger huske når det skjedde, men det var vel i samband med at jeg gjorde førstegangstjeneste i militærpolitiet. Vi reiste en tur for å besøke Politimuseet i Oslo. Der så jeg for første gang pornografiske bilder som politiet hadde beslaglagt. De var nok noen tiår gamle, i svarthvitt. Et deprimerende syn av nakne mannfolk som tok hverandre bakfra. Der så jeg også en hodeskalle med masse stygge kutt i pannebenet. En som viste oss rundt sa det var en sinnslidendes selvmordsforsøk.

Han la seg etter meg

Å legge ut agn ja.. Det opplevde jeg en gang jeg var på studiereise i Ottawa, hovedstaden i Canada. Etter at dagens jobb var gjort, gikk jeg og slentret langs hovedgata i kveldinga. En kar i 30-årene kom bort til meg: Are you a foreigner here? Er du fremmed her. Ja, sa jeg, og tenkte på hvordan jeg mange ganger, uten tanke på noen gevinst, hadde vært vennlig mot utlendinger på besøk i Oslo. Er du på forretningsreise – eller er du turist? Akkurat nå i kveld er jeg turist, svarte jeg naivt, men egentlig er jeg her på jobb. Så du overnatter på hotell da? Ja visst sa jeg. Og det er kanskje på tide at jeg går tilbake til hotellet. Egentlig likte jeg ikke karen. Det var noe litt vemmelig med han, syntes jeg. Som om han var svett på en ubehagelig måte, eller at klærne hans var krøllete. Eller ganske enkelt skitten, kanskje mer innvendig? Ikke gjorde han noe for å hjelpe meg heller, vise meg byen eller noe sånt. Dermed tenkte jeg: Best om jeg rister ham av meg.

Til min overraskelse ble karen med meg. Hva er det med han? Tenkte jeg. Kanskje han er homo, slo det meg. Da han begynte å snakke om å bli med opp på rommet og ta en kopp kaffe, visste jeg ikke hva jeg skulle tro eller tenke. Ikke hadde jeg lyst til å fornærme han heller. Så dermed ble han med meg opp. Jeg sa: Nå må jeg visst gå og legge meg. Enda mer steg overraskelsen: Han, ikke jeg, men denne fremmede karen, gikk opp i min seng. Det var som alt jeg sa og gjorde ble misforstått. Jeg kunne ikke unngå å se at han hadde en stiv en, der han lå midt i senga mi. Åja, tenkte jeg, ingen vei utenom. Jeg må kutte ut å være høflig. Du misforstår meg visst, sa jeg. Best om du går hjem.

Da plutselig våkna karen. Han sa ikke stort. Ikke jeg heller. Men heldigvis forsvant han ganske kjapt. Hva var det egentlig som tiltrakk karen? Jeg vet ikke. Jeg har aldri hatt noen tendenser til homofili. Ikke har jeg imot slike folk, og redd er jeg heller ikke.

Pornostjerna måtte bruke narkotika

Ikke videre heltemodig, hva? Jeg ble kjent med Svein etter at jeg blei frelst. Han kom for å være med i et radioprogram. Han var fra en kristen familie, men hadde havna på galeien. En periode bodde han i Nederland. Der jobba han som pornostjerne. Stjerne og stjerne, ikke vet jeg, men han var i alle fall med på sånt. Jeg var nysgjerrig, og spurte: Hvordan var det egentlig, det derre? Vel, det var sånne ting som du bare klarer å gjøre når du er berusa. Oj, jeg trodde folk drev med sånn for å få penger til narkotika. Men du sier

det motsatte. Du var nødt til å bruke narkotika for å kunne være med i pornofilming. Var det grove ting du var med på da? Han svarte igjen: Jeg klarte bare å være med på det om jeg først tok narkotika. Oj sann, tenkte jeg. Det må ha vært ille siden han ikke vil fortelle noe.

Men du driver ikke med sånne ting lenger, Svein? Nei, jeg vendte tilbake til den Gud jeg hadde trodd på i barndommen. Dine fedres Gud, skjøt jeg inn. Ja, mine fedres gud. Han tilga meg. Han strakte ut en kjærlig hånd. Han overvelder meg med sin kjærlighet. Ok, du fant sann kjærlighet, Svein. Omsider!

Først nå, mange år seinere, skjønner jeg at det kanskje ikke var vanlig sex. Kanskje noe mer uvanlig, som homofili, barnemisbruk, sadomasochisme, dyresex. Seinere fikk jeg høre at karen hadde gifta seg med ei kjekk kristen jente.

Gustav: Satt fri fra homofili

Gustav på Stovner Senter

Er du kjent på Stovner i Oslo? Stovner er lissom plakaten for Oslos verste østkant. Det var der jeg bodde.. på Haugenstua, et par kilometer fra selve senteret, langs en gangvei. Betong, betong, masse grønt nede i noe som lignet på en elvedal eller et bekkeleie. Når du kom fram til selve senteret, var det den gangen en stor parkering, først et apotek og så butikker, masse butikker. Flere ettersom åra gikk. Folk kom fra alle nabokommunene.

Denne kvelden dro ikke vi dit for å handle. Faktisk var senteret stengt. Nei, vi kom inn en annen inngang, til møtesalene inne i kjernen av bygget. Heldigvis hang det en håndlaga plakat, et A4 ark, rett på døra: Oslo Fullevangeliske Kirke (OFK). Det var nesten stappa mørkt der inne. Kunne skimte noe som lignet en 2 m høy vegg under der hvor første benkeraden sto. Det nærmet seg slutten av en sang jeg ikke kjente igjen. Vi sto i halvmørket og ventet til det stilna. Med det samme hørte vi en høy stemme, en mann på første benk som skarra på fint, som om han bar fra Oslos beste vestkant, Frogner, med skarre-r. Han lo og sa: Ja, åsså skulle denne karen på et bønnemøte. Og han var dum nok til å invitere meg. Hei der nede, velkommen til møtet.. Du Roald, der kommer noen nye! Det virket som han pekte på oss og dirigerte en av møtevertene.

Roald Kjærnes var en gammel pinsevenn fra Hurum. Han var alltid blid og vennlig. Han kom straks bort til oss og var et eneste stort smil. Vi ble litt forlegne, for han nærmest kasta seg over oss, klemte oss grundig: Velkommen! Her har vi det fint alle sammen. Så dere er nye her, bare sett dere ned.. her borte for eksempel. Jeg benyttet anledningen og spurte: Unnskyld, men hvem er.. Jeg nikka i retning mot den høylydte karen på første benk. Roald var som vanlig rett på sak: Ja, han heter Gustav han derre. Han har vært homo, men nå er han løst! Hør her, dette er et litt annerledes møte. Bli ikke skremt. Vel, vi er ikke helt nye, svarte jeg. Vi har vært på et møte i OFK en gang før. Det var sant det. Det var noen måneder før, i ei storstue med masse salonger og lenestoler.

I bakgrunnen hørte jeg fortsettelsen på Gustavs historie: Og dermed var jeg plutselig midt i bønnemøtet. Jeg hadde jo vært med på noe slikt under mine studiedager, for jeg ble relegert (et fint ord for kastet ut) av studiene fordi jeg stjal for å kjøpe gutter.. Men jeg ble jo forbauset over den veldige frimodigheten under bønnemøtet..

Dermed hørte jeg ikke mer fra Gustav den gangen, for før vi rakk å sette oss, var det på'n igjen med sang og musikk. Det var ei mørkhåra snelle med krølltopp som var forsanger. Straks etter sto sjølveste Hans Bratterud fram og begynte å be og takke Gud. Han syntes

vi var altfor beskjedne og prøvde å overtale oss i benkeradene til å bli mer høylydte. Men vi som satt i benkene syntes heller det var flaut.

Så sa han: La oss reise oss. Jeg prøvde å heve stemmen litt til: ”Halleluja, halleluja” – men egentlig var jeg redd at noen skulle legge merke til meg. Du skjønner, jeg hadde jo gifta meg med ei veldig gammel dame som gikk med stökk. Hva var vitsen med det, spør du kanskje.. Vel du kan spørre, og var det noen gang de kunne sperra meg inne, så var det vel den gangen. Så egentlig var jeg litt flau. Men så en gang hadde jeg bestemt meg for at siden Jesus syntes jeg er OK, så vil jeg også si til meg selv: Du er OK du Harald. Likavæl, det var ikke helt enkelt for meg å be høyt, å si Halleluja. Sånn må det vel ha vært med de fleste av de andre. Vi så det ikke den gangen. Men du skjønner, Hans Bratterud var veldig frisk og freidig. Nå vet jeg hvorfor: Hans hadde oppdaga **HEMLIGHETEN!!**

Å jasså, hva er så hemmelig med dere kristne? Jammen.. kan du ikke lese? Det dreier seg om en **HEMLIGHET**. Jeg hakke tenkt å fortelle deg den, i alle fall ikke så lenge du er så blærete. Men la meg fortelle deg litt om den: Gud hadde en **HEMLIG** plan for menneskene. Det var derfor Jesus måtte dø. Nei, kom ikke med den, sier du kanskje. Jesus døde ganske enkelt for at menneskene ikke skulle komme til helvete! Ja, det stemmer det. Gud elska oss så høyt at han ga sønnen sin for at vi ikke skulle gå til helevete men ha (hold deg fast, nå kommer det!) **EVIG LIV**. Jasså, var det alt, sier du. Var det hemmeligheten. Tja, kanskje du ikke helt har skjønt hva **LIV** er for noe, eller hva evigheten er. Du tror kanskje at du lever nå. Men jeg skal si deg: **DU ER DØD**. Jeg mener, levende død.

Jasså, sier du kanskje, og svelger fornærmelsen. Så Bratterud hadde fått tak i evig liv. Nettopp.. Han hadde skjønt hvorfor Jesus døde. Hans Bratterud merka at **DET EVIGE LIVET** bodde i han, for han kjente Jesus: Dette er det evige livet, at de kjenner deg, den eneste sanne Gud, og han du sendte, Jesus Kristus. Forskjellen på han og oss andre var at Bratterud kjente Gud. Jo da, vi kjente han vi andre også, men ikke sånn, ikke så nære.

Som vanlig skjønte jeg ikke så mye av det Bratterud sa mens han preka. Jeg så at han veiva med armene, og hørte at han var begeistra. Ja, han var ekte begeistra. Ordene strømmet ut av ham siden Ånden hadde kommet over han. Men jeg skjønte ikke noe særlig. Som vanlig skjønner jeg ikke noe særlig, sa jeg til kona etterpå. Men jeg kjenner at det brenner her, på innsida. Jeg pekte mot brystet. Jaa, sa kona. Hu kjente til alt det derre, for hu hadde vært kristen lenge.

Etter at talen var over, stimla flere sammen og ville at Hans Bratterud skulle be for dem, eller de ville fortelle han om problemene sine. Jeg sa: Vi går hjem. Kona var vel trøtt, så hun sa bare: Ja. Dermed tok jeg henne under armen. Hun hadde sånn billig gammel konekåpe av noe lyst billig, stivt stoff. Jeg stakk armen under skulderen hennes. Hun veidde nesten ikke noe, bare skinn og bein. Langsamt gled vi ned forbi benkeradene. Der satt det fremdeles noen og prata. Langt der nede hørte jeg Gustav, var det ikke det han het? Han ropte: Hei Trond! Har du den talekassetten jeg bestilte. Nei, kopimaskina er defekt, hørte jeg Trond rope. Ha det da! ropte Gustav, mer eller mindre til oss alle.

Gustavs lyse sommerdress

Det neste jeg kan huske om Gustav, var den gangen han ga meg dressen sin. Da hadde jeg blitt en sånn viktig kar i menigheta. Jeg sjefa over et par andre karer, og en drøss frivillige. Hver dag tok jeg toget ned i Oslo sentrum, til vårt lille radiostudio i Ebbells gate. Dit måtte jeg dra mange kvelder og helger også, for den gangen visste vi vel knapt om at det gikk å sende radio automatisk. En av disse dagene da det var alt for mye å

gjøre, satt jeg og snakket med en av disse unge karene som mamma og pappa ville jeg skulle ta meg av. Kanskje han kan hjelpe deg på kontoret, hadde mamma sagt. Jeg satt og vred meg, og lurte på hvordan jeg kunne finne en unnskyldning for å si at han var ubrukbar, uten at mamma ble fornærmet.

Kan du skrive på maskin, spurte jeg. Nei, dessverre. Kan du vaske gulv? Nei, dessverre, sa han. Jeg visste at han bare var lat. Kan du arkivere? Han så dumt på meg.. arkivere? Ja, legge papirer, brever og sånn, inn i denna permen, i datorekkefølge. Jeg så det på han. Han visste ikke hva dato var.. og så attpåtil datorekkefølge. Ja, de eldste brevene bakerst i permen, nederst altså. Og de nyeste brevene, på toppen. Åja, sa han.. Det virka som han kunne tenke seg å prøve. Men jeg visste at han ikke ville greie det. Hadde sett for mange av samme slaget før. Det verste ville være om han kom innom en dag eller to, uten å gjøre noe, slik at jeg måtte bruke masse tid på han. Skal vi be sammen? Spurte jeg. OK, sa gutten. Jeg ba høyt: Kjære Gud, led denne unge mannen, hjelp han å finne ut hva du vil bruke han til.. Jeg sa det ikke høyt, men tenkte: Tenk om gutten ville våkne og gå på skolen i stedet!

Plutselig stakk Tormod hodet inn gjennom døra. Tormod var sivilarbeider, så han trengte vi ikke å betale noe særlig: Gustav vil snakke med deg! Å, sa jeg. Kan han ikke komme inn. Veeel.. sa Tormod. Så la han til: Glem ikke avtalen kl 2. Jeg sukka litt, og tenkte: Nok er nok. Nå vil jeg ikke prate med flere ”frivillige” i dag. Disse latsauene vil prate på radioen, det er alt de vil. Men jobbe vil de ikke, og dessuten, jeg må peke på hvert papir de skal fløtte på.

Men siden Gustav sto utafor.. Forresten, jeg skjønnte godt hvorfor Gustav ikke kom inn. Langt ute fra portrommet kunne jeg høre Gustav le og brumle: Ja, du må bli frelst, skjønner du. Se på meg! Det blir et spennende liv å være kristen. Du blir glad. Du får god samvittighet. Du kan ikke greie deg uten, når du først har smakt på det, skrøt han. Jo da, Gustav var veldig ivrig, kanskje for ivrig. Stadig ville han fortelle om Jesus. Får håpe at han vant mange!

Jeg gikk forbi Gustav, og straks avslutta han samtalen: Du må høre på OFK radio, sa han. Ha det! Hei, Gustav, sa jeg over skulderen. Hva har du på hjertet? Ja, unnskyld at jeg forstyrrer, sa Gustav. Jeg måtte bare benytte anledningen. Tenk de kjenner ikke Gud, de vet ingen ting, sa Gustav. Jeg kunne se at Gustav hadde en bunke med brosjyrer for OFK radio i hånda. Jeg deler ut brosjyrer til alle jeg støter på, sa han. Åja, sa jeg, uten å tenke over at nettopp han var en gledesspreder som skaffet oss mange lyttere. Ja, hva vil du Gustav, sa jeg. Jeg var jo blitt en veldig travel mann. Beklager om jeg bruker av din tid, sa Gustav. Jeg ville bare gi deg denne, sa han, og ga meg ei veske. Å.. sa jeg. Ja, det er bare en dress jeg tenkte du kan få bruk for, sa Gustav.

Dress, tenkte jeg. Jeg hadde vel bedt til Gud om noe sånt.. Raskt kikket jeg på Gustav. Han var omtrent 185 høy, omtrent som meg. Han var også slank og velbygd, kanskje litt spedere enn meg. Mange takk Gustav, sa jeg. Ser deg vel under møtene. Greit, ha det, sa Gustav, og gikk, nesten sprang bortover gata. Jeg må skynde meg før parkeringa går ut, ropte han. Han kommer jo på alle møtene, tenkte jeg, og gikk inn igjen på kontoret. Veska stakk jeg inn bak arkivskapet, men så tenkte jeg: Kanskje det er en brukbar dress, og åpna veska. Dressen var lyse grå – ganske stilig egentlig, men litt gammeldags. Den går ikke gjennom hos kona, tenkte jeg, men så ble det likevel til at jeg tok med dressen hjem. Tenk, en så lys og fin sommerdress, nesten som en påminnelse om Gustavs lyse smil og friske framferd.

Gustav i radiostudio

Gustav, tenkte jeg, han kan jeg bruke. Jeg visste jo at folk ville ha vitnesbyrd, ja jeg mener livshistorier om hvordan de gikk på fylla og så kom Jesus.. Hver gang folk begynte å prate om Jesus, ble det en sånn merkelig stillhet i studio. Ja, ikke stille, mener jeg. Men stille.. her inne. Eller kanskje den rare følelsen var Jesus selv. Du må jo holde kjeft når Kongen kommer, eller hva? Greit med predikanter, de kunne prate masse, og det visste alle.

Så kom jeg til å tenke på Gustav. Jeg visste at han hadde vært homo. Kanskje det vil bli bråk, tenkte jeg. Jeg kjente jo til lovendringen som Wenche Lowzow hadde fått gjennom i 1981: Forbud mot diskriminering av folk på grunn av deres seksuelle legning. Vel vel. Kan noen komme i fengsel fordi de forteller at de har blitt helbredet for sin homoseksualitet, tenkte jeg. Åja.. de tåler kanskje ikke å høre at homoseksualitet er en sykdom? Blir de sure da? Jeg tenkte på Gustav. Kanskje det fins flere andre som han? Kanskje de får at håp om at de også kan bli fri? Kanskje aldri noen har fortalt dem sannheten. Tankene surra i hodet mitt. Litt redd var jeg kanskje. Men så sa jeg til meg selv: Du kan ikke la deg stoppe. De homofile må få høre at det går an å bli fri.

Dermed strakk jeg ut hånda, grep røret og slo nummeret til Gustav. Kunne du tenke deg å bli med i en Tematime? Ja, selvfølgelig, nærmest ropte Gustav. Du må passe på å ikke nevne navn på folk som kan bli fornærma, advarte jeg. No problem, svarte Gustav med en liten latter. Jeg skal konsentrere meg om et navn, navnet JESUS! OK, han er det ikke noe problem med, tenkte jeg. Utfordringen blir vel heller å få stagget han såpass at vi får spilt litt musikk innimellom praten.

Alle Tematimene gikk på direkten kl. 9-10 på morgenen. Ikke noe problem for Gustav, han var ute i god tid: Hei, hallo alle sammen! Hei Gustav, svarte Randi Søetorp. Hun jobba frivillig, og hadde fri fra sykehuset denne morgenen. Hyggelig å se deg. Ja, halleluja! Gud er god, ropte Gustav ut. Så slo det meg: Kanskje Gustav også hadde oppdaga HEMLIGHETEN.. det derre som Bratterud hadde oppdaga. Aha! Han skjønnte at han ikke hadde noe å skamme seg over! Han hadde fått helt ren samvittighet! Gud er god mot de rene av hjertet, som det står.

Jeg grep tak i Gustavs skulder mens han for fram som en vind: Har du med deg noe musikk, spurte jeg. Alle gjester fikk ta med seg ei LP-plate hjemmefra om de ville. Beklager, det har jeg glemt, svarte Gustav. Jeg gikk bort til platearkivet og så på klokka. Den var ca. 0845. OK, dårlig tid som vanlig. Jeg dro fram et skrivepapir, og ba til Gud i stillhet. Så bare stakk jeg ut en arm, og nappa til meg ei plate. Den så fin ut, noe med korset og blodet. Jeg skrev opp tittelen, og så etter neste. Straks musikklista var ferdig gikk jeg inn til Øyvind Rygg. Han var som vanlig i full vigør, men uten å stresse. Hvem er det i dag? Gustav, svarte jeg. Åja, han har sikkert et fint vitnesbyrd. Men du, vi er nesten tomme for loggebånd. Vel, du får kjøpe et par nye, sa jeg. Men går det ikke an å kjøre på litt langsommer hastighet? Jeg prøvde meg litt da, for jeg visste at slike maskiner som en Studer spolebåndmaskin kostet flekk og burde kunne klare nesten hva som helst. Vi har fått tilbud om en spesiell loggemaskin, svarte Øyvind. OK, vi får prate mer om det senere, sa jeg idet jeg gikk ut for å hente Gustav.

Gustav, du har vel aldri vært her før, spurte jeg. Klokka var nå 0853. Nei, det er første gang. Dermed viste jeg han så vidt innom det trange rommet med platearkivet.. ja noen få hundre LP-plater, og enda færre 45-plater. Du skjønner, det fins ikke så mye norsk kristen musikk, sa jeg. Men engelsk musikk har vi masse av.. bare det at de eldre lytterne klager med en gang vi spiller for mye engelsk. For min del kunne dere godt spille bare engelsk, smilte Gustav. Dermed dro jeg han med inn rett foran nesa på Øyvind, som han så vidt

rakk å hilse på. 3 minutter igjen. Ja, hva har du på hjertet, spurte jeg Gustav. Det er Jesus da, smilte han. Men det var vel ikke alltid sånn, spurte jeg. OK, da lager jeg en fire punkts innholdsfortegnelse: 1) innledning 2) bundet av homofili 3) frihetens time 4) konklusjon: Du kan også bli fri! Jeg tenkte: Heldigvis sitter Randi på kontoret i dag, i tilfelle noen ringer og vil ha hjelp, eller noen protesterer på programmet.

Klokka over vinduet til kontrollrommet passerte 0800. Straks hørte jeg musikken over høyttalerne: "blod och eld, vi åkallar blod och eld". Jeg sa til Gustav: Er ikke det der en frelsesarmésang? Gustav svarte ikke. Jeg tittet undersøkende på ham. Var han nervøs, slik de fleste brukte å være? Hei, Gustav, sa jeg. Nå er det rett før! Herre Jesus, la dette programmet bli til ære for deg. Ja, utbrøt Gustav, la det bli til din ære. Takk at du satte meg fri, og at jeg skal få komme til himmelen. Han bobla over, som vanlig. Imens hadde jeg glidd ned på kne på gulvet. Jeg brukte alltid å be minst en time hjemme eller på ledernes bønnesamling hver morgen. Men dette følte jeg var litt spesielt, så jeg ba litt ekstra, i siste øyeblikket: La de homoseksuelle våkne og se at du elsker dem, at du kan forvandle dem.

Det kom et lett dunk på glasset mellom studio og kontrollrom. Jeg spratt opp i stolen, dro på meg øretelefonene, og hørte Øyvind kommentere tørt: På plass. Lampa rett over vinduet slo over til rødt idet Øyvind pekte rett på meg: Uten et snev av nerver hilste jeg morgenfriskt på den innbilte lytteren: Hei kjære lytter! God morgen og velkommen til dagens Tematime. I dag skal du få hilse på en litt spesiell gjest. Han heter Gustav Vik... sa jeg.. men jeg visste ikke.. kanskje han skrev det Wiig.

Men la meg først lese et lite stykke fra bibelen. Om du har en bibel, så slå opp i 2. Mosebok kapittel 25, vers 23-30. Leg merke til at det her er snakk om Guds helligdom, der Gud skulle bo. Der skulle det være et gullbelagt bord. På det bordet skulle prestene alltid legge brød på utstilling. Vitsen med det brødet var at det alltid skulle være ferskt. La meg si det enda litt tydeligere: Den plassen der Gud skulle bo, der måtte det alltid være ferskt brød. Hva er det brødet. Brødet er Guds ord. Hver morgen må du stå tidlig opp og gjøre i stand litt av Guds ord, så det blir som ferskt, duftende, nybakt brød. Det er derfor vi alltid har et ferskt morgenprogram med Guds ord her på radioen. Dermed får du hver dag et nybakt brød, et ferskt stykke Guds ord, som lett glir ned i ditt åndelige indre. Det du skal få høre denne morgenen er hvordan Jesus, ved hjelp av et ord fra bibelen, stakk hånda ned i Gustavs mage, dro ut den gamle synderen, og la inn et nytt liv inni Gustav. (Jeg nesten gispet av forundring.. dette hadde jeg ikke tenkt å si. Det var bare som det rant ut av meg).

Dermed forlot jeg bibelteksten og så rett på Gustav:

Gustav har fått oppleve å gå over fra mørket til lys, fra Satans makt til Gud. (Jeg prøvde å legge hovedvekten på at Gustav ganske enkelt ble frelst. Jeg regna med at bare noen få av lytterne var homo). Tidligere var Gustav en sliten slave under synden. Nå er han en frisk og fyrig 70-åring på vei til himmelen. Før var Gustav homoseksuell. Nå er han normal. Eller hva, Gustav. Hva er det du er mest opptatt av nå for tida, Gustav? Du vet jeg er jo pensjonist. Jeg har ikke noe annet å gjøre enn å fortelle om Jesus. Det var Jesus som fikk meg opp av gjørma. Nå er jeg full av Jesus! Du kunne formelig se det på ham. Han formelig knaket av trygghet, begeistring og glede. Så du syns ikke det er en sur plikt å vitne, Gustav. Plikt! Har du hørt på maken! Om så djevelen selv står i veien for meg, roper jeg: Unna veien! Kongens ærend har hast! Jeg har ikke tid til å krangle med deg. Jeg må ut og fortelle de gode nyhetene!

Jeg måtte nesten avbryte Gustav, blunket litt med det ene øyet samtidig som jeg smilte oppmuntrende. Flott Gustav. Du har visst mye på hjertet. Altså, nå skal vi snart få høre

Gustavs livshistorie. Men først tar vi en sang: Korset og blodet”. Jeg likte de helt direkte sangene. Jeg pekte rett på Øyvind gjennom vinduet, og som vanlig var han våken, så rett på meg, og den røde lampa slokte.

Med det samme begynte jeg å be i tungen, mens jeg bladde i bibelen. Som vanlig hadde jeg ikke snakket noe særlig med gjesten på forhånd. Jeg likte det best sånn, det ble ”ferskest” når jeg ikke visste noe.. men det var jo en fare for at jeg helt bomma på det gjesten hadde på hjertet. Men ikke så denne gangen, nei..

Plutselig begynte Øyvind å gjøre tegn fra kontrollrommet, og jeg så Gustav rett inn i øynene. Rødlampa gikk på, og jeg kastet meg rett på ham: Hvordan begynte det hele, Gustav? Du mener, hvordan det var før jeg ble frelst? Jeg nikket febrilsk, i håp om at det ikke skulle være nødvendig å avbryte han. Jo, jeg satt fast i gjørma. Gjørme.. hva mener du med det? Syndegjørme, insiterte Gustav. Jeg bare satt fast. Jeg kom meg ikke ut, kom meg ikke opp. Hver gang jeg prøvde å sparke fra, gripe med armene, hver gang sank jeg bare dypere. Men Gustav, hva slags gjørme var det du satt fast i? Homoseksualitet, sex, gutter, begjær, anger, et stadig pengesluk. Dårlig samvittighet, ingen trøst å finne. Ingen som kunne hjelpe meg. Bare gutter, og attpåtil måtte jeg betale disse guttene.

Men du Gustav. Når begynte dette. Hvor gammel var du. Allerede før jeg begynte å studere. Så du studerte. Hva studerte du? Jo, jeg søkte jo hjelp da, så jeg studerte teologi. Så var det vel min gamle mor som ba for meg. Hun rådet meg til å studere teologi. Var det noe lurt da, Gustav.. jeg mener, fikk du noen hjelp i teologistudiene? Neii.. ikke akkurat hjelp. Heller var det vel så at jeg begynte å tvile.. på det meste. Egentlig var jeg en tviler hele tiden. Men med gutter ble det bare verre og verre. Som student tjente jeg selvfølgelig ikke noen penger. Så jeg visste ikke hvordan jeg skulle klare å få tak i penger for å kjøpe gutter.

Jeg spurte aldri hva han mente med gutter. Hvor gamle var de egentlig? Hvor fikk han tak i dem?

Så hvordan fikk du tak i pengene du behøvde? Jeg ganske enkelt stjal penger. Hvor stjal du, Gustav. Hvem stjal du fra? Det som var poenget, var at jeg stjal fra noen medstudenter, ja noen andre studenter altså. Det var jo riktig ille, de hadde jo heller ikke så mye penger. Til slutt oppdaget de meg. Dermed ble det oppstyr, og jeg ble relegert fra Menighetsfakultetet. Relegert? Ja, det betyr at jeg ble kastet ut fra studiene.

Så du fikk deg en kraftig smekk, Gustav. Fikk du noe å tenke på? Ble det slutt på å kjøpe smågutter? Ne, langt ifra. Det ble heller mer av det. Jeg fikk meg etter hvert en godt betalt jobb som selger. Og ikke hadde jeg noen utgifter til familie. Var det lovlig det du holdt på med, eller fikk du etter hvert problemer med politiet? Vel – det var ikke alle som likte det jeg holdt på med, og etter hvert kom politiet mer og mer inn i bildet. De arresterte meg noen ganger, og det ble diverse rettssaker. De sperret meg inne.

Hvordan tok du det hele Gustav, fengsel, politi, sinte foreldre. Prøvde du ikke å slutte? Selvfølgelig. Selv om jeg nøt det jeg holdt på med, hatet jeg det også. Jeg visste at det kunne få følger for disse guttene. Men jeg klarte ikke å slutte, Harald. Gang på gang bestemte jeg meg: Nå er det slutt. Men gang på gang falt jeg på nytt. Jeg måtte innrømme at jeg var en slave. En slave av sex med gutter.

Så du fortsatte slik til du ble 69 år? Nei, det skjedde noe som kanskje kunne hjulpet meg. Jeg kunne ane at Gustavs blick var blitt litt uklart - hadde han en tåre i øyekroken? Han fortsatte: Sist gang de arresterte meg, bestemte de seg for å gjøre en stopper på mine utskeielser. Dermed fikk jeg valget mellom 10 års sikring og kastrering. Så. Hva valgte

du da? Jeg holdt ikke ut tanken på 10 års sikring. Det kan jo være atskillig verre enn fengsel. Dermed valgte jeg kastrering. Men det hjalp ikke likevel, forstår jeg. For du fortsatte med gutter etter det, ikke sant? Det stemmer. Jeg bare fikk tak i hormonpiller. Dermed kunne jeg fortsette på samme måten. Ja vel, Gustav. Så det satt ikke i kroppen. Det satt dypere.. i hjernen eller kanskje heller i din syndige natur? Kanskje du rett og slett var besatt? Eller hva mener du selv. Jeg mener ikke noe om det der. Men jeg visste at jeg var en fange. Kunne ikke komme ut av sexslaveriet.

Gustav ble stille. Jeg trakk pusten og sa: Vi tar et musikkinnslag med Jerusalem. Jeg visste at den gruppa var litt vel ungdommelig, litt for bråkete for eldre damer. Men jeg kunne ikke motstå fristelsen, for det var trøkk både i tekstene og i melodiene. Dernest kommer vi tilbake med resten av Gustavs historie. Det ble en "happy ending" for deg, Gustav. Ja, Jesus kom inn i bildet, utbrøt Gustav, nesten litt rød i kjakene. Dermed bare pekte jeg rett på teknikeren, uten å si noe mer selv. Dette er jo midt i blinken, sa jeg til Gustav mens musikken gikk. Her ser vi tydelig demonstrert at det menneskene ikke klarer, det fikser Jesus. Jeg ville gjerne ha hjelp. Men ingen psykologer eller psykiatere kunne hjelpe meg, sa Gustav.

Vil du ha noe å drikke, Gustav? Du skjønner, jeg drikker ikke kaffe sjøl, så jeg har ikke noe greie på det. Men du kan jo hente deg noe ute på kontoret. Der er det varmt vann. Takk for tilbudet, sa Gustav. Jeg venter like godt til etterpå.

Dermed var vi i gang på nytt. Jeg prøvde å summer opp: Til deg som er ny lytter, vil jeg si at vi har et program her med Gustav. Han ble frelst og løst i en alder av 69 år. Men før det var han homoseksuell, ja kanskje heller pedofil. Du kan trolig kalle meg homofil eller pedofil, innrømmet Gustav. Men du ble altså kastrert for at du skulle slutte å bruke gutter til sex. Men det hjalp ikke, du bare fortsatte. He, he, mimret Gustav. De skjønnte ikke hvor dypt det satt i meg. Kastrering gjør ja vanligvis en ungdom ute av stand til sex resten av livet. Men med meg var det annerledes. Kanskje jeg hadde drevet på for lenge. Så du tok altså kjønnshormoner, og rett og slett fortsatte på samme måten.

Men Gustav. Det skjedde noe i ditt liv. Man kan kanskje si at liten tue velter stort lass. Det stemmer det, Harald. Jeg hadde et stort lass av synd. En syndebyrde. Jeg trodde det var for sent med meg. Jeg trodde jeg var evig forlapt. Men likevel, det kom ei lita tue i veien for deg, eller hva? Jo, slik skjedde det. Den lille tua var en ung mann på 16 år. Han hadde kreft i det ene benet. Han døde senere av det der. Denne unge mannen sto og haiket. jeg var på vei innover Mosseveien i retning mot Oslo. Det ble min siste kjøretur. Den gamle Gustav døde på den turen. (Jeg tenkte litt på å forklar dette blomsterspråket, men tenkte: De skjønner det nok.)

Så du tok opp denne unge gutten. Hadde du noen baktanker med det. Jeg vet ikke. Jeg visste bare at jeg måtte stoppe. Jeg måtte ta opp den gutten. Det rare var at han bare skulle noen få kilometer innover. Han spurte om jeg ville sette ham av på Ormøya, for der skulle han på et bønnemøte. Hvor er det hen, Gustav? Jo, det er like før Slagentangen, hvor oljetankene ligger, rett for man kommer inn i sentrum av Oslo. Så du kjørte av ved Ormøya. Hvorfor gjorde du det, Gustav? Du skjønner, den unge mannen begynte å vitne for meg. Han fortalte hvordan han var blitt frelst, at Jesus Kristus kom til verden for å frelse syndere. Jeg lengta egentlig etter det der. Jeg visste dessuten at en dag skal jeg dø. Jeg ville ikke til helvete.

Heldigvis inviterte han meg og jeg ble med inn på bønnemøtet. Var det ikke litt spesielt for en ufrelst å være med på bønnemøte. Nei, det gikk greit. 16-åringen ba straks en kort bønn om at jeg skulle bli frelst. Straks etter sa han at Gud hadde gitt ham et bibelvers. Å? Hva var det? Jeg husker det som det skulle vært i dag. Han åpna bibelen på Romerbrevet

kapittel 1, vers 16. Hva står det der, Gustav? Gustav var klar, i helspenn. Han hadde allerede den store bibelen åpen på Rom. 1: Jeg skammer meg ikke over evangeliet, for det er en Guds kraft til frelse.. At det er en Guds kraft til frelse.. det traff meg i mellomgulvet. Det var som jeg omsider fikk puste, det ble til en kraft inne i meg. Jeg ble plutselig løst. All spenningen i kroppen løste seg opp. All skammen, skyldfølelsen, ensomheten.. alt forsvant i et øyeblikk. Jeg kunne puste fritt, trykket i mitt indre bare løste seg opp.

Mener du at du ble frelst i det øyeblikket, Gustav? Frelst? Ja frelst, løst fra trangen til gutter, løst fra frykt og depresjon, løst fra frykten for døden. Alt skjedde i det øyeblikk da Guds lys falt over dette enkle ordet som han leste for meg: evangeliet.. en kraft til frelse. EN KRAFT TIL FRELSE. Gustav var blitt enda litt rødere i ansiktet. Jeg kunne se at dette var ekte. Det var ingen utenat lært lekse. Ikke var det noe gammelt og rustent som han bare mimret over, men som forlengst var dødt. Gustav levde i denne kraften. Han var full av vibrerende energi og hadde et desperat ønske om at andre skulle se det samme.

Senere spurte jeg Gustav: Jeg har vært plaget av vonde, stygge sexdrømmer selv nå i det siste, flere år etter at jeg ble frelst og sluttet å løpe etter damene. Du har sikkert også hatt slike drømmer. Det tok vel litt tid for deg også å bli kvitt slikt? Neida, sa Gustav freidig. Siden den dagen på Ormøya (på Storm Monsens stiftelse, som forlengst er nedlagt) har jeg aldri hadde en eneste stygg drøm. Jeg legger meg, ber en bønn til Gud, og det onde har ingen makt over meg.

Vi fikk ikke noen spesiell telefonstorm etter programmet med Gustav, men vi sørget for å sende det flere ganger. På den annen side kom det ganske mange homoseksuelle unge menn i menigheten, og jeg lurte på om det kanskje skyldes Gustav.

Gustav og den sultende trebarnsmammaen

Gustav overrasket stadig. En gang fortalte han meg følgende historie. Herren.. ja Jesus altså.. hadde fortalt han at han skulle ta med seg noen poser med mat og besøke Grete, kona til hjelpepastoren. Du skjønner, fortalte Gustav med den vanlige, glødende begeistring: Jeg dro opp til Stovner og kjøpte flere handleposer søkka fulle av matvarer. Det var en glede for meg å ringe på døra deres. Men da Grete åpna, ble jeg sjokkert. Hun må ha vært virkelig sulten. For hun nesten rev handleposene ut av hendene mine, og begynte å spise der i gangen, mens jeg så på. Det var et sjokk å se at en mor til 3, midt i menigheten, kunne være så sulten. Men så var det vel også en glede å bli brukt på den måten? Avsluttet jeg.

Gustav og pappa

Vår himmelske far må ha sans for humor. Gustav var omtrent jevn gammel med min far, og da far ble lagt inn på Kroghstøtten sykehus i Oslo etter en hofteoperasjon, havnet han på samme rommet som Gustav. Dermed kunne de ikke unngå å bli kamerater. Jeg hadde jo bedt til Gud for far, for vi var litt usikre på om han var frelst. Enda mer bønnesvar fikk vi da far ble sendt til rekonvalesens – og nok en gang havnet i nabosenga til Gustav. Der lå disse to gubbene, den ene nyfrelst, den andre ble frelst i en alder av 19 år.

Det rare var at far aldri helt kunne svelge Gustav. De var veldig forskjellige. Far var litt sur på han. Du skjønner, pappa var veldig stille. Han sa lite om Jesus til andre. Hans valgspråk var: Den som gir et beger kaldt vann til en av mine minste små, skal ikke gå glipp av lønna. Det hadde mora hans lært han. Gustav var også fresk til å gi. Men Gustav hadde det mer i kjeften. Han var veldig freidig. Det ble kanskje litt mye for pappa. Men kanskje Gustav likevel..

Takk, Gustav! Takk for alt du ga. Du ga til meg, du ga til pappa. Du ga til mange andre. Og mest vil jeg takke deg Jesus, sjefen sjøl. Det var egentlig du som redda Gustav. Det var du som redda mange gutter fra å bli misbrukt av han. For du skjønner, før Gustav ble et edelt menneske, var han en gris.

Nei, det begynte ikke med en drøm..

Det begynte med virkeligheten. Da jeg traff Gustav hadde jeg allerede vært frelst i noen få år. Jeg skal fortelle deg, det var de vanskeligste åra i mitt liv. Jeg skjønte mildest talt svært lite. Men to ting gikk fort opp for meg: Djevelen er virkelig. Og.. ei eldre dame fortalte at vi kunne bruke navnet Jesus mot djevelen. Flere ganger våkna jeg om natta av et mareritt så virkelig at jeg var fullstendig kraftløs. Jeg klarte ikke lee på meg. Men hver gang kunne jeg så vidt hviske, selv om jeg nesten ikke hadde pust heller. Straks jeg fikk hvisket "Jesus", i samme øyeblikk, forsvant demonen fra meg. Jeg var fri.

Så du tror ikke på meg? Kanskje du tilmed er kristen, og har aldri opplevd noe sånt. Ikke mitt problem.

Men så ble jeg med i Oslo Fullevangeliske Kirke (OFK). OFK ble hjemmet mitt. Dermed ble etter hvert tingene lettere. Jeg begynte å skjøne.. Spesielt begynte jeg å skjøne forskjell på Gud og Djevelen. Det står jo at denne verdens gud (djevelen altså) har forblindet tankegangen hos dem som ikke tror. I begynnelsen klarte djevelen rett og slett å lurte meg med falske åpenbaringen. I tillegg til at jeg fikk ting fra Gud, fikk jeg tanker fra helvete, og ble lurte til å gjøre en del dumme ting. Det alvorligste var som sagt at jeg gifta meg med ei gammel dame, alt for gammel dame.

Forresten, det begynte enda tidligere, før Gustav. Det der med den homofile presten Doucé fra Frankrike. Det begynte den gangen jeg var medlem i Ja til EU, eller hva det het den gangen. Da gikk vi på dørene for å påvirke folk før folkeavstemningen. Var det i 1976.. en helg, søndag og mandag? For det var da jeg ble frelst.

Til saken, Harald: Jeg gikk på dørene.. og plutselig åpna det seg ei spesiell dør rett foran nesa mi. Jeg så rett inn i noe som lignet en bunker. Hele gulvet, nesten, var fylt med et digert bord. Til venstre var sovekroken. Til høyre kjøkkenkroken. På bordet sto en enorm modelljernbane. Veggene var nakne, helt til betongen. En annen gang så jeg et par 8-10 år gamle gutter der. Jeg begynte å skjøne at det jeg så, var et digert, veldig effektivt agn for å fange smågutter. Han som bodde der forsvant ikke lenge etter. Jeg tenkte mitt. Kanskje foreldrene hadde oppdaga..

Så fortsatte det

med barnehjemsgutter og raringer

Du skjønner, vi kristne er vel litt sære. Det må være noe med oss. Så snart det begynner å lukte vekkelse, kommer alle raringerne. Noen ganger kommer de i flokker, alle slag raringer. Sånne som går på stoff, eller på piller. Eller de hakke penger. Eller barnevernet har tatt unga deres. Eller fengselsfugler. Eller de er nyskilte, ensomme, homofile, pedofile, horebukker, tjuradder, og noen av dem begynner å rote det til med jentene i menigheten. Jo da, akkurat som med Jesus, han som var godvenner med samfunnets pakk og svin.

OK. Men heldigvis, noen blir det sving på. Det virker som Jesus er et fluepapir. Den som blir sittende fast på pappiret får et nytt liv. Først durer døm fra seg sjæl – så blir døm et nytt slags menneske, er det en som sier. Vel, det er jo ganske tøft da, det å lissom dø fra

seg sjæl. Det er ganske nifst noen ganger, men som regel tar det litt tid, så du blir vant til den nye kar´n inni den gamle kroppen.

På den måten ble jeg kjent med masse folk.. og noen av dem ble etter hvert normale, syntes jeg i hvert fall. Jeg husker spesielt Roar, som ringte inn fra en telefonkiosk under ei nattsending. Det var spennkaldt den vinternatta. Han fortalte han hadde prøvd å ringe i over en time. Men han ga seg ikke, selv om det var opptatt. Det må ha skjedd noe med den homofile karen, tenkte jeg, for han dukka opp på møtene våre. Han prøvde seg på den smukkeste snella.. attpåtil var hun gørflink til å spille.. det var visst fele. Det var jobben hennes.

Sorry, Roar fikk ikke snøre i bønn. Sånn er det, når du sikter for høyt. Men han hadde ikke helt styringa, Roar. Åsså var han utålmodig. Jeg prøvde å trøste og gi gode råd. Men.. Dermed endte det med at Roar fant seg en kar på jobben i stedet for den smukke dama. Vi så ikke noe mer til han. Jeg veit ikke en gang om han lever. Sorry. Nei forresten. Jeg veit en ting. Om Roar skulle finne på å be Jesus om tilgivelse.. da går det like lukt til Paradis likavæl, som det gjorde med røveren på korset. Selv om Roar skulle rote seg vekk 70 ganger, eller 70 ganger 70. Ikke si det til noen, men det var slik med meg. Jeg skammer meg over det. Men det gjøkke noe, for Pappa i himmelen er veldig stolt av meg.

Det er ikke så greit. Det koster å bli frelst, skjønner du. Hør ikke på døm som sier at det er gratis. Jo da, samma hvor mye du betaler, frelse kan du likevel ikke få. Samma hvor snill og perfekt du er, samma hykler´n er du, og like ufrelst er du. Godt råd: Kom til Jesus. Det er han som frelser folk. Han er spesialist, og han selger ikke frelse på billigsalg. Det er forresten ikke nødvendig, for han betalte med sitt eget blod. Blod, sier du. Gi deg nå da.

Roar kunne blitt en fin reklameplakat for Jesus: Jeg var homo, nå er jeg normal, gift, har normale unger. Nei, sånn gikk det ikke. Kanskje han var for normal, for vellykka. Alle likte Roar, for han hadde masse selvtillit, åsså var han fra Bergen da. Men en annen homofil kar.. fra barnehjem.. Denne kar´n var av det slaget folk ikke la merke til. Han var vokst opp på Geitmyrsveien guttehem i Oslo. Han hadde bare gått i stykker under sommerferiene. Ja nettopp.. gått i stykker.

På barnehjemmet jobba det bare gamle damer, ingen spreke sneller eller tøffe pappatyper. Men så kom sommerferien. De skulle være på landet, sparke fotball og bade og fiske og alt du kan gjøre på ei ensom øy i Oslofjorden. Men.. de gutta som skulle spille fotball med dem, likte bedre å spille med ballene, om du skjønner hva jeg mener. Disse unge karene var ferievikarer. Sprekt hva, et helt barnehjem, og ingen strenge tanter til å passe på gutta. Bare å forsyne seg. Jeg veit ikke helt hva som skjedde med Per Inge. Jeg mista etter hvert kontakten med både han og en hel gjeng andre folk. Du skjønner, menigheta gikk opp i liminga etter hvert, for det ble rettssak mot pastoren, siden han sa hva han mente om sånne som Wenche Lowzow. Husker du ikke Wenche? Nei det var jo hu som kjempa gjennom lova om å beskytte de homofile. Hu var jo en av pionerene – sammen med partneren Karen Christine Friele.

Men så var det Eva, da. Hei Eva.. der oppe. Hun har dratt hjem i forveien til himmelen, skjønner du. Kanskje det ble litt mye for a. Men hun fikk hjelpe andre, og jobba med slikt, etter at hu sjøl ble fri. Du sier kanskje: Fra hva? Jo siden jeg har skrivi litt om noen homokarer, så la oss skrive litt om Eva også. Du skjønner vel at jeg mener hu var lesbisk. Vel, da jeg traff a, var hun fri fra det derre, sa hun. En dag hun hadde lest i bibelen, var det som noen bestemte bokstaver hoppa ut av boka og ble ekstra store og tydelige. Da visse Eva at hun var frelst og løst.

Eva ble til med oss et par ganger til Paris. Hu hadde jo greie på dette, skjønte vi. Eva fortalte at hun hadde vært med i Åpen kirkegruppe i Norge, før hun ble frelst. Til og med var hun med i styret. OK, da slepper jeg katta ut av sekken. Noen er frelst, andre er bare religiøse. De religiøse syns det er sånn fin stemning i kjerka. Spesielt hvis det er helt stille, og det egentlig ikke skjer noe. Men om noen blir frelst, eller snakker i tunger (skumle greier, hva?) da reiser håret seg på ryggen deres. Åja, tenkte jeg.. Åpen kirkegruppe.. den fins visst enda, de er bare religiøse, ikke frelst. Dere kalka graver, sa Jesus. Men han som banka seg på brystet og sa: Meg stakkars synder.. han var OK, syntes Jesus. Jeg er enig med Jesus jeg. Det er tryggest, for han har greie på det. Han kom for å frelse syndere, sa han. Alle de prektige folka med gode jobber og tjukke lommebøker og fine pappirer. De syns de er veldig bra, Gud må jo slippe meg inn i himmelen, sier de. Åja, det er dere som er pakket, dere som er barn av huggormer og skorpioner. Eller de bryr seg ikke om 'Gud, later som han ikke fins. De stakkarene som knekker sammen fordi de bare er som oppkast. De slepper inn, skjønner du. Pussig hva.. sjøl om du lukter som oppkast. Gud er glad i sånne som deg.

Eva fortalte det jeg allerede visste. Doucé hadde starta en Europeisk forening for kristne homo, og Åpen kirkegruppe er en del av det opplegget.. Å jasså, sa jeg, så de er lissom kristne.

Eva var forresten en knupp. Tenk den gangen da vi reiste alle sammen, Eva også, ned til Parisområdet for å finne et sted å bo. Jeg hadde jo masse tro da.. og Eva hadde kontakt med noen folk dere nede, som var interessert i det vi skulle begynne med. De lot oss bo i leiligheten deres mens de var borte noen dager. Jo da, midt i det flotteste "banlieu" rett sør for Paris sentrum fant vi et ganske digert hus med full kjeller, flere garasjer og 2 etasjer over. Jeg skreiv nesten kontrakt på det huset. Det kosta kanskje 5 ganger så mye som vi hadde råd til.. men jeg hadde jo masse "tro" da. Heldigvis klarte vi å sno oss ut av den affæren. Men da vi skulle reise hjem igjen, var det slutt på penga. Vi hadde litt druer i kjøleskapet. Dermed satte jeg i gang med sjokkfaste: 3 døgn uten mat eller drikke. Da fant Eva et bankkort hun hadde glemt. Og dessuten.. det var trolig ikke penger på kortet. Men det ble løsningen – og nok en gang kom vi oss hjem helskinna, og uten at vi behøvde å gå til ambassaden for å få hjelp.

Rettsaken mot pastor Hans Bratterud

Trusselen

Vi drev jo med nærradio den gangen. Telenor lot oss bruke en ganske effektiv senderantenne, så vi nådde et område med ca. 1 million mulige lyttere. Som den byråkraten og gnieren jeg var, greide jeg å lage en slags spørreundersøkelse, og den kosta oss omtrent 0 Kr. Da fant vi ut at ca. 22 % av dem vi spurte hadde hørt sist våkenatt. Våkenatt? Jo det var hver natt til mandag. Vi fant ut at da var alle i bakrus, og selvmordstendensen var på topp. Så folk ringte inn. Telefonene veltet over oss helt fram til kl. 2 på natta. Da ble det roligere, men de begynte på'n igjen fra ca. 0545. Vi vet ikke hvor mange som ble frelst.. men på en spesiell natt ba vi med 17 personer til frelse.

Ei natt jeg var der.. jeg var forresten alltid der.. ringte det inn en ung mann som sa han var fra Norsk Folkehjelp. De ville gjerne ha litt velvillig omtale i våre programmer. Pussig å ringe midt på natta for en slik sak forresten. Vel, den som svarte i telefonen var ganske negativ til forslaget. Så etter en stund ringte det en mer "moden" mann med mer pondus. Jasså, ville vi lage noen innslag om Norsk Folkehjelp, eller ikke? De satte telefonen over til meg. Hør her, sa jeg. Vi er en kristen nærradio. Norsk Folkehjelp gjør sikkert mye bra arbeid, men vi vil helst støtte kristne saker. Åja, svarte karen. Da skal jeg ta dere! Dermed slang han på røret.

Tre kjekke unge menn

Jeg visste ikke hva jeg skulle tro om denne trusselen. Men jeg ante at det muligens kunne ha sammenheng med et par tidligere hendelser. Den første skjedde like etter at vi i 1983 startet med nærradio i Oslo-området. En tidlig kveld satt jeg alene i radiostudio og spilte plater ut på luften. Du skjønner, dette var i ”steinalderen”, så vi hadde ikke PC som kunne brukes til å lagre musikk på. Ikke hadde vi CD-spillere heller. Vi brukte mest LP-plater, som de ble kalt. Det var litt klundrete for en nybegynner å skifte musikk på den ene platespilleren, mens den andre gikk på luften. Som vanlig la jeg meg på kne for å be før sendinga starta. Ellers ble jeg for frynsete i nervene. Men så satte jeg i gang, nøyaktig i rett tid.

Jeg pleidde å spille mest norsk og svensk kristen musikk, med en del engelsk, eller amerikansk, innimellom. Etter noen få plater ringte studiotelefonen. Den pleide å være stum, så jeg undret hvem det kunne være. Jeg satt jo og hørte på egen sending fra en radiomottaker. Vi var på luften, og lyden hørtes bra ut. Dermed var det neppe noen som klaget på sendinga. Jeg tok sjansen på å ta av røret. For å ikke røpe at det var studiotelefonen, sa jeg bare: Hallo, hvem er det? Jasså, dere har begynt med slike religiøse amerikanske programmer, kom det fra en voksen mannsstemme i den andre enden. Han hørtes både skolert og velutdanna ut han derre, tenkte jeg. Ja vel, sa jeg litt slakt. Bibelen er vel ikke akkurat amerikansk. Han fortsatte: Det er nok at de holder på med noe slik der borte, om de ikke skal begynne her også. Jeg var litt treg i avtrekkeren med å svare. Dermed slang han på røret etter et par utbrudd til.

I begynnelsen, da vi så vidt hadde begynt med nærradio, hadde vi ikke noe eget menighetskontor eller noe sted folk kunne ringe til, uten under direktesendingene. Dermed begynte folk å ringe til meg privat, siden jeg var den eneste de fant i telefonkatalogen. Jeg fikk en del interessante samtaler på den måten, men i lengden ble det plagsomt å våkne om natta og jobbe til alle døgnets tider. At ingen sa noe i den andre enden, bare pusta litt dramatisk, slutta jeg å bry meg om. Løsningen ble å dra ut telefonkontakten om natta.

En av disse nettene ringte det plutselig på dørbjella. Jeg bodde i 4. etasje, og ringeknappen var nede, utenfor låst ytterdør. Jeg pleidde alltid å få et forvarsel fra Herren før slikt hendte, så jeg var lys våken og sto opp. Jasså, bråkmakere som vil ta meg, tenkte jeg. Men så var jeg nysgjerrig. Dermed trykte jeg på brummeknappen så ytterdøra skulle åpnes, og gikk ut på gangen. Ved heisen kunne jeg høre litt rabalder der nede, og ganske kjapt begynte heisen å komme oppover. Jeg ante uråd, og trakk meg inn i huket ved inngangsdøra. Der ramla 3 karer ut av heisen. Pussig nok må de ha visst at jeg bodde inn i huket, for de raste straks rundt hjørnet, mot meg. Jeg fikk se et kjapt glimt av dem. Tre meget pene, kjekke karer, kanskje 18-25 år gamle. Velkledde, velkjemmede, slanke, blonde. I aller siste sekund røska jeg opp døra, slang kroppen innafor og heiv meg mot innersida av dørbladet samtidig som jeg vrei rundt dørlåsen. Det var i aller siste sekund. De dundra en stund på døra, og ringte på bjella. Jeg får vel ringe til politiet da, tenkte jeg, og gikk inn i stua der telefonen sto. Men med ett ble det stille, og jeg hørte at heisen starta.

Jo da, de ”tok oss”

Det gikk noen få dager, så sto det med store overskrifter på forsida i Arbeiderbladet: Kreftsyke besatt av Satan. Det gikk ikke mange dagene, så fikk vi fra Argus til sammen 600 avisutklipp fra aviser i hele landet. OFK radio var nok litt kjent fordi vi ba for syke, og befalte sykdommen fare ut i Jesus navn. Men dette var blank løgn. Vi hadde aldri sagt noe slik. Riktignok hendte det at vi befalte sykdomsmakter å gå, slik Jesus kastet ut en stum ånd (Lukas 11,14), og sa om den krumbøyde kvinnen at Satan hadde holdt henne

bundet i 18 år (Lukas 13, 11+16) osv. Men det er ikke det samme som å si at noen er besatt. Da tenker jo folk på at sinnet er inntatt av åndsmakter. Åja, tenkte jeg.. er dette organisert? Dermed ringte jeg og snakka med journalisten i Arbeiderbladet. Ja, svarte han .. Jeg er homoseksuell. Og ellers mente han hvert ord han hadde skrevet.

Organisert eller ikke.. Nok en gang, en ukes tid seinere, ble det spredt en løgnhistorie til 600 aviser. Ikke rart at mange blei mistenksomme overfor oss. Du skjønner, slik de løy og baktalte Jesus, slik driver de på med oss også. Du er nødt til å lese i bibelen og be Gud veilede deg. Det nytter ikke å tro på aviser, radio og TV, internett, eller på mennesker i det hele tatt. Men den Hellige Ånd, Sannhetens Ånd, veileder oss til hele sannheten.

En annen sak er at vi ikke svarte på slike løgnhistorier. Vi hadde nok med å vinne sjeler, lage radio og bygge menighet.

Den avgjørende natta

Natt til 4. juli 1983. Nok ei Våkenatt, som vi kalte programmet. Det vellet inn telefoner. Vi hadde en gjeng på ca 10 vanlige telefonvakter. De hadde til oppgave å skrive ned bønneemner, og komme med forslag til hvem som burde slippe til på direkten. Forslagene kom til en som satt og ringte opp mulige kandidater, og snakket med dem for å sjekke om de passa for å gå på lufta. Dette kalte vi ”silen”. Vi hadde hatt god bruk for silen hele tida. I det siste var det kanskje blitt flere av de vemmelige telefonene etter at aviskampanjen Arbeiderbladet starta.

Plutselig hørte jeg noe, snudde meg og så ei hand som vifta. Jeg reiste meg straks, og gikk bort til silen. Hun som satt der og vifta var forresten mora til Per Sjøtorp, en kjent sanger. Fru Sjøtorp satt veldig konsentrert, med handa for det ene øret. Ok, jeg skal sette deg over, sa hun til slutt, og holdt for røret, mens hun blunka til meg. Det sto en liten radio utafor radiostudio så vi kunne følge med på sendinga. Det er en ung man som sier han vil vi skal be for en sykdom han har, hviska fru Sjøtorp, men jeg vet ikke riktig. Tror det er noe muffens.

Fra radiomottakeren hørtes en telefonsamtale som dreide seg om alkohol og bråk i et hjem. Programlederen var sjølvesten, Hans Bratterud. Han prøvde å gi noen gode råd, og avsluttet samtalen med å be: Himmelske far! Du er far til alt som kalles barn i himmel og på jord. Ta spesielt hånd om barna, Far! Tilgi og leg alle overgrep. Kom inn i denne familien med din kjærlighet og barmhjertighet. Hjelp dem til å holde seg borte fra alkoholen. Hans er en mild mann, tenkte jeg.

Dernest var det et musikkinnslag, så teknikeren skulle få tid til å koble opp neste telefon. Det var også gjester i studio, så vi vekslet mellom samtaler i studio, og kontakt med dem som ringte til oss.

Musikken ble fadet ned, og der ga teknikeren tegn til at neste telefon var klar. Hei, hører du meg, spurte Hans. Hei, svarte en mannsstemme i andre enden. Hva heter den karen da, spurte Hans. Han var som alltid vennlig og blid i stemmen. Jeg heter Steinar Grimstad, kom det litt kort fra den andre enden. (I 2007 utga forfatteren Arne Svingen boka Pøbelkomiteen, hvor han hevder at det var han som kalte seg for Steinar Grimstad. Arne Svingen er født 10. juli 1967, og var altså 15-16 år gammel den gang.).

Hans fortsatte vennlig: Hva har du på hjertet da Steinar? Jeg skulle hatt en bønn, er ikke helt bra. Har du vært en kristen lenge, går du i noen menighet? Jeg har vært i kirken i dag,

selv om jeg hadde "mårrabrød". Åja, tenkte jeg. Der kommer det. Den unge mannen fortsatte:
Og så vil jeg gjerne suge pikken din, Hansemann!

Det gikk vel ikke et sekund før Øyvind hadde dratt ned spaken og slik kuttet ut telefonen. Dermed begynte en enetale fra Hans. Vi kunne tydelig høre at han var opprørt: Da ser vi at dette var altså en som ga seg ut for å være en kristen og så ser vi hvordan det var - rett og slett en djevlelsens representant - og vi syntes det er skammelig at slike folk skal snakke på den måten. Og vi ser også nå hva slags typer mennesker som ... og hva slags type synd som er mest frekke - det er de homofile - de er de mest frekke av alle syndere, og det er de som har gitt størst problemer også for disse programmene her. Så ser vi at den ene synd drar den andre med seg - hvis du gir djevlelsen lillefingeren, så tar han snart hele hånda, og vi ser.. vi så nå et skremmende eksempel på dette.

Så vil vi gjerne oppfordre alle de kristne, de som virkelig tror på Gud, til å bryte denne djevlelske makten som homofilien representerer i dette land. Og vi vil be om at alle som representerer denne åndsretning blir fjernet fra ledende stillinger i landet vårt. Vi har dessverre opplevd i den senere tid at det har stått frem mennesker som åpent har bekjent sin homofile legning og som oppfordrer andre til dette på samme måte, slik som det står i Romerbrevet i det første kapittel, og vi vil gjerne lese sammen det som står der. .

Hans begynte å bla fram i bibelen, mens han fortsatte: Det er jo fint at de lar høre fra seg disse også, så vi skjønner hvilke krefter det egentlig er vi har å stå opp imot. Jeg vil oppfordre alle kristne som virkelig tror på Gud til å bryte ned denne djevlelske makten. Det er jo djevlelsen selv som står bak og vi kan lese hva det står om disse tendenser - man hadde dem allerede på Paulus sin tid, i den første menighets tid. Der står det i fra vers 26 i Romerne 1.

Han begynte å lese fra vers 26 og dels fra vers 24 fram til 29 i 1978-oversettelsen mens han kortet det litt ned:

"Derfor overga Gud dem fordi de byttet sannheten ut med løgn, æret og dyrket det skapte isteden for skaperen. Så overga Gud dem til vanærende lidenskaper - kvinnene ga seg hen til unaturlig kjønnsliv istedenfor det naturlige, på samme måte sluttet menn å ha naturlig samliv med kvinner og brente i begjær etter hverandre. Menn drev utukt med menn, og de måtte selv ta straffen for at de var kommet slik på avveie. Fordi de ikke brydde seg om å ha kunnskap om Gud, overga Gud dem til deres egen sviktende dømmekraft så de gjør slik som ikke sømmer seg. De er fulle av all slags urett, umoral, pengejag og ondskap, av misunnelse, mordlyst, strid, svik og falskhet.

Og det ser vi tydelig her at den ene synden følger den andre. Den første tar de andre med seg. Og de som er grepet av denne djevlelske åndsmakten som gir tendenser til et slikt unormalt seksualliv, den samme djevlelske åndsmakten leder inn på alle mulige slags frekke og syndige veier. Så vender han tilbake til Romerbrevet 1, 29-32: Og det står også. . .

De farer med sladder og baktalelse, hater Gud og bruker vold, er overmodige og skryter og finner på all slags ondt, de er ulydige mot foreldre, uforstandige, upålitelige, ukjærlige og ubarmhjertige. Vi vet at Guds lov sier at de som gjør slikt fortjener å dø, men ikke bare gjør de dette selv, de roser også andre som gjør det. Der avsluttet Hans skriftlesingen og stirret forbi mikrofonen, mens han fortsatte sin tordenpreken:

Men nå skal vi reise opp en makt i dette land av menn og kvinner som virkelig elsker Jesus og som ønsker å ha et rent liv, et rent og hellig liv. Og nå skal vi i Jesu navn bryte denne djevlelske makten og jeg oppfordrer alle kristne mennesker som lytter på dette program til å være med i bønn, når vi nå ber sammen: Himmelske Far vi ber i Jesu Kristi navn at vi skal bryte denne djevlelske makt i Norges land som homofilien representerer. Dette er en djevlelsk makt som vi går imot nå. Vi binder den i Jesu navn - vi bryter den

ned - vi kaster den ut av vårt land i Jesu Kristi navn. Og vi ber også konkret at alle de mennesker som er involvert i dette, og som selv oppfordrer også andre til å gjøre det og som er i ledende stillinger - at du skal fjerne dem i fra deres ledende stillinger både i det politiske liv og ellers i samfunnet vårt. Vi ber i Jesu navn at du skal la disse komme vekk slik at de får omvende seg fra sin synd, ydmyke seg og få tilgivelse for sin synd. Og så takker vi deg kjære Jesus for også disse syndere er det håp for hvis de vil ydmyke seg for deg. Hvis de vil be deg ydmykt om tilgivelse og gi seg selv totalt til deg - så vil du rense dem og du vil hellige dem og du vil gjøre dem til hellige menn og kvinner som kan være med å løfte Norges land istedenfor å bringe landet ned i ødeleggelse. Og vi ber Jesus at du skal rense det norske samfunn i fra disse urene åndsmakter, at du skal hellige det norske folk til å tjene deg, til å leve for deg. I Jesu Kristi hellige navn, amen.

Hans er ikke snau, tenkte jeg. Så mye som 200.000 mennesker lytter, i følge våre egne intervjuer med 2-300 tilfeldig utvalgte oppføringer i telefonkatalogen for Oslo. Dette blir nok bråk. Lite ante jeg da at det skulle opp i retten, helt til Høyesterett.

Alle som var litt informert skjønte at han kunne sikte til slike som Høyres stortingsrepresentant Wenche Lowzow, som hadde fått gjennom den lovendringen som ga de homofile ekstra beskyttelse. Men han kunne også sikte til homofile i skoleverket.

Det ble bråk

Det skal jeg love deg. Et par dager senere brettet Dagbladet ut Bratteruds uttalelser om homofili på hele forsida. Etter hvert kom hele medienorge på farta. Kristenmannsblod!

Vi som lagde Våkenatt fikk mer og mer problemer med å ta inn telefoner i programmet. Folk var blitt utrolig mye frekkere enn før. Det virket som en dels spontan, man kanskje også dels organisert aksjon mot programmene våre. Vi måtte slutte å ta inn telefoner i programmene, og nøyde oss med å lese opp det som kom fra telefonsenteret. Dette tok mye av livspustet fra Våkenattprogrammet, som hadde vært fanebæreren sammen med Tematimen på morgenene. Tematimen konkurrerte fint med nitimen fra NRK.

Selvfølgelig kom det en anmeldelse.. fra Forbundet av 1948, de homofiles organisasjon. Det var ikke første gang vi hadde fått reaksjoner derfra. I det hele tatt hadde det homofile miljøet vært aktivt mot oss. I en periode hadde noen homofile radiokonsesjon. Vi sendte på samme frekvens, og noen ganger var de på lufta rett før oss. Da passa de alltid på å avslutte sin sending med en blasfemisk sang. Det virka som de syntes det var spesielt morsomt med en sang om hvordan en pastorsønn hadde kommet ut i problemer, med riktig grov tekst. Jeg syntes det var så alvorlig at jeg tok dette spesielt opp på et bønnemøte. Det varte ikke lenge før denne homoradioen opphørte.

Den 3. oktober 1983 kom Statsadvokaten med tiltalen. Hans Bratterud ble siktet etter: Straffelovens § 135 a, 2. pkt., jfr. 1. pkt., for ved uttalelse eller annen meddelelse som fremsettes offentlig eller på annen måte spres blant allmennheten å ha truet, forhånet eller utsatt for hat, forfølgelse eller ringeakt en person eller gruppe på grunn av deres homofile legning, leveform eller orientering, eller å ha medvirket hertil, ved natt til 4. juli 1983 i Oslo Fullevangeliske Kirkes nærradiosending "Våkenatt" bl.a. å ha uttalt:

"Så vil vi gjerne oppfordre alle de kristne - de som virkelig tror på Gud - å bryte denne djevleske makten som homofilien representerer i dette land. Og vi vil også be om at alle som representerer denne åndsretning blir fjernet fra ledende stillinger i landet vårt. . .", og senere i samme sending: "Himmelske Far vi ber i Kristi navn at vi skal bryte denne djevleske makt i Norges land som homofilien representerer. . . og vi ber også konkret at alle de mennesker som er involvert i dette, som selv også oppfordrer andre til å gjøre som

dem og som også er i ledende stillinger at du skal fjerne dem i fra deres ledende stillinger - både i det politiske liv og ellers i samfunnet vårt. . .",

og i P2's sending "Her og nå" den 5. juli 1983 på programlederens spørsmål om Gud skulle fjerne f.eks. en rektor som er homofil, men som lever enslig, fra sin stilling, å ha svart "Ja, hvis han åpent går ut og forfekter denne mening", som sett i sammenheng og i sammenheng med programmet for øvrig innebærer en forhånelse av homofile og eller utsetter dem for hat og/eller ringeakt".

Forberedelser til saken

Denne gangen ble det mer enn en anmeldelse, det ble rettssak. Vi begynte å mobilisere i bønn. Bedt hadde vi jo før, men nå var det alvor. Men Hans var som vanlig avslappa og smilende: Harald, kan du samle litt materiale om homofili. Kanskje vi kan bruke noe av det i retten. Du kunne for eksempel sjekke Kinseyrapporten, og hva med biskopenes uttalelser i forbindelse med homofiliparagrafen i straffeloven.

Dette er noe for meg, tenkte jeg, fikk tak i Kinseyrapporten, og satte i gang. Av en eller annen grunn overså jeg undersøkelsene til Masters og Johnson. Nå fikk jeg litt bruk for mitt grunnfag i psykologi. Det viktigste jeg fant ut, syntes jeg, var at Kinsey mente at den seksuelle orienteringen som regel formes av opplevelser i puberteten. Det er altså ikke medfødt, som de homofile gjerne hevdet på den tida. Usikre ungdommer kan lett påvirkes. Det var jo ikke så uventa, rapporterte jeg til Hans. Skriv ned konklusjonene dine, sa Hans.

Det andre jeg fikk tak i, var en slags rapport fra ca. 1954 som biskopene utga eller som var skrevet for biskopene. På forsida av den rapporten sto noe som fanget min oppmerksomhet: at det fantes en internasjonal konspirasjon av homoseksuelle. Vel, hvilke ord man bruker, er tydeligvis viktige. Hvis det hadde stått: Det fins en internasjonal forening for homoseksuelle, hadde jeg kanskje ikke reagert sånn. Jeg har ikke lyktes å finne igjen dette dokumentet. Kanskje jeg husker feil? Kan noen hjelpe meg? (Jeg har bare funnet en uttalelse fra bispemøtet 6. desember 1954 hvor de skriver følgende: "En må være merksam på at vi her står overfor en samfunnsfare av verdensdimensjoner. Det er en kjent sak at homoseksualitet har fått et uhyggelig omfang i mange land. Omfattende organisasjoner med egne presseorganer, arbeider for en størst mulig frihet på dette område.")

Jeg leste også ei bok som Ingjald Nissen utga i 1945 og kom i ny utgave allerede i 1946. Boka het Psykopatenes diktatur. Denne forfatteren hadde tydeligvis notert seg at mens Hitler selv tilsynelatende ikke hadde noe skummelt ved sitt seksualliv, var det verre med lakeiene rundt ham. Nissen siterer på s. 79 en general J. H. Morgan: "...men at homoseksualitet synes å være en bestemmende faktor i Tysklands politiske liv. Den synes på den ene side å være veien til politisk suksess, idet den er et middel til å vinne innpass i innflytelsesrike kretser. Og den synes på den annen side å være midlet til å slå ut politiske motstandere, idet den brukes til å kompromittere dem."

Teorien var at en psykopat må være uangripelig om han skal komme seg opp. Han må ikke ha noe møkk som journalister eller politi kan grave fram. Derimot bruker han de mer upopulære folkene, i dette tilfelle de homofile, som støtter for å komme seg opp, mot at disse får fordeler som de verdsetter. Siden tyskere flest den gang ikke likte å bli presset av homofile, hadde sjefspsykopaten (diktatoren) et tak på dem. Kort sagt er det slik djevelen selv styrer: Han får folk til å synde. Deretter anklager han dem for det de har gjort.

Hvilken forskjell mellom Pappa og Hitler. Min Pappa, slik jeg kjenner han, er utrolig overbærende. Han har tilgitt meg alt det sprøe og syke jeg har gjort. Men siden Pappa er rettferdig, og hater synd, måtte han la noen bli straffa. Straffen falt på Han, Jesus, for at vi skulle ha fred. Og ved at Jesus ble såret, straffet, fikk vi også legedom og helbredelse for være sykdommer og plager. Ikke bare at Jesus tok straffen. Han tok i tillegg sykdommene våre. Og dessuten: Pappa hjelper meg til å slutte å synde!

En av dem som hjalp Hitler å komme til makten var Ernst Röhm, den mer eller mindre åpent homoseksuelle lederen av det tyske halvmilitære SA, Sturmabteilung. Denne karen ønsket å leve ut sine drifter, og fikk rikelig anledning til det, med en masse uniformerte unge menn rundt seg, og muligheter til å bruke sin posisjon til få tak i ungdommer ellers. Tanken var vel at dette skulle skje i det skjulte.

Uheldigvis for Ernst Röhm klarte han ikke holde seg og sine folk i tømme. Det gikk for langt. Folk begynte å reagere på utskielser og overgrep. På den måten kom det ut hva slags leder Ernst Röhm var, og etter hvert økte motviljen i ledende kretser. Da var han ikke lenger nyttig for Hitler. Det hele endte med at Hitler ble presset til å sette i gang en aksjon som satte punktum for SA og hvor Röhm ble avlivet. Vel, Hitler hadde bare bruk for Ernst Röhm så lenge Ernst hjalp han med å komme til makten.

Hvordan kunne noe slikt skje, som det med Hitler og Ernst Röhm? Jeg mente det skjedde fordi de kristne på den tida var helt lamme. Glem ikke den fantastiske historien om William Wilberforce som sammen med en gruppe kristne ledere sto i spissen for at slaveriet ble avskaffet. Glem heller ikke at hvordan Luther og andre reformatorer sto bak opprettelsen av et sivilisert Europa, med rettsikkerhet, demokrati, allmenn skolegang, helsevesen osv.

Ingjald Nissen skriver på side 153: "Hovedgrunnen til at de destruktive kretser vant fram i årene før den siste krig, ligger deri at den bevegelse som har sin oppgave i å bekjempe det onde, i stor utstrekning sviktet sin oppgave." Han tegner i boka et bilde av et Tyskland med kristne som i begynnelsen var helt passive eller endog samarbeidet med nazistene. Katolikkene samarbeidet i begynnelsen, mot å få fordeler. Etter hvert skjønnte de hva de hadde vært med på, men da var det for sent. Protestantene var for det meste opptatt med seg selv og sitt eget åndelige liv innenfor kirkelokalets vegger. Dessuten mente de at kristne ikke bør ha med politikk å gjøre. Det siste kalles toregimentslæren.

En bakenforliggende årsak ser ut til å ha vært Bultmann og kompani, som hadde fått makta over de tyske universitetene. Bultmann lærte studentene at Guds ord, bibelen, ikke er rent og klart fra Gud, men er preget av menneskers påfunn og svakheter. Dermed svekket han troen hos mange studenter. Disse etter hvert vantro eller svake studentene ble i sin tur prester. På den måten undergravde Bultmann troen for svært mange tyskere. Men denne samme Bultmann hadde likevel noen fine egenskaper. Han var med i den tyske Bekjennelseskirke (Bekennende Kirche), som var en motstandsbevegelse mot Hitler, og gikk for eksempel mot trakasseringen av jødene. Det fantes altså enkelte spede forsøk på motstand fra protestantiske kristne. Likevel – han har et stort ansvar for å ha svekket de kristnes slagkraft.

Bratterud i Oslo byrett

Det var ganske mye folk i byretten. Jeg så meg om. Ingen kjente? Vel.. Jeg satte meg ned på en plass nær døra. Et par tros-søsken fra menigheten satt på skrå bak meg. Er det ingen kristne ledere her, spurte jeg. En bak meg rista på hodet. Da jeg så framover igjen, kom en kjent skikkelse, eller var han det, slentrende fra inngangen, innover i lokalet. Nykomlingen hilste vennlig på Hans, som allerede satt klar i tiltaleboksen.

Hvem er det, spurte jeg en som satt bak. Gilbrant var svaret. Åååh, tenkte jeg. Thoralf Gilbrant. Han som hadde vært slik i tottene på Aril Edwardsen og Sarons Dal. Det var jo i Sarons Dal at Hans hadde vært bibelskolerektor før han flytta til Oslo. Ikke dårlig. Trolig er Gilbrant nok fremdeles en fiende av Aril Edwardsen, men nå er han den eneste som kommer for å støtte Hans Bratterud i rettssaken. Det var sterkt.

Det var byrettsdommer Astrid Will Monsen som ledet byrettens forhandlinger. Hans ble frikjent 15. juni 1984, til stor glede i OFK og kretsen rundt Hans. Saken vakte stor oppsikt. Anklageren anket dommen, og fikk medhold i at den skulle gå videre til høyesterett.

Lufta går ut av ballongen, eller: Løpet er ikke over før det er over

Vi skjønnte det ikke den gangen, men det som holdt hele dette arbeidet oppe, var bønn. Vi var den gangen den menigheten i landet som vokste fortest. Vi var pionerer innen nærradio i Oslo. En gang døde vi 17 personer i Sognsvann. Seinere – i 1984, starta vi de første kristne TV-sendingene via satellitt over Europa. Åja, bønn, ja. Sikkert viktig, tenker du.

En gang, etter et møte i ca. 1981, lenge før rettssaken, ropte Hans til meg: Du må bli med på bønnemøtene på morgenen. Å jasså, tenkte jeg, men jeg sa: Ja, får se.. Dagen etter traff jeg Odd, en jeg kjente fra menigheten, på toget. Vet du hva, Hans inviterte meg til morgenbønnemøtene, fortalte jeg. Ja, blir du med da, spurte Odd. Jeg hadde forventa litt støtte. Det er da for ille å stå opp klokka 5-6 flere mårraer i uka, tenkte jeg, så jeg svarte: Jeg vet ikke en gang hvor det er. Jeg vet det, svarte Odd, og jeg er noen ganger med der og ber. Vi kan gå dit i morgen. Vel.. jeg hadde gått rett i saksa, fella, mener jeg.

Dagen etter var jeg gruelig tidlig oppe. For tidlig. Hei Odd. Og så jeg som hadde håpa at han ikke ville komme. Jasså, Harald. Det var overraskende. Jeg tenkte det var for tidlig for deg. Neida, svarte jeg. Det der var vel en hvit løgn fra min side, tenkte jeg. Odd forklarte: Du skjønner, jeg jobber rett ved der de har bønnemøtene! Klokka var bare fem over halv sju da vi banka på døra. Ingen reaksjon. Vi sto der og hang et par minutter. Det var guffent og kaldt. Jeg skjønner ikke at du orker å stå opp så tidlig, sa jeg.

Akkurat da kom Hans og Sigfred, andrepastoren. Hans hadde nøklene. Det var et gammelt lokale. Det tilhører Plymouth-brødrene, sa han. Lokalet var kjedelig. Gulvet var hardt for knærne. Ingen lenestoler, bare harde pinnestoler. Etter 15 minutter klarte vi ikke å finne på mer å be om. Ikke jeg i alle fall. Jeg tenkte. Hva nå, men ingen sa noe. Slik fortsatte det i en drøy time. Da omsider en av oss så på klokka, reiste vi oss alle sammen. Jeg kjente en underlig, ukjent glede i mitt indre. Dette var virkelig noe, tenkte jeg. På det møtet var det en engelskmann som het Joseph. Han og jeg skulle samme veien, og tok bussen fraholdeplassen rett utafor lokalet.

Bussen var nesten full, for det var midt i rushet. Vi fant 2 ledige plasser midt i baksetet. Det satte vi høylydt i gang å prate om ting vi hadde opplevd. Vitsen er jo at folk skal høre oss, tenkte jeg. Så skulle han som satt til venstre for meg gå av bussen. I mellomtida var midtgangen også blitt full. Jeg måtte reise meg for å slippe karen forbi. I det han strøk mot kroppen min, skjedde noe merkelig. Det var som en sekk av kraft og godhet ble tredd ned over hodet på meg. Jeg kjente plutselig en sterk kjærighet til den ukjente mannen og visste at jeg måtte si et eller annet. Med det samme var det som vi var helt alene på bussen. Alt annet var luft. Jeg sa, nesten stammende: Ddu må bli frelst. Hva mannen svarte? Vel, han rakk ikke si stort før han gikk ut bussdøra. Men han rakk å si: Jada, jada. Kanskje han og jeg treffes i himmelen neste gang?

Da skjønnte jeg det: Ønsker du at slekta di skal bli frelst, ønsker du at Gud skal gjøre et eller annet? Da er det bare å sette i gang og be. Ikke 5 minutter. Ikke 15 minutter. Nei, i timevis. Legg merke til hva som skjedde, tenkte jeg. Det var vi som ba, og det var oss Herren, SJEFEN, brukte. Da, det var som ei bombe sprang i mitt indre. Siden det kunne ingen hindre meg i å gå på bønnemøtene. Jeg møtte alltid først opp. Til slutt syntes vel Hans synd på meg, så for at jeg skulle slippe å stå og fryse utafør døra, ga han meg nøklene til lokalet.

Etter rettsaken sa jeg til Sigfred, andrepastoren: Der ser du. Vi vant fordi vi ba. Ja, Gud fikset saken, svarte Sigfred viselig, med det vanlige glimtet i øynene og smilet om munnen. Det jeg ikke visste da, var at dommen ville bli anket. Og da saken kom opp i høyesterett var det som bunnen gikk ut av oss. Jeg vet ikke hva som skjedde. Det var som peppen gikk ut av bønnearbeidet. Dermed var det ikke noe grunnlag for seier.

Jo, når jeg tenker meg om, så vet jeg hva som skjedde, for omtrent samtidig begynte menigheten vi hadde å gå i oppløsning. Det var noe med Guds kraft, guddommelig kjærlighet, som forsvant sommeren 1984. Det verste var at vi hadde fått en advarsel på forhånd, gjennom en profet som kom på besøk.

Det gikk så enkelt i byretten men senere ble vi slappe. Det minner meg om en gang jeg var med i Holmenkollstafetten. Jeg hadde siste etappe, inne på Bislett der publikum satt. Jeg fikk pinnen 20 meter bak en mørkhåra kar. Han tar jeg, tenkte jeg. Dermed gafla jeg i vei. Det steg et brøl fra tribunene. Litt av en triumf! Vel, vent nå litt. Det var enda 300 m igjen. Sakte begynte han å dra innpå meg. Brølene fra tribunen stilna. Han seg forbi meg. Beina mine var som bly. Du skjønner, jeg var en sprinter. Men 500 m var for langt for meg. I mål var jeg 20 meter bak igjen.

Ønsker du å vinne, da må du holde hele strekningen. Så enkelt er det, både i livet og i løpet på vei til himmelen.

Men igjen, bak denne slappe holdningen, var den egentlige grunnen at Guds kraft og kjærlighet, selve Guds nærværet forsvant. Det var dette Guds nærværet som var selve grunnlaget for hele arbeidet vårt. Etter dette opplevde vi nederlag på front etter front.

Nederlaget i Høyesterett

Jeg var til stede bare en gang under saksbehandlingen i Høyesterett. Det var bare noen få andre til stede. Bortsett fra meg og en til, er dette vel bare folk på den motsatte sida, tenkte jeg.

Det ble et sjokk for oss rundt Bratterud da dommen falt 6. desember 1984. Med 3 dommer mot 1 led Hans nederlag. Senere sa jeg til Hans: Høyesterettsdommer Dolva, som fikk med seg flertallet av dommerne, kom også med noen poenger som var viktige ikke bare for deg, men også for andre kristne med litt tæl. Dolva sa for eksempel:

I den utstrekning innslaget inneholder direkte sitater fra Bibelen, finner jeg det klart at disse faller utenfor anvendelsesområdet for straffelovens § 135 a annet punktum.

Dette har for øvrig støtte i lovforarbeidene og er overensstemmende med den oppfatning som både aktor og forsvarer har gitt uttrykk for.

Det samme må etter min mening gjelde en nær gjengivelse og utlegning av skriftsteder.

Dermed kan vi andre kristne trygt preke hva vi vil, bare vi er sikre på at det fins et bibelsted for det. Dessuten kan det være smart å vise hvilket bibelsted vi støtter oss på.

Så tok høyesterettsdommer Dolva for seg det Hans sa den natta, og som han til slutt ble dømt for:

"Så vil vi gjerne oppfordre alle de kristne - de som virkelig tror på Gud å bryte denne djevelske makten som homofilien representerer i dette land. Og vi vil også be om at alle som representerer denne åndsretning blir fjernet fra ledende stillinger i landet vårt. . .", og senere i samme sending: "Himmelske far! Vi ber i Kristi navn at vi skal bryte denne djevelske makt i Norges land som homofilien representerer. . og vi ber også konkret at alle de mennesker som er involvert i dette, som selv også oppfordrer andre til å gjøre som dem og som også er i ledende stillinger at du skal fjerne dem i fra deres ledende stillinger - både i det politiske liv og ellers i samfunnet vårt. . .",

Resten av det han i byretten ble tiltalt for, ble trukket tilbake i forbindelse med anken. Dolva fortsatte:

Bønnen om at homofile i ledende stillinger som oppfordrer andre til homofili, må fjernes fra sine stillinger, er konkret rettet mot homofile på et område hvor de kan rammes sterkt, og hvor de vil ha vanskelig for på tilfredsstillende måte å kunne avverge vesentlige skadevirkninger av slike uttalelser.

Jeg sa til Hans: Forsvareren din, Alf Nordhus, gjorde sikkert en bra jobb ellers. Men på dette punktet svikta han. For det første burde han fått fram at en bønn til Gud bare er en bønn. Bønnen er ikke et ledd i en oppfordring til å få kristne til å fjerne homofile fra ledende stillinger. For det andre fins det helt klare bibelsteder som støtter uttalelsen din. Eksempel: Ordspråkene 28,12 Når de rettferdige jubler, er alt herlighet og glede. Men når de ugudelige kommer seg opp, må en lete etter folk. Det fins andre interessante steder også, slik som: Ordspr. 29,2 Når de rettferdige kommer til makten, gleder folket seg. Men når en ugudelig mann hersker, sukker folket. Du mener jo at homofili er den verste av alle synder. Det skulle vel ikke være så vanskelig å finne noe om det i bibelen, som for eksempel det som står om Sodoma og Gomorra.

Straks jeg fikk høre at Alf Nordhus skulle forsvare deg, ble jeg urolig. Karen er jo absolutt ingen kristen. Han har jo ingen kjennskap til bibelen. Jeg angrer at jeg ikke tok meg mer tid til å jobbe med rettssaken. Kanskje vi kunne vunnet likevel. Mener du det, smilte Hans.

Etter denne samtalen med Hans begynte jeg virkelig å lure: Trodde høyesterettsdommer Dolva også på bønn, slik at han mener at vi ikke skal få Gud til å fjerne slike folk. Vel, humre.. Tror nok ikke det nei. En annen ting er jo at mange kristne mener at vi ikke skal blande oss inn i politikken. Det gjorde jo Hans i og med denne bønnen. Videre var det mye skepsis mot OFK radio – ikke minst etter alle skriviene i avisene. Dette var en årsak til at meget få kristne ledere støttet opp om Hans under rettsforhandlingene.

Saken gjaldt ikke bare Hans Bratterud personlig. Den dreide seg om kristen frihet kontra forfølgelse. Den gjaldt egentlig hva slags samfunn vi skulle få i framtida. Etter å ha lest Ingjald Nissens bok, så jeg klart hva slags samfunn vi kunne få om ikke vi kristne lever et liv fylt av Guds kraft og nærvær. Denne dommen var med på å ta motet fra andre kristne ledere, og bidro dermed til at vi kristne har lidd nederlag i senere kampsaker. Det som står igjen er at Guds folk reiser seg så det kan utføre sitt historiske oppdrag: Å være lys og salt så ikke mørket hersker og samfunnet går i oppløsning.

Europas første kristne satellitt-TV

Hans var ikke skvetten

Nei, det fant jeg fort ut. Jeg kunne komme med de dårligste nyheter. Hans bare smilte. Først tenkte jeg: Skjønner han ikke? Ja, men oppfattet du ikke at dette er alvorlig, spurte jeg. Jo da, sa han, og fortsatte å le. Hva er dette, tenkte jeg. Er det så at han ganske enkelt stoler på at Gud hjelper han gjennom alle problemene, selv om det ser umulig ut? Etter hvert begynte jeg å forstå: OK. Hans er en troens mann. Sånne folk har jeg aldri truffet på før.

En dag sa Hans: Merkelig hvor liten interesse det er for kristen satellitt-TV. Skulle tro at noen ville starte opp noe slik her i Europa også. Jeg har jo sett hva de gjør i USA, men her er det visst ingen som våger. Så da får jeg gjøre det! Det hørtes kanskje ut som en liten prat over en kaffekopp. Men det skjedde i fullt alvor, og ikke lenge etter var vi i full gang med forberedelsene. Det var bare en hake ved det hele: Bønnemøtene.

Bønnemøtene stoppet, salvelsen forsvant

Sommeren 1984 skjedde det noe negativt. Det vil si, det skjedde noe positivt også, for pastor Yonggi Cho fra Sør-Korea kom på besøk med sitt TV-team. Flere kjente kristne ledere var med i planleggingskomiteen for denne konferansen, og det var i seg selv positivt. Men det negative var at hyrdesalvelsen forsvant. Hva, tenker du.. hyrdesalvelse? Ja, det er det limet som gjeteren (hyrden) bruker for å holde flokken sammen. Det er kjærlighetens sammenbinding, som Paulus skriver om. La meg forklare. Bønnemøtene hadde lenge skrantet, og til slutt ebbet ut. Pussig nok må det ha skjedd omtrent da vi trengte det som mest, altså mens saken var i Høyesterett. Problemet var at Sigfred, andrepastoren, og kona hadde fått et par smågutter som hadde falsk krupp. Dermed måtte Sigfred opp om natta og bære dem ut i kulda så de fikk lindring fra pusteproblemet. Da klarte ikke Sigfred å komme seg på bønnemøtet morgenen etter. Dessuten fikk Hans så mange barn, etter hvert hele ni stykker. Da blei jeg alene med bønnemøtene. Dermed manglet vi den åndelige motoren som skulle til. Likevel – ja likavæl – gjorde Herren helt utrolige ting. Ellers hadde vi ikke i det hele tatt kommet i gang og holdt det gående i et par-tre år.

Jo, men kunne ikke Gud fått fart på bønnemøtene igjen? Sorry. Jo, han prøvde. Han sendte faktisk en profet, en av de første jeg fikk møte, til Norge. Profeten var Dr. Joseph R. Martin. Vi har alltid kalt han for Joe, men du veit, amerikanerne er litt stive på titler.

Joe preka mest hos Jan Hanvold, på Ny Visjon i Drøbak. Der var det en kar, Rolf Berg, som fikk helbreda det ene øyet, som var skadd etter en bilulykke i barndommen. Høsten 1983 blei Joe invitert til å preke på et stort møte OFK arrangerte for han i Oslo. Der sa Joe at vi måtte omvende oss – hvis ikke ville Jesus komme og ta fra oss lysestaken, som det står i Åpenbaringen 2, versene 4-5:

Åpenbaringen 2,4-5 Men jeg har imot deg at du har forlatt din første kjærlighet. 5 Kom derfor i hu hva du er falt fra. Omvend deg, og gjør de første gjerninger! Men hvis ikke, så kommer jeg brått over deg og jeg vil flytte din lysestake bort fra sitt sted - hvis du ikke omvender deg.

Vi hadde vel hatt for mye medgang. Vi var blitt litt selvgode, arrogante. Dermed skjønte vi ikke at lysestaken – det var menigheten. Jeg trodde det var en advarsel til enkelte personer, og skjønte ikke at den var til menighetens ledelse, som jeg var en del av. Dette med lysestaken forklarer Jesus i Åpenbaringsens kapittel 1, vers 20:

Åp 1,20 og hemmeligheten med de sju stjerner som du så i min høyre hånd, og de sju gullysestaker: De sju stjerner er engler for de sju menigheter, og de sju lysestaker er sju menigheter.

Heller ikke skjønnte vi at ”de første gjerninger” som vi på nytt skulle gjøre, var at ledere skulle be sammen, morgenbønnemøtene. Riktignok fikk jeg i gang bønnemøter som foregikk midt på dagen, men der fikk jeg stort sett ikke med de meste sentrale personene. På det tidspunktet var de travelt opptatt med viktige ting.

Vi fikk ca. 9 måneder til å tenke oss om. Plutselig, sommeren 1984, forsvant hyrdesalvelsen, det overnaturlige ”limet” som holder en menighet sammen, og drar folk til menigheten. For å si det på en annen måte: Kjærligheten som gjorde at vi knapt klarte å gå fra hverandre etter et møte, plutselig var den borte. Du kunne merke denne kjærligheten bare du kom inn døra. Langsomt men sikkert forsvant bare folka. Etter en tid var omtrent alle borte. Noen få, som for det meste ikke hadde vært med under den foregående vekkelsen, satt igjen, kanskje en gjeng på 30-50 personer, sammenlignet med det tidoble før.

Jeg snakker nå om en menighet etter bibelsk mønster. Det behøves ikke noen ”lysestake” for å holde i gang syklubber, sangkor, hobbyklubber, idrettsforeninger, teaterforeninger eller Rotary, noe mange såkalte menigheter ligner mer eller mindre på.

Det ekstra uheldige var at menigheten begynte å gå i oppløsning samtidig som forberedelsene til satellitt-TV nærmet seg avslutningen. At bønnemøtene stoppet, betød nok også at TV-arbeidet mistet mye av drivkraften og åpenbaringen. Men som nevnt, likevel fikk vi mange sterke bønnesvar.

Jan hoppa over gjerdet (til Paul Crouch)

De konkrete forberedelsene til satellitt-TV begynte i 1984. Gjennom Telenor ble det avtalt med fransk Telecom at vi skulle begynne å sende på ledig tid på den kanalen som fransk TV5 benyttet. Dermed ble jeg dratt enda sterkere inn i TV-arbeidet, siden jeg snakker fransk. Det lærte jeg den gang jeg jobba 1 år i Belgia for Procter & Gamble, verdens største vaskemiddelprodusent. Min hovedoppgave til da hadde vært å anskaffe utstyret for til vårt eget TV-studio og for å spille av programmer fra andre kristne produsenter. Tanken var å basere virksomheten hovedsakelig på utleie av sendetid.

Ja, så var det å skaffe kontakter og kontrakter med kristne TV-produsenter som ville leie tid i Europa. En liten gjeng dro over til USA med friskt mot. I mellomtiden hadde Hans oppretta European Broadcasting Network as (EBN), og fått med Jan Hanvold i styret. Jan ble med på turen, og viste seg å bli en nøkkelperson. De reiste til et større arrangement som Paul Crouch sto bak. Han ledet en av de store kristne TV-kjedene, nemlig Praise The Lord (PTL). Problemet var bare at de ikke hadde kontakter i de rette miljøene, og at karer av denne støpningen hadde et helt korps av livvakter rundt seg. En gang kom de så nær som bare noen få meter fra der Paul Crouch gikk forbi, men det var en sperring, et gjerde i mellom. Dermed tok Jan Hanvold freidig sats, sprang over gjerdet, og fikk sagt en setning til Paul: Ønsker du å sende på TV i Europa? Crouch grep straks poenget, og sa: Kan dere bli med på sending i kveld?

Dermed begynte snøballen å rulle, og etter hvert fikk vi programmer fra USA, Storbritannia, Nederland, Danmark, og våre egne fra Norge. Vi sendte på til sammen 7 ulike språk. Men den neste store utfordringen var opplinken, altså forbindelsen fra bakken opp til satellitten. Vi trodde først dette var en enkelt sak, men nei..

Telenor sviktet, men Herren er trofast

Vi hadde skrevet kontrakt med Telenor, som sto for hele operasjonen, om opplink på bakken, d.v.s. på taket til nabogården der vi holdt til i Lybekkergata, i Oslo sentrum, og

opp til satellitten. Sendingen skulle starte mandag 1. oktober 1984, etter at kveldssendingene fra TV5 var avsluttet. Første program skulle være et opptak med Robert Schuller, pastoren for Crystal Cathedral, California. Fredagen før, på formiddagen, ringte plutselig overingeniøren fra Telenor: Beklager, men vi er ikke i stand til å hjelpe dere med opplinken. Vel, sant å si, hadde vi nærmest glemt den saken, for vi regnet med at Telenor var å stole på. Dessuten hadde vi mer enn nok å gjøre selv. Senere fikk jeg høre, fra folk i Eutelsat, at Telenor på det tidspunktet ikke var godkjent for å linke opp til satellitten.

Vel, hva gjør du da, når du har masse kontrakter og har gitt masse løfter? Vi var vel litt naive som forretningsfolk, men hadde masse vågemot – eller var det heller tro til Gud? Dermed heiv jeg meg på telefonen, siden jeg var den eneste som snakka fransk i staben. Det var ikke lett å tråle seg fram gjennom franske TV-selskaper, men til slutt fikk jeg fin kontakt med det franske TV2, eller hva det het. Det varte og rakk med diverse telefonsamtaler, men ca. kl. 1730, fikk jeg avtalt at vi skulle låne et studio i Paris med tilhørende opplink førstkommande mandag kveld.

Dermed dro Hans Bratterud og teknisk sjef Øyvind Rygg mandag morgen med fly til Paris og en stor rull med programmet under armen. Den gangen brukte vi 1 toms spolebåndmaskiner. De vi kjøpte kosta ca. 1 million for stykket. I rette tid kom de på lufta med en direktesendt, høytidelig åpning. Deretter fulgte opptaket fra Schuller. Jeg kjenner ikke til at franskmennene sendte oss noen regning for denne tjenesten.

Heldigvis sendte vi i begynnelsen bare søndag og mandag. Søndag begynte sendinga tidlig på morgenen. Men da uka nærma seg slutten oppdaga jeg til min forferdelse at TV2 ikke ville hjelpe oss mer. Du skjønner, vi visste ikke så mye om det vi holdt på med. Vi bare satte i gang! Forresten, det gikk opp for meg hvorfor de var så vennlige første gang: De forvekslet oss trolig med Den Europeiske Kringkastningsunion, Eurovisjon. Vårt firma het altså European Broadcasting Network as. Dermed måtte jeg skaffe et annet sted å spille av båndene fra. Det ble til at jeg fikk kontakt, ikke med et sendeselskap, men et produksjonsselskap. De hadde en TV-buss, som de kunne knytte til en opplink, fikk jeg beskjed om. Ja vel – jeg dro da ned til Paris en eller to ganger. Den gang var det ikke vanlig å sende TV døgnet rundt, og på søndag morgen pleide de å begynne sent. Der fikk jeg greie på at den samme søndagen skulle et TV-selskap med studioer i Parisområdet begynne å sende en ny serie som gikk på lufta tidlig søndag morgen. Derfor var allerede 3 av de 6 teknikerne som behøvdes for å styre signalet vårt fra Paris til der opplinksparabolen sto, på plass. Ellers hadde det vært umulig å skaffe så mange teknikere så tidlig en søndag morgen, sa de. Vel, vi var naive, men Herren var med likevel, skjønte jeg.

Men så fikk vi greie på hvilken ”formue” de skulle ha for å spille av noen programmer fra en båndspiller og linke dette videre. (Det vil si, de innrettet seg så upraktisk at de til den jobben måtte ha ca. 4-5 personer på plass i bussen.) Det var sånne summer at vi måtte finne en annen løsning.

Opplink til satellitten

Det ble altså nødvendig å finne en annen løsning for avspilling og opplink. Først fikk vi den ideen at vi kunne plassere en båndspiller et sted hvor det fra før fantes en permanent forbindelse til opplinkstasjonen på Bercenay-en-Ote. Dette førte til at vi parkerte en minibuss utenfor et TV-studio i Paris, og la en kabel opp trappa. Denne løsningen sparte oss for store summer, men førte til at vi måtte sende min venn og ledende tekniker Øyvind Rygg med familie dit. De bodde der til vi klarte å få til en enda billigere løsning. Vi fikk omsider plassert en videomaskin på selve opplinkstasjonen, og fikk personalet der til å spille av båndene. Dette fungerte rimelig bra, bortsett fra at vi brukte utstyr som ga

en litt svak billedkvalitet, og bortsett fra at personalet ikke var så nøye med klokka.. Jeg mener – de startet ofte avspillingen noen minutter for tidlig eller for seint. En annen, og mer vesentlig ulempe var at vi på den måten ikke kunne sende direkte fra Oslo.

Pat Robertson, størst på kristen TV

I en periode gikk det veldig bra med sendingene, og vi hadde i overkant av 20 sendetimer i uka. Vi begynte å få en del brev fra seerne. Hør her, sa Hans under lunsjen, mens han leste fra et seerbrev: Vi her i Skottland har ingen andre muligheter til å høre evangeliet. Derfor er vi veldig takknemlige. I tillegg kom det selvsagt brev, bestillinger av bøker, videoer osv direkte til dem som leide sendetid av oss.

Vi begynte å leke med tanken om å leie en 24-timers transponder (en analog TV-kanal) for oss selv. Men da måtte vi ha en samarbeidspartner som hadde mer penger, fant vi ut. En av folka som jobba for Hans var på den tida i USA, og fikk kontakt med sønnen til Pat Robertson i CBN. Det endte opp med at vi skrev en såkalt intensjonsavtale – altså en avtale som ikke var helt bindende, men som dreide seg om et midlertidig samarbeid med tanke om å gjøre det langsiktig. Avtalen ble skrevet en gang på våren 1985. Dermed brukte jeg store deler av sommeren til å utarbeide planer for den kommende 24-timers kanal. Vi var alle sammen preget av optimisme. Samtidig holdt CBN på å utrede muligheten for å få til en slik kanal.

Etter et par måneder var utredningen ferdig. Den endte opp med at det var for tidlige å starte en 24 timers kristen TV-kanal via satellitt over Europa. For oss var dette et sjokk. Men det var som vi ikke helt skjønnte hva som skjedde. I mellomtiden hadde vi – etter det som sto i intensjonsavtalen – undertegnet en kontrakt med Telenor. Kontrakten gikk ut på å leie en transponder på ECS3, en satellitt som skulle skytes opp i august-september samme året. I samband med at kontrakten ble undertegnet, hadde vi betalt leie for den første måneden. Beløpet var på ca. 1,2 millioner franske franc. Kontrakten var bindende. Dermed satt vi i saksa.

Det var som vi hadde bind for øya, eller var det ganske enkelt tro? For min del var det idet minste en slags tillit. Jeg tenkte: Gud har en utvei.

Plutselig, en dag i september 1985, fikk Hans en telefon fra overingeniøren Knutsen i Telenor: Kan dere komme, så tar vi et møte. Når passer det, spurte Hans. Allerede neste dag, fikk vi høre. Straks etter var Hans på vei opp trappa. Harald, kan du bli med på møte i morgen kl. 11 med Knutsen i Telenor. Ja visst, greit for meg, svarte jeg. Vi avtalte å bruke bilen til Hans.

Vi var bare et par minutter forsinka. Pussig nok var Knutsen alene, så vi ble sittende på kontoret hans. Knutsen begynte med litt utenomsnakk: Ja, dere våger dere på store prosjekter. Den tonen likte Hans: Ja, vi har tro til Gud da, ser du. Hans kremta litt og la de knoklete henda og underarmene over kors på fanget. Hvordan går samarbeidet på den satellitten dere deler med TV5 da, spurte Knutsen høflig, uvitende om at han traff et ømt punkt. Hans la ormene overkors, mens Knutsen trillet kontorstolen litt nærmer veggen bak så han fikk strekke ut beina. Vel, Hans kremta en gang til. TV5 har vært litt vrang da, skjønner du. Hans kunne snakke på en ganske folkelig måte, selv om han var godt skolert. Dermed må vi drive og sende ut dekodere til mottakerne. Han sa det ikke rett ut, men dette var en veldig alvorlig trussel mot vår TV-virksomhet. Dette arbeidet går fremover, og vi får stadig positive tilbakemeldinger fra seerne.

Etter litt mer tørrprat kom Knutsen til poenget: Som dere vet, skal satellitten skytes opp i overmorgen. Jeg kan med glede meddele at Eutelsat inviterer alle kundene til å være

tilstede under oppskytingen. Det var da interessant, mente Hans. Oppskytingen skjer i Sør-Amerika, ikke sant? Jeg visste ikke det, men ville ha et ord med i laget: Ja, den bør vel helst skytes opp fra et sted i nærheten av ekvator, siden den skal gå i bane der. Det stemmer, sa Knutsen. Turen går til Kourou i Fransk Guiana. Dere kan få en person med på turen. Jeg kan dessverre ikke, sa Hans. Hvordan er det med deg? Jeg var overrasket, men ikke mer enn at jeg straks svarte: OK, jeg reiser. Turen går fra Paris, sa Knutsen. Dere må selv ordne reisen dit. Derfra går det med et Concorde-fly! Han gliste. Ja, det hadde vært gøy å vært med på, svarte Hans.

Selv om vår kasse var tom, ble selvfølgelig noe sånt som dette høyt prioritert. Sekretæren til Hans ordnet med billettene til og fra Paris. Jeg hadde forresten ikke fått lønn på 6 måneder. Kassa var tom. Det var trist for meg, for vi hadde kjøpt et rekkehus på Vestby, og lå etter med betalingen. Det hadde akkurat gått opp for meg at jeg hadde sagt noe veldig dumt da vi skulle til å kjøpe huset. Jeg sa: Det er ingen risiko ved å kjøpe huset. Jeg har tre ulike muligheter til å få penger: For det første har jeg fått brev fra skattemyndighetene om at de skylder meg en stor sum, og den summen bør jeg snart få utbetalt. For det andre får jeg vel lønna. For det tredje er det ei dame som har lovt meg penger fra en arv hun snart får utbetalt.

Det gikk noen måneder. Ikke fikk jeg penger fra arven. Skattemyndighetene rota bort papirene mine, så jeg fikk ingen utbetaling før omtrent 1 år senere. Og som nevnt fikk jeg ingen lønn. Da spurte jeg Herren: Hvorfor får jeg ikke de pengene jeg behøver. Åja, der har vi det! Jeg bekjente at pengene skulle komme fra mennesker. Mennesker er ikke å stole på. Tilgi meg, sa jeg til Herren. Du er vår kilde. Du er vår hjelp i nøden, funnet såre stor. Jeg siterte etter hukommelsen fra 1930-oversettelsen, som jeg leste på den tida.

Kona fikk et lite sjokk da jeg fortalte nyheten, men hun tok det pent. Jeg pakka, og kom meg uten stress av gårde med flyet til Paris. Der ble vi samla, en liten gjeng med gjester. Jeg hilste på en av dem. Han snakka helst engelsk, og var fra et av selskapene som hadde samarbeidet om å bygge ECS3-satellitten. Over høytalerne hørte vi: En beskjed til de passasjerer som skal reise med Concorde til Kourou. Dere kan begynne ombordstigning nå.

Flyet var ganske stort, og vi var såpass få at det var meget romslig plass. Jeg hadde hørt at dette flyet bråkte så fælt at det knapt fikk lov å lande i USA, men det hørtes ikke slik ut innefra da vi letta. Etter noen minutter kom det beskjed over høytalerne: Om noen få øyeblikk passerer vi lydturen. På veggene var det noen steder små monitører hvor farten ble oppgitt i mach (lydhastigheten, altså ca. 1200 km/timen). Farten lå like oppunder 1 mach. Vi kunne knapt høre at motorlyden økte svakt, det digitale instrumentet viste 0,97, 0,98, 0,99, 1,00 – og så merka vi et lite rykk idet monitoren passerte forbi 1,00. Ikke så veldig dramatisk akkurat.

Merkelig nok måtte vi mellomlande i – Senegal - en tidligere fransk koloni. Jeg så hovedstaden fra flyet da vi gikk nedfor landing i solnedgangen. Den var vidunderlig vakker, nesten som et korsstingsbroderi. Første gang jeg var i Afrika, så jeg måtte sette føttene på bakken, og ble sittende en halvtimes tid i kafeen på flyplassen. Mørket seg raskt på. det var varmt, kanskje 30°C, og vindstille. Kafeen var stille, bare lavmælt prat. Likevel, det var en atmosfære av Afrika. Det er noe spesielt med det landet.

De tapte 1,2 milliarder, men vi fikk 1,2 millioner

Taperen var firmaet Ariespace med Ariane, "launcheren" eller raketten som skulle skyte satellitten "vår" opp i bane. Eller rettere, det var forsikrings-selskapene som tapte.

Vi må ha landa på en flyplass ganske nær tettstedet Kourou. Jeg hadde aldri før vært i Sør-Amerika, og glante ut av bussvinduet. Nesten bare jungel. Ei elv innimellom. Noen få fattigslige hytter med en liten jordflekk innimellom. Kourou viste seg å være som et lite tettsted. Jeg fikk ikke helt oversikten, men det bodde kanskje noen hundre, eller noen få tusen der. Bebyggelsen besto av moderne, for det meste lave hus. Det gikk etter hvert opp for meg at dette var en av restene av fransk kolonivelde. Vel, formelt sett er det en del av Frankrike. Trolig var det om å gjøre for franskmennene å holde folketallet nede, for da kunne de sikre seg å få beholde oppskytingsbasen lenge.

Vi fikk servert middag, og jeg gikk en tur utenfor for å se på ildfluene og lytte til sirissene før jeg la meg. Klokka var vel bare 18-19 på kvelden, norsk tid, men det var tydeligvis sengetid der nede. Likevel, det hadde vært en lang og slitsom reise.

Utpå natta våkna jeg, spill levende våken. Jeg så på klokka. Den viste ca.3, men inni meg sa det: Klokka er bare 10 på kvelden. Det er for tidlig å legge seg. Jeg visste med en gang hva jeg måtte gjøre for å få sove igjen: Stå opp og be! Som sagt, så gjort. Jeg sto opp, og la meg på kne ved sengekanten. I det øyeblikk jeg ség ned på kne, kom jeg inn i den åndelige verden, og fikk et syn. Jeg så en middagstallerken med en rett middagsmat, men kjente en misnøye, for retten var ikke fullstendig. Noe manglet. Straks forsvant tallerkenen ut til venstre, og forfra kom en ny tallerken inn i synsfeltet, rett foran meg. Da kjente jeg meg tilfreds, og jeg "våknet" fra visjonen.

Siden jeg hadde lært meg å forstå at jeg ikke bør overse slike visjoner, tenkte jeg: Det kommer til å skje noe som kanskje først ser litt negativt ut, men som viser seg å være fordelaktig. Men jeg hadde ingen anelse om hva visjonen egentlig sikta til.

Jeg ba en stund over det som skulle skje i forbindelse med oppskytingen, om pengene vi mangla til å drive TV-arbeidet videre, om bilen vi hadde bedt om osv. Ganske riktig, etter kanskje en time tid kjente jeg meg trøtt igjen, og sovna til en drømmeløs natt. Jeg våkna litt tidlig, og fikk dermed tid til nok en bønnestund før frokost.

Etter frokost gikk vi om bord i en buss, og dro på omvisning på oppskytingsbanen. Det var en opplevelse i seg selv, selv om vi ikke fikk lov å komme inn i den hallen der "vår" rakett sto klar. Hele denne dagen gikk med til omvisningen, og jeg fikk god tid til å snakke med de andre gjestene. Selvsagt grep jeg anledningen til min yndlingshobby, å vitne og preke om hva jeg hadde opplevd som kristen. Et nettsted har bilde av satellitten tatt før oppskytingen:

<http://www.selkirkshire.demon.co.uk/analoguesat/ecs3.html>

Dagen etter dro vi først en tur til en liten landsby for de "innfødte". Der bodde det nesten ikke folk. Jeg så i alle fall ingen, bortsett fra en ung kar. Var han ikke fra Nederland, tro. Til min store overraskelse presenterte han seg som misjonær for en slags ny religion jeg knapt hadde hørt om før. Om det var noen kristne misjonærer eller i det hele tatt noen kristne der på stedet? Han visste ikke om noen. Jeg prøvde å preke litt for han, men han var ikke interessert, for han var bare opptatt av sitt eget budskap. Ellers var det ikke noe å foreta seg. Ingen butikker, ingen strand, knapt noe som helst.

Etter å ha sett landsbyen dro vi til en slags uterestaurant hvor vi fikk servert et uhyre av en elvefisk, servert hel, og delt på kanskje 50 personer. Det var jo litt av et syn, og den smakte ikke så verst. På restauranten slapp arrangøren "bomba" etter at vi var blitt gode og mette og dvaske: Frankrikes president Mitterrand har bestemt seg for å fly til Muroroa i Stillehavet, for å overvære en fredelig atomsprengning. På veien har han landet i Kourou for å få med seg oppskytingen av ECS3-satellitten. Dermed kan dere av sikkerhetsgrunner ikke være på basen under oppskytingen.

Vi så på hverandre.. hva nå.. har vi reist hit helt forgjeves? Selvfølgelig tar vi hånd om samtlige gjester, kom det beroligende. Vi har sattopp en buss som skal ta dere med opp på en høyde hvor dere får utsikt til oppskytingen. Vi dro så vidt innom hotellet for å hente saker og ting. Etter en halvtimes bussreise bar det oppover, og bussen stoppet utenfor noen provisoriske skur på en høyde. Det var allerede mørkt. Oppskytingen skulle skje ca. kl. 20, så vi fikk litt tid på oss. Så lød det en nedtelling over høyttalerne som hang under taket på skurene: 60, 59, 58.. 30,29, 28 osv. Jeg var i villrede om retningen til oppskytingen, men fulgte de andres blikk. Der kunne jeg ane noen uregelmessigheter i det ellers grønne landskapet.

Jeg hadde funnet fram en enkel kassettspiller, en mikrofon og mitt private småfilmkamera fra studietida. Dumt jeg ikke tok med et proft kamera, tenkte jeg. Men det hadde vært så hektisk. For sikkerhets skyld hadde jeg slått på kassettspilleren da det var ca. 1 minutt igjen. – deretter konsentrerte jeg meg om småfilmkameraet. Plutselig slo det opp en stikkflamme i tropenatta. Straks starta jeg filmopptaket. Disse gammeldagse filmrullene var på bare et par-tre minutter, så jeg ville ikke starte opptaket på forhånd. Etter flere sekunder nådde lyden fram til oss, et raskt økende drønn. I mellomtiden hadde lysskjæret utbredt seg voldsomt hurtig. Det vokste fram ei lyskule som lyste opp raketten og utskytingsområdet noen få sekunder. Etter kort tid var lyset så sterkt og flammen så stor at øyet ble blendet så jeg ikke lenger kunne se raketten. Det var en veldig opplevelse. Bakken rista der vi sto. Plutselig gikk det opp for meg hvorfor vi måtte holde oss så langt unna som 4 kilometer.

Stikkflammen fra raketten begynte først langsomt, så fortere og fortere, å stige oppover. Ropene og applausen fra gjestene kom spontant. Det var dette vi hadde betalt for, og vi ventet resultater. Her kunne vi se det like foran våre øyne. Jeg så det første rakettrinnet slokke. Trinn 2 startet etter knapt ½ sekund. Fremdeles var stikkflammen meget godt synlig. Etter som trinn 2 steg og hastigheten hele tiden økte, ble flammen mindre og mindre mot den klare nattehimmelen. Snart kunne raketten skilles fra stjernene bare ved hjelp av at den beveget seg. Der, der slukket trinn 2, tenkte jeg. Og såååh. Nei, der skjedde det noe merkelig. Det tok et drøyt sekund før trinn 3 tente. Dessuten kunne jeg se at flammen var gul i stedet for hvit. Du skjønner, jeg ble i sin tid utdannet som sivilingeniør kjemi, og lærte meg en del triks. Gul flamme betyr at forbrenningstemperaturen er lavere, tenkte jeg. Det kan ha skjedd noe med tennmekanismen.

Jeg snudde meg til den karen som sto nærmest. Der skjedde det noe rart, sa jeg. Trinn 3 tente ikke som det skulle. Han svarte ikke, stirret bare oppover. Det gikk noen få minutter. Jeg hadde ikke mer film i apparatet. Da kom det over høyttalerne: Attention! En viktig opplysning: Trinn 3 i raketten tente ikke som det skulle. Derfor var vi tvunget til å sprengte det i stykker.

Jeg så meg om. Ingen øyeblikkelig reaksjon. Det tok litt tid før det gikk opp for dem. Jeg spurte Herren: Hvorfor skjedde dette? Straks husket jeg at i kontrakten med Telenor sto det at om ikke satellitten kom i bane, skulle vi få tilbake det forskuddet vi hadde betalt da kontrakten ble undertegnet. Eller var det ikke så? Men forskuddet var det jo egentlig CBN som hadde skaffa. Sto det noe om dette i avtalen med amerikanerne tro? Jeg kunne knapt vente til vi kom tilbake til hotellet. Straks vi kom dit, sprang jeg opp trappene. Kontraktene? Jo da, jeg hadde fått dem med. Hva står det? Ganske riktig. Alt falt ut til vår fordel. Avtalen med CBN gikk ut på at vi skulle beholde forskuddet om det ikke ble noen avtale.

Da blir det kanskje lønnsutbetalinger likevel? Jeg tenkte på synet av middagsretten. Hvordan kunne vi, om ikke lenger hadde en stor, levende menighet i ryggen, greie en slik utfordring alene? Sjansene for å få støtte fra andre kristne ledere i Norge var også små. Sannelig, Herren hadde berget oss ut av en leiekontrakt vi ikke hadde mulighet for å oppfylle.

I programmet sto det at vi skulle feire oppskytingen i et lokale like i nærheten. Da jeg kom dit, var det heller laber stemning, Vi var noen få hundre mennesker i en underetasje. Plutselig.. litt oppstyr, folk hvisket. President Mitterrand var kommet. Noen minutter senere kom han ruslende alene, pratet litt medd folk her og der. Jeg traff på en franskmann. Vi var blitt kjent på bussen. Vet du hvorfor fikk vi ikke før i siste liten fikk vite noe om at Mitterrand kom hit til Kourou, spurte jeg. Kanskje på grunn av at Presidenten fikk problemer med flyet, svarte han. Hvilken skandale at disse Concorde-flyene ikke er å stole på. Dessuten, her gikk det også galt. Presidenten hadde tenkt å sole seg i overlegen fransk teknologi, og så ble det hele flaut. Jeg tenkte: Han vet ikke hvorfor dette skjedde. Om jeg forteller det, vil han bare ryste på skuldrene, og i verste fall le seg skakk.

Dagen etter var det pressekonferanse. Jeg kom litt sent. Det var egentlig fullt i lokalet, så jeg fikk bare høre det gjennom høyttaler i gangen utenfor. De sa: Det stemmer, forsikringsselskapene må dekke tapet av raketten og satellitten, samt selve kostnadene ved utskytingen osv. Neste spørsmål: Hvor mye vil dette koste forsikringsselskapene? Ja, foreløpige beregninger antyder at de samlede erstatninger vil ligge på rundt 1,2 milliarder franske franc. Vi må huske at denne raketten hadde 2 satellitter om bord. En for amerikanske kunder og en for Eutelsat. Dette er grunnen til at prisen blir ekstra høy for denne oppskytingen. Jeg sank litt tilbake i stolen. Jasså. De vantro må punge ut med 1,2 milliarder for at vi skal få utbetalt 1,2 millioner og dessuten fris fra titalls millioner i framtidige utgifter, og sannsynligvis et sviende økonomisk nederlag. Jeg kom til å tenke på et bibelsted: Han er trofast han som har kalt dere, han skal også gjøre det. Dette betyr at SJEFEN sjøl gjør det han har bedt oss om å gjøre. Vi står på plakaten. Det er våre ansikter som synes, men han står bakenfor, usynlig, og gjør den egentlige jobben.

Morgenen etter bar det tilbake til Norge. Der ble det lønnsutbetaling. Vi fikk betalt kontantbeløp og avdrag på rekkehuset. Og.. bilen vi hadde bedt om ble vår. Sannelig, Han er trofast, men mennesker er ikke til å stole på, nei.

Tida i Drøbak

Helbred syke, kast ut onde ånder!

På den tida var jeg med i Heimevernet, men så fant jeg ut at Forsvaret kanskje kunne finne på å sende meg ut i krig mot Israel. Det står jo at alle nasjoner skal samles til krig på Hermageddon. Dermed søkte jeg om fritak fra militærtjeneste, og ble overflytta til sivilforsvaret. Siden Jan Hanvold leide sendetid på OFK radio, som jeg ledet, hadde jeg blitt kjent med han og det han drev med. Dermed ble det til at jeg fikk avtjene siviltjeneste hos han. Dette var akkurat på den tida da Jan kjøpte JOB-Bygget i Drøbak. Han fikk det for 10 millioner kroner. Dermed var det nok å gjøre for meg. Den sommeren kom også John Osteen, meget kjent amerikansk forkynner, på besøk. Bygget hadde et ledig lokale som var egna til møter, så Jan inviterte til konferanse der, og det kom lassevis med folk.

En gang seinere inviterte Jan meg hjem til seg, og vi ble sittende og prate. Vi ba sammen, og Jan fant ut at han skulle slå opp tilfeldig i bibelen. Den åpna seg på Esekial 34:

Esekiel 34,2-6 Menneskesønn! Profetér mot Israels hyrder. Profetér og si til dem, til hyrdene: Så sier Herren Herren: Ve Israels hyrder, som røkter seg selv! Er det ikke hjorden hyrdene skal røkter? 3 Dere eter fett, og dere kler dere med ullen. Det fete slakter dere, hjorden røkter dere ikke. 4 Det svake har dere ikke styrket, det syke har dere ikke leget. Det som er sønderbrutt har dere ikke forbundet, det bortdrevne har dere ikke ført tilbake, og det fortapte har dere ikke oppsøkt. Men med vold og med hardhet har dere hersket over dem. 5 Slik ble de spredt, fordi de ikke hadde noen hyrde. De ble til rov for alle markens ville dyr, og ble spredt. 6 Så farer min hjord vill. På alle fjell og på hver høy bakke og over hele landet er min hjord spredt. Det er ingen som spør, og ingen som leter etter dem.

Vi ba over dette, og fant ut at jeg burde hjelpe Jan med den lille menigheten han hadde i Drøbak, være en hyrde og hjelpepastor for dem. På den tida jobba jeg fremdeles for Hans Bratterud, men jeg kjente det var rett å slutte hos han. Det gikk ikke så lang tid etter dette før Hans kom opp i alvorlige problemer med satellittsendingene. Som allerede nevnt hadde franskmennene vært så "vennlige" at de plutselig begynte å kryptere (kode) sendingene, mot vår vilje. Dermed ble skjermen helt uklar. Programmene kunne bare tas imot med spesielt utstyr, en dekode. Dessverre sto det i kontrakten at de kunne gjøre slikt. Ingen av våre seere hadde dekodere, for vi sendte åpent i begynnelsen. Dermed mista vi i praksis alle seerne. Brått stilnet med brev fra seerne. Selvfølgelig begynte programprodusentene å reagere. Hva er vitsen med å leie sendetid når ingen ser programmene?

Rett før dette skjedde, ble jeg innkalt til et møte med fransk Telecom. Der var også en av sjefene for daværende fransk TV5. Jeg skjønnte at det var de som hadde presset fransk Telecom til beslutningen om å kode våre sendinger mot vår vilje. Vi fant en løsning på denne utfordringen, så i det minste en god del seere fikk klare bilder. Men senere endret franskmennene nok en gang på kodingen, og etter hvert måtte Bratterud gi seg.

Mens jeg jobba for Jan i Drøbak var det Herren talte til meg. Jeg hadde begynt å gå ut på kjøpesentre og på gatene for å kontakte folk. En dag jeg kjørte hjem fra et slikt "raid", talte Herren til meg: Helbred syke, kast ut demoner. Jeg fikk ikke notert meg den nøyaktige ordlyden. Dessverre ble det lite slikt. Der føler jeg at jeg sviktet. Motet og troen holdt ikke mål. Men jeg gikk i alle fall ut og prøvde å vinne mennesker. Dette pågikk et par ganger i uka i flere måneder. Jeg kan ikke huske at jeg fikk be med et eneste menneske til frelse i Drøbak. Jeg håper at jeg husker feil. Men jeg fikk sådd Guds ord. Står det ikke at den ene sår, den andre høster?

Homo og fin dame som ikke skjønnte

På en av turene på gater og torg i Drøbak sentrum tok jeg kontakt med en ung mann som fortalte at han var homoseksuell. Han sa: Dere kristne er mot dem som har homoseksuell legning. Jeg sa: Jeg har ikke noe mot dere. Gud elsker alle mennesker, og døde for våre synder. Det fins ikke noen som er medfødt homoseksuelle. Og i alle tilfelle var det ikke Guds plan for menneskene. Derfor er homofili synd. Synd kan man omvende sig fra, man kan bli fri, man kan bli leget. Det var jo derfor Jesus døde. Fri, sa han. Jeg trives godt som homo. Jeg ønsker ikke å bli annerledes. Jeg vet jo at det står at det er Den Hellige Ånd som overbeviser folk at de har syndet. Han skjønnte tydeligvis ikke at han var en synder på vei til helvete. Men hva mer kunne jeg gjøre? Uten at Herren bygger huset, arbeider bygningsmennene forgjeves, står det.

Seinere støtte jeg på ei litt finere dame. Hun sa: Jeg er vel ikke verre enn andre. Gud kan ikke være hard og urettferdig. Han kan ikke gjøre det umulig for oss å komme til himmelen. Jeg måtte stoppe henne: Hvorfor tror du Gud sendte Jesus for å dø på et kors? Tror du Jesus syntes det var veldig hyggelig å bli henretta som en forbryter? Vet du ikke hva Jesus sa i Getsemane hage like før han ble arrestert og henretta: Far, om det fins noen annen løsning, så la meg slippe å dø. Men det fantes ikke noen annen løsning. Ingen

mennesker er feilfrie. Alle behøvde at Jesus døde for oss. Du har også syndet. Det har jeg og. Likevel har jeg ingen frykt for døden, for jeg vet at Jesus har tatt alle mine synder på seg. På grunn av Jesus er jeg nå helt feilfri slik Gud ser meg. Går det an da? Så du er bedre enn oss andre da, var hennes svar. Hun sa idet minste det svært mange mener. Og hun var like blind som den homoseksuelle karen. Om de ikke omvender seg, havner de samme sted begge to, og der er det veldig varmt. Sørg for at du ikke kommer dit! Omvend deg og tro på Jesus!

Demonen som måtte gå

Jan Hanvold hadde lenge holdt på med misjon og nødhjelp. Etter at han kjøpte Jobu-bygget i Drøbak, starta han bibelskole og menighetsarbeid. De som gikk på bibelskole, og ikke bodde i nærheten, kunne leie en hybel på bibelskolen om de ville. For å holde litt orden på bibelskolen, skifta lederne på å ha hvilende ansvarsvakt. En kveld ringte noen fra bibelskolen og sa: Reiduns sønn Martin, som er 14 år, har fått et anfall. Han bare raser og skriker helt ukontrollert. Vi rår ikke med han. Siden det er du som har vakt nå, må du komme med en gang. OK, jeg kommer.

30 minutter senere var jeg framme og støtte på Reidun og Martin i skolekorridoren. Reidun prøvde å holde han, men han bare vrei på seg, og stakk litt bortover korridoren. Snart etter kom han tilbake dit vi sto. Bare bli med oss du Martin, sa jeg. Vi skal hjelpe deg. Jeg ba noen av de mer nysgjerrige av studentene om å gå inn på rommet sitt og be. Han roa seg såpass at Reidun og jeg fikk han frivillig med inn på rommet deres. Jeg tenkte: Dette skal bli en enkel sak, og sa: Kom ut av denne gutten, du stygge ånd! Nei, ingen reaksjon. Gutten var blitt litt roligere, men fremdeles kom det fæle strupelyder og sleving ut av munnen hans. Hendene var knytt så det ikke gikk å ta han i handa.

Nå, vil du komme deg ut i Jesus navn! Ropte jeg. Neida, ingen reaksjon. Han sto og svaia, med rullende øyne. Rett som det var kom det en klynking ut av munnen hans. Så blei det stille. Jeg dreiv på, ganske tålmodig, kanskje et kvarter. Fortsatt ingen reaksjon. Hva, tenkte jeg. Demonen vil ikke adlyde navnet Jesus. Hva skal jeg gjøre? Kanskje jeg behøver mer kraft? Dermed begynte jeg å rope så høyt jeg kunne, mens jeg løftet hendene. Jeg var fullstendig desperat: Far i himmelen, jeg behøver mer kraft! Far, i Jesus navn! Gi meg mer kraft! Fortsatt ingen reaksjon. Jeg begynte nesten å gråte. Far, hjelp oss!

Plutselig kom det som en sekk av herlighet og kraft fra himmelen over meg. Jeg kjente meg sterk som en løve. Det må ha vært noe slik Samson opplevde. Seinere oppdaga jeg at det står i Lukas 11,20 og Matteus 12,28 at Jesus drev ut de onde åndene ved hjelp av Guds ånd, altså Guds kraft. Fra det øyeblikket var det en annen myndighet over meg. Jeg satte fingeren i magan på gutten, og brølte: Kom ut, i Jesus navn. Gutten blei stiv i blikket av skrekk, rava bortover gulvet til han nådde veggen. Jeg fulgte etter og ropte enda en gang: I Jesus navn, UT! Der seg han sammen på gulvet.

Det virka som om peppen var gått ut av ham. Reidun og jeg fik stabla han på beina. Han sto et øyeblikk usikker og strøk seg over håret. Plutselig fikk han det travelt, og med raske skritt gikk han bestemt ut av rommet. Mora ropte: Hei gutten min! Hvordan er det med deg? Han svarte ikke. La ham bare gå, sa jeg. Så langt jeg kjenner til, fikk han ikke flere anfall så lenge han gikk på bibelskolen

Lysekula

Jeg fikk i gang regelmessige bønnemøter tidlig på ettermiddagene. Der møtte vanligvis et par sivilarbeidere som jobba for Jan, David Engebretsen og Tomas Thorsen. Som regel var vi 3-4 personer. En gang vi ba sammen, kjente vi at Jesus i egen person kom inn i

rommet. Vi kunne ikke se han, men bare kjente at han var der. Vi la oss flate på gulvet. En etterfølger som kom mens vi andre lå nede, kasta seg også ned. Der lå vi bare, og nøt Majestetens besøk. Lenge lå vi der. Det var godt. Du skjønner: Her er hemmeligheten til å leve et kristenliv i seier: Jesus. At han er med oss. At vi lærer HAN å kjenne. At vi lar HAN være kongen i våre liv, og bruker tid med HAN.

En annen gang gikk vi rundt på gulvet og ba. Med ett kom det ei lyskule ovenfra og strålte rundt meg. Jeg tror ikke de andre så den. Kulas diameter var ca 2 m. Hele overkroppen min og deler av beina var inni lyset. Lyset var så sterkt at jeg måtte prøve å skjule meg for det, men det hjalp ikke å legge hendene eller underarmene foran øynene. Heller ikke hjalp det å krøke hodet ned mellom ankene. Lyset gikk tvers gjennom alt. Hele tida skrek jeg av mine lungers fulle kraft, skrek og skrek. Det var både godt og smertefullt. Jeg vet ikke hvor lenge dette varte. Kanskje så mye som 5-10 minutter.

Straks husket jeg at Paulus hadde opplevd noe slikt på veien til Damaskus, og at Saul, som han het den gangen, ble helt forvandlet etter denne opplevelsen:

Apostlenes gjerninger 9,3 Da han nå var underveis og nærmet seg Damaskus, strålte plutselig et lys fra himmelen om ham.

Vi skal nå forlate Drøbak og fortsette historien der vi reiste til Frankrike og flytta inn i et hus i utenfor Paris.

Året 1987: Frankrike

Som sagt, drømmer fra Gud kan lett bli virkelige

Det var det året jeg fikk beina under meg. Jeg mener, fra drøm til virkelighet. Ikke for det – jeg hadde drømt om andre ting før. Drømmer som hadde blitt virkelighet.

Det året fløtta vi til Frankrike. Det var jo der jeg seinere besøkte pastor Doucé. Men først var det penga. Hvordan skulle vi klare oss. Du skjønner, den gangen hadde ikke vi nordmenn lov til å jobbe der nede. Bare kunstnere og sånt fikk lov til å jobbe. Vi tenkte det var lurt å flytte i desember, for da var nok huset solgt. Men så mista jeg jobben allerede i august-september. Hva skulle vi leve av? Vi hadde to små unger. Det var den gangen jeg lå på sofaen og grein. Jeg hadde prøvd meg på en salgsjobb. Måtte selge minst 7 annonser, men fikk bare solgt 6, og det var ikke flere firmaer å spørre. På slutten orka jeg nesten ikke slepe meg fra bilen til dørene til firmaene, for jeg fastet.

Mens jeg lå på sofaen og grein. Jeg tenkte på drømmene. Småungene på gata som fortalte om masse deilig sex med store menn. Jeg tenkte: De må jo være helt perverse de mannfolka. Jeg er da mann sjøl da, men. Fælt at ungene får løst på slike griser. Jeg hadde aldri hørt om noen som dreiv på den måten, for penger attpåtil. Ja du veit, jeg sa: Gud, du skjønner, det har kommet noen hindringer i veien: Money, money, money.. Nei, han svarte ikke. Ikke et knyst.. nei jeg mener, jeg hørte ikke noe. Men da så jeg noe. Ei hånd. Det rant blod fra et høl. Å ja, han ble fattig ja, for at jeg skulle bli rik. (Jeg er kristen jeg, skjønner du. Har du hørt om en som heter Jesus? Han som ble hengt opp etter arma på et kors? De banka spiker inn i hånda for å festen. Enda han ikke hadde gjort noe galt! Det var da han fikk høl i henda.) Jeg huska plutselig det bibelverset: Han ble fattig for at vi skulle bli rike. Da fikk jeg ideen: Vi kunne be dem som skulle overta huset om forskudd når kontrakten skulle skrives. Ikke dumt hva? De syntes det var helt OK. Og det syntes vi også.

Så var det å komme seg nedover. Vi fikk låne en Toyota Hiace kombibil. Ikke store greiene. Måtte gi bort og selge masse. Og så hadde vi glemt å sjekke om bilen var forsikra. Men da vi stoppa i Halden for å sjekke, sa en ekspert: Det er ikke så nøye.. det ornær seg, som de sier i Fredrikstad. (Men ikke si det til noen.) Egentlig er mora mi fra Halden, men hu er død nå, så det er det samme. Nei, forresten, hun er ikke død. For hun trodde på Jesus. Så hun er i himmelen. Du skjønner – om bilen ikke er forsikra, er den forsikra likevel. Tror du det ikke? Snakk med et forsikringsselskap forsikringsselskap. Men du må snakke med en av sjefene. De andre har ikke greie på noe. Men du, det dumme var at bilen var forsikra. Og så vi som hadde holdt på å..

Jeg tror jeg husker at vi dro nedover den 2. desember 1987. Det var slitsomt å kjøre, men heldigvis hadde vi med oss et ungt par. De skulle kjøre bilen tilbake. Det var bare ett stort problem. Vi hadde ikke noe sted å bo der nede, selv om jeg hadde dratt dit ned på forhånd. Og jeg fant et fint hus ikke så langt fra Paris. Du veit, det er i Paris alt skjer. Det med drømmen, mener jeg. Eiendomsmegleren der nede ville ikke skrive kontrakt med meg. Han forlangte en franskmann, en som allerede bodde der nede. Og jeg kjente ingen. Jeg var kanskje dum, men jeg tenkte: Det ornær sæ. Jeg mener: Gud ordner opp, siden han hadde funnet på hele greia. Dessuten hadde vi ikke noe valg. Huset i Norge var jo solgt.

Hehe, sjefen orna opp. Så 2 dager etter lå vi 2 mannfolka i huset og sov på madrasser. Vi hadde lommelykt, men ikke noe å fyre med. Og dagen etter fikk vi med oss damene og unga fra hotellet. Men fremdeles ikke noe å fyre med. Det var det jeg visste, sier du kanskje. Han er sprø. Og så det der med sjefen sier du. Hvem er det? Jo, en som heter jJesus, han jeg nevnte i sta. Og forresten, det var ikke så kaldt der nede som i Norge. Også hadde vi litt varme klær. Unga ble i alle fall ikke sjuke.

Ganske OK hus ja. Ganske dyrt også.

Etter bare noen dager kjørte jeg nordover igjen - med vår egen bil – en godt brukt Datsun. Poenget var å hente saker og ting som vi hadde lagret hos min venn Jan i Norge. Bilen var stappa full, men det var nok ikke rare flyttelasset. Ei fransk toll dame sa: C'est pas grand chose. Det ække rare greiene. Det var visst på den turen noen tipset meg om en avisartikkel angående UNICEF. Der hadde jeg jo bodd noen år tidligere.. i Brussel altså, der UNICEF holder til. Artikkelen handlet om en fotograf i UNICEF. Han hadde visst misbrukt et arkiv over europeiske pedofile (såanne som vil ha sex med barn, eller driver med barneporno). Denne adresselista brukte han til å selge barneporno som han selv hadde laget.

Kjedelige greier, i alle fall for han.. og for dem som sto på denne hemmelige adresselista. For, og nå kommer poenget: Seinere fikk jeg vite at minst en av pastor Joseph Doucés folk sto på denne lista. Dermed var løpet kjørt for de folka. Funnet av adresselista førte til at det blei dømt omtrent 80 europeiske pedofile.

Da skjønnte jeg vitsen med morgenbønnemøtene i Drøbak den høsten. Erling (dansen) og jeg hadde bedt sammen. Jeg ba jo mest for turen til Frankrike. Og siden jeg er en seer, tråkka jeg under noen av disse bønnemøtene på en diger slange, eller drage. Den fylte hele det store rommet. Det var selvfølgelig ingen andre som så den slangen, eller dragen, siden den var usynlig. (Oj sann, jeg håper bare at ikke noen psykiater leser detta.)

Tror du meg ikke? Vel – det var jo slangen i paradiset som lurte Eva. Ikke sant. Og Gud sa etterpå at slangen skulle krype på buken og spise støv.. mennesker altså, for vi er laga av støv. Dermed driver slangen og vokser, siden det er så mange som synder og ikke vil omvende seg. Eller kanskje de ikke kjenner Jesus? Ikke veit jeg. Han blir hele tida større,

og til slutt er han som en drage. Les sjæl i Johannes Åpenbaring, kapittel 12. Der står det hvordan det går til slutt. Og i kapittel 20 står det at helt til slutt havner han i ildsjøen, en diger innsjø med kuppelformet tak over. Sjøen har ikke noe vann.. den er laga av svovel, og svovel kan brenne. Jeg er kjemiker også da, ser du. Du skjønner, vi veit hva vi holder på med, vi kristne. Og beviset på at dragen fikk seg en trøkk kom da politiet begynte å arrestere folka på adresselista. Ille det der, å misbruke barn.

Kirken Troens Ord ved Vincenneskogen

Du, vi behøver jo fellesskap med andre kristne. Skal vi prøve å finne hvor denne menigheten vi ble tipset om holder til. Jeg var akkurat i ferd med å bære inn ei søplekasse vi hadde kjøpt. Hehe. Fargen passer godt her i stua. Kona våkna plutselig opp der hun sto på en av de to stolene vi hadde: Men hva gjør du? Kan du ikke like godt sette søplekassa ut på gata, der den skal stå? Klart vi tar en tur. Den kan vel ikke være så vanskelig å finne. Dermed var saken biff.

Vel, det å kjøre bil i Paris, var ikke helt enkelt med det samme. Men jeg hadde jo litt øvelse fra speiderturene jeg hadde tatt dit. Verre var det å finne fram. Selv om en venn hadde gitt oss adressen, var det ikke så enkelt å finne menigheten Parole de Foi, eller Troens Ord. Adressen var Bois de Vincenne, og det fant vi jo på kartet. Problemet var at skogen var ganske stor, og det gikk et helt nett av veier gjennom den. Etter litt famling her og der, slo den enkle tanken meg: La oss bare kjøre litt fram og tilbake på veiene her, og se hvor trafikken går! Bifall. Men det var ikke så enkelt, for det gikk ganske mye trafikk gjennom skogen, eller egentlig var det vel en park. Men så: Harald, se den bilen! Oj, fisken! Vi følger etter! Bilen med fiskebildet på bakvinduet svingte brått over ei lita bro, og der så vi nok en gang en teltlignende bygning, en restaurant som vi hadde sett flere ganger før. Vi måpte litt, men fulgte etter fisken, som er et kjent symbol for oss kristne.

Jo da, restauranten var gjort om til møtelokale. Der inne var de allerede i gang. Det verste var at vi kjente igjen flere av sangene. Dessuten gleden, de strålende ansiktene, frimodigheten, gjestfriheten. Vi fant en ledig benk lengst borte fra inngangen, ikke langt fra første benkerad. Lokalet var ganske fullt, omtrent hundre mennesker, de fleste mørkhudede. Et av de få hvite ansiktene vi så var en slank, dame i 30-40-årene med krøllete mørkt kort hår og kledelige briller rett bak oss. Fra talerstolen ble vi oppfordret til å hilse på hverandre, og slik fikk vi for første gang kontakt med den mørke damen, som het Margaret Jann.

Etter at pastoren var ferdig med sin preken, som handlet om tro og at Jesus vil helbrede deg, gikk han over til å peke ut folk med problemer. Dette gjelder en ung mann, sa han. Du må ikke bekymre det for din eksamen. Du har bestått. Herren vil at du skal tjene han som advokat. Folk strakte hals Hvem kunne det være? Advokat? De svarte folka var vel ikke vant til slik, tenkte jeg, som vanlig litt diskriminerende.. Men de ble nok litt skuffet, for pastoren sa, du behøver ikke komme fram.

Før jeg rakk å tenke mer, fortsatte pastoren: En dame med nyresten. Kom fram, så skal Herren røre ved deg! Ingen kom fram. Pinlig.. tok han feil? Ikke vær beskjeden, oppmuntret han. Plutselig kom det fram ei dame, som dro litt på den ene foten. I det hun gikk opp midtgangen, kunne jeg se at hun stirret med et stort smil på pastoren. Fra den andre kanten kom det ei eldre, tynn dame. Hun hadde et skrukket ansikt, svart, nesten blåaktig, og bar skaut over hodet. Imens ropte pastoren: Dejá! Allerede! Forsamlingen brøt ut i spontan jubel. Allerede helbredet, ropte pastoren. Han var en liten, mørk inder med litt aksent. Selvaraj Rajiah, het han. Imens begynte ei pen rødhåra dame å be for den gamle skrukkete dama som hadde kommet fram. Det må vel være pastorfrua, hviska jeg

til naboen i benken, en liten hvit franskmann med spiss nese og krøllete hår. Bien sur, svarte han bekreftende.

Da ettermøtet nærmet seg slutten, kom en ca 30 år gammel, hvit franskmann med glatt panne kjapt bort til oss: Har dere anledning til å spise middag sammen med oss? Å, ja, kan vi det. Har du med nok bleier? Ikke sikker, men vi finner vel en løsning. Jeg nølte litt, men svarte: OK. Dermed var vi en halvtime senere oppi et skikkelig fransk middagsselskap, og vi oppdaget at Margaret og hennes døtre også var blitt med dit.

Maten var helt enkel, en gryterett som var laget på forhånd, samt ei suppe som avslørte litt av fransk kokekunst. Dermed ble vi raskt rystet inn i miljøet. Vi hadde havnet midt i de ledende familiene i denne nye menigheten. Merkelig nok ble det ikke flere middager sammen med denne gjengen, bortsett fra at vi inviterte dem til oss en gang. Derimot fikk vi flere andre kontakter, og stadig vekk ble vi invitert bort.

En dag ringte Margaret. Hun var egentlig amerikaner, arkitekt, og hadde sitt eget firma, med leilighet og kontor i selve Paris. Kan dere komme til kaffe, og forresten, kan dere ta med noe å spise, så improviserer vi ropte hun brått. Den likte vi, improvisasjonen. Dermed kasta vi oss i bilen, og ble kjapt kjent med den pittoreske leiligheten oppi etasjene på et hjørne og med masse lys. Margaret var spesielt blek i huden, stor nese, lita hake, med et behagelig vesen og en avbalansert trygghet.

Hvordan ble du frelst, spurte jeg Margaret. Dermed veltet en lang historie ut av henne. Ikke det at hun ble ivrig, for Margaret var alltid avbalansert og vennlig. Men hun hadde så mye å fortelle. Som ung arkitektstudent hadde hun gjort alvorlig karriere. Alle dører sto åpne. Dum som hun var, valgt hun feil: Studier i India, indisk arkitektur. Vel, arkitekturen er nok interessant, tenkte jeg, men hva med alt det andre. Nettopp. Det hele endte med at Margaret ble "utlært ekspert" i Østens religioner. Hun lærte å ofre til demoner, forbanne mennesker. Men dette var jo bare hvit magi, mente hun.. ikke så farlig.

Margaret bosatte seg senere i Frankrike. Hun ble veldig populær som arkitekt, og som heks. Det gikk så langt, fortalte hun, at rikfolk, gjerne arabere, leide henne til å fly med helikopter over områder eller bygninger som hun skulle kaste forbannelser over. Jeg kjente at jeg ble spist opp innvendig, fortalte hun, og fortsatte: Det stakk meg hver gang jeg sendte ut forbannelser. Det var dette som til slutt fikk meg til å våkne. Jeg fikk problemer med å se folk i øynene. Frykten tok mer og mer tak i meg. De åndene, mesterne, som jeg før hadde lekt med, begynte å leke med meg. Det begynte å gå ut over barna. Det var dette som til slutt fikk meg til å våkne.

En morgen våknet jeg badet i svette. Jeg ropte og skrek av angst, mens marerittet fremdeles var som virkelighet. Samtidig tenkte jeg: Fins det ikke hjelp å få? En tanke slo meg: Gud. Fins det en Gud? En sann Gud. Gud, ropte jeg, fins du? Med det samme kom jeg til å tenke på bibelen som min mor hadde sendt med meg da jeg dro til India, og som jeg senere alltid hadde hatt med meg. Den hadde jeg aldri åpnet. Jeg vaklet bort til bokhylla. Der sto den, som vanlig. Det jog som en smerte gjennom magen da jeg grep den. Mens svetten enda rant, ropte jeg: Vis meg om du fins. Så åpnet jeg bibelen og så ned på den. Blikket falt på denne teksten:

.. over all makt og myndighet, over alt velde og herredømme og over hvert navn som nevnes, ikke bare i denne verden, men også i den kommende.

Med det samme kom det en frisk vind inn i rommet. Svetten tørket straks opp. En vond knute i magen løste seg opp. Jeg skjønte poenget: maktene og myndighetene var de åndene som hadde fanget meg for så å begynne å plage meg. Nå er det nok, ropte jeg.

Vi hadde funnet en artsfelle, en av det samme slaget som oss. Vi traff Margaret og hennes familie mange ganger i løpet av de halvannet år vi bodde i Frankrike. Det viste seg at Margaret ble en viktig kontakt. Gjennom jobben hadde hun blitt kjent med mange mennesker. Det var gjennom henne vi traff Mimmi og Stephan, kunstnerinnen som tjente sin samboer ved å tegne ansikter. Stephan behøvde tegningene i jobben som plastisk kirurg, så kundene på forhånd kunne velge hvordan de skulle se ut etter inngrepet. Mimmi ble med i den menigheten vi senere prøvde å bygge. Det var også Margaret som førte oss i kontakt med den familien som kjente Erhard. Denne kongoleseren – han var fra Congo eller Zair - hadde oppdaget handel med nyrer som utfrivillig var operert ut av politiske fanger. Nyrene ble sendt i frysecontainere med fly til et sykehus i USA.

Hovedopdraget: Pastor Doucé

Bomturen på barnebeskyttelsen

Tida går, tenkte jeg en dag. Tida går, sa jeg til kona. Jeg må finne ut om det er noe barneprostitusjon her i landet. Da kom jeg til å tenke på en reklameplakat jeg hadde sett noen dager før. Det var noe med en forening for å beskytte barn. Jeg husket vagt navnet på foreningen, og etter å ha lett litt i telefonkatalogen, fant jeg noe som i alle fall lignet. De var vennlige på telefonen, så jeg sa: Hvorfor ikke prøve.

Vel, det ble en bomtur. Jeg hadde jo bedt til Gud og fått noen bibelsteder. Spesielt noe om himmelens dronning (Jeremias 7,18). Først skjønte jeg det ikke, men etter hvert gikk det opp for meg at foreningen jeg besøkte var katolsk, og mange katolikker tilber jo jomfru Maria. Der har vi det, denne foreningen er påvirket av den avguden som bibelen kaller Himmelens dronning.

Da det viste seg at de snille folka i foreningen ikke kunne eller ville gi meg opplysninger som jeg kunne bruke for å stoppe barneprostitusjon, begynte jeg å ramse opp og forklare disse bibelversene jeg hadde fått. Da gjorde den karen jeg snakket med noe rart. Han tok av telefonrøret, snakket noen ord med sjefen sin, og la telefonrøret på bordet mellom oss. Avlytting, tenkte jeg.. vel da hører jo flere hva jeg sier. Likevel, jeg skjønte at løpet var kjørt. Pinlig, veldig pinlig. De trodde vel et eller annet om meg. Og på ett vis hadde de rett, for jeg oppførte meg rart.

Blink på biblioteket

Hva skal jeg gjøre, spurte jeg Herren, Sjefen. Han veit jo alt. Man kan jo spørre noen? Åja, tenkte jeg. Biblioteker.. der vet de kanskje noe. Du skjønner, dette var lenge før internett, og for meg var biblioteker nesten mitt andre hjem. Hylle på hylle. Feberer ved å lese Dostojevskij, Vesaas, søte dameromaner, krigshistorie, populærvitenskap. Dostojevskijs Idioten i studietida ble svelget rørt og i lange tak, nesten døgnnet rundt. Plutselig var det ikke så viktig å gå på forelesninger. Idiot ja, det var han som ligna på Jesus, ofra seg, frivillig. Selv om denne lesefeberen opphørte da jeg blei frelst, så jeg nok fremdeles bibliotekene som selve kilden til informasjon. Jeg begynte å lese for det meste i bibelen, og i ca. 10 år leste jeg 10 kapitler hver dag, 2 fra GT, 2 fra NT, 1 fra ordspråkene og 5 salmer.. i datorekkefølge, om du forstår.

Siden jeg snakka brukbart fransk etter oppholdet i Belgia, gikk det like greit å snakke med damene på biblioteket som med de fleste andre. Ja, enda greiere, kan man si, for det var de som snakka, for det meste. Jeg hadde knapt rukket å si: Er det noen her i Frankrike

som forsvarer homofili, pedofili, barnprostitusjon osv? Jeg våget ikke å nevne handel med organer. To damer tente på alle pluggene. Barn? Oui! Bien sûr, ils ont besoin de protection! De har behov for beskyttelse nå for tiden. Jeg skjønte de var på min side. Det fins jo litt av hvert slags folk, veit du. Vi snakka lenge om barn. Barn som ingen brydde seg om. Unge gutter som ble kasta på gata av foreldrene. Men dessverre, ikke noe konkret.

Jeg sto og flytta tyngden fra den ene foten til den andre, mens jeg tenkte. OK, kom til saken. Jeg behøver noe konkret! Da sa den ene dama til den andre: Men hva med denne pastoren det sto om som vier homofile. Ja, det stemmer, sa den andre. Vent litt.. Hun gikk bort, og kom straks etter tilbake med et vanlig fransk dameblad. Jeg våkna: Hva holder han på med da, spurte jeg. La oss se, sa den tynneste dama. De var forresten ganske slanke begge to. Blek hud, mørke i håret. Egentlig ikke pene, syntes jeg. Hun slo opp i bladet. Han har noe han kaller Kristi frigjøringsssenter, ropte hun triumferende. Vel, kan det være noe nyttig, tenkte jeg. Kanskje?

Dessuten sa dama videre, han forsvarer alle slags seksuelle minoriteter. Blink, tenkte jeg. Endelig blink. Halleluja! Det var interessant, sa jeg tørt og høflig. Mange takk for opplysningen, sa, jeg og skulle til å gå. Ta denne, sa den andre dama. Hun hadde skrevet navnet på pastoren og på senteret hans på en lapp. Det ble det viktigste stykke papir jeg hadde i hånda i de årene.

Kurs mot Kristi Frigjøringsssenter

Nei, tida er ikke inne, kjente jeg. Jeg kjenner ikke grønt lys for å besøke denne homofile pastoren enda, sa jeg til kona. Har du ikke noe annet å gjøre, svarte hun. Jo, nyhetsbrevet, svarte jeg. Åja, tenkte jeg. Det var nok derfor jeg ble så mint på Salme 10 i natt. Du skjønner, jeg har en vane. Det var den drevne pinsvennen Frank Kaleb Jansen som tipsa meg under en radiosending. Han viste fram sin skulderveske. (Synd at det ikke gikk på TV). Der lå bibelen hans, og ei notatbok. Den har jeg bestandig liggende på nattbordet, sa han.

Jeg glemte ikke det tipset. Kanskje vi kan kalle det 10.000-kronerstipset? I alle fall – jeg skaffa meg ei passende stor, linjert notatbok. Den la jeg på nattbordet sammen med ei lommelykt. Nei, stopp! Feil! Ikke på nattbordet, for vi hadde ikke noe sånt i begynnelsen. Jeg la det på gulvet, for vi hadde ikke noen seng, så madrassene lå på gulvet. Det syntes vi var ganske OK, til vi oppdaget at i det fuktige og varme klimaet hadde det vokst grønske under madrassene. Vel, slapp av. Vi hadde vært litt trege med å skaffe seng, men etter dette gikk det plutselig ganske kjapt. Skap fiksa vi også. Det var avvertert i et av reklamebladene som fylte postkassa vår. Et eldre ektepar solgte oss skapet. Det var forresten en pussig opplevelse. De var så gira på å selge at de nesten skjøv både oss og skapet ut døra straks de fikk penga i henda.

Vel, det med Salme 10.. Den handla om de stakkarene som ingen bryr seg om – slike som de sterke utnytter. Barn, fattigfolk. Herre, Gud, hvorfor bryr du deg ikke om de svake, mot de elendige. Den ugudelige ligger på lur for å fange de foreldreløse, de syke, de svake, de fattige. Gud, gjør noe. Gjør noe, reis deg, Gud!

Bare slapp av, min venn. Stakkarene skal få hjelp. De stolte og overmodige må passe seg! Ikke fritt at jeg ble trøsta ved tanken på Gud skal stoppe dem som misbruker barn og dem som kjøper og selger menneskelige organer, som var tatt fra folk på urett vis, eller fra aborterte fostre. Vel, i alle fall får de straff til slutt, tenkte jeg. Men her og nå trenger Herren noen som ikke er likegyldige tilskuere, men som reiser seg og gjør noe. Folk som tror at Gud har makt til å hjelpe dem å få slutt på ondskapen. Og den viktigste og beste

måten å stoppe ondskapen på er ved at folk får høre de gode nyhetene om Jesus og merke Guds kraft.

Dette skreiv jeg noen ord om, og reiste helt ned i sentrum av Paris for å skaffe billig kopiering. Så sendte jeg dette nyhetsbrevet til de 32 personene på vår adresseliste. Jeg passet på å få med det norske kontonummeret mitt. Vi fikk faktisk noe støtte fra venner og andre. Merkelig nok, noen av dem syntes tydeligvis at det jeg holdt på med og det jeg skreiv var interessant. Spesielt la jeg merke til Jan Kolstad. Han hadde en beskjeden inntekt og familie å forsørge, men hver måned sendte han er fast beløp.

Slik gikk tida, og etter 2 uker kjente jeg: Tida er inne for å besøke pastor Doucé. Væpna med en fransk bibel og notatboka gikk jeg til Sevran, nærmeste jernbanestasjon. I notatboka hadde jeg punktene for å holde en hel preken for pastoren.

Kristi Senter for frigjøring.. av seksuelle minoriteter

Hallo! Litt av en frigjøring. Karen har jo en hel bygning, tenkte jeg, da jeg sto foran bygningen. Den lå i 3 bis rue Claireau, i det 17. arrondissement. Vel, ikke noe palass, men i alle fall på to, eller egentlig tre etasjer, omtrent som en vanlig litt stor norsk villa. Det jeg ikke visste da, var at pengene visstnok delvis kom fra Nederland. Karen var jo nederlander, og hadde kontakter der også. Under sine studier i seksuelle minoriteters pastorale og psykologiske behov i Nederland, ble han delvis støttet av et stipendium fra verdenskirkerådet. (<http://www.lgbtran.org/Profile.aspx?ID=184>).

Jeg skjønnte først ikke at det var selveste pastoren som åpne døra. Han hadde skjegg, var i kledelig grå klær, smilende, med noe som lignet på en hvit prestekrave. Mitt høflige ”Kan jeg få snakke med pastor Doucé” ble tatt imot med et bredt smil, og straks ble jeg geleidet inn til venstre i noe som lignet et bibliotek. Ikke noe særlig med vinduer her, tenkte jeg. Mørkt og litt dystert, men ganske stilig.

Nå, hva har den karen på hjertet? Med friskt mot gikk jeg rett på: Vel, jeg er sendt av Gud. Jeg kommer for å snakke med deg om bibelen, og for å hjelpe deg til å komme til himmelen. Det var tydelig at han syntes jeg var litt fremfusende, for han sa: Nå, så du mener at jeg ikke kommer til himmelen? Hvordan vet du det? Du kjenner meg jo ikke.

Stemmen var tross alt ganske vennlig. Jeg vek unna, slik han vel regnet med: Det er hva jeg antar. Men, hva er det dere holder på med her. Dette ser jo ganske imponerende ut. Han trodde nok ikke på meg da jeg sa at jeg var sendt av Gud, for han svarte: Ja, dette er mitt livsverk. Det vil si, han antydte litt ved å kikke seg halvveis over skulderen, i retning mot bakveggen med bøker fra gulv til tak: Det er vel mest bøkene, og dette senteret pluss hva jeg har stiftet av foreninger.

Vel, du er ikke så gammel enda, sa jeg. Du kan utrette enda mye mer enn hva du har rukket til nå. Jeg ante ikke den fulle rekkevidden av hans ”livsverk”, men sukket ved meg selv: Denne karen virker som han er i stand til å gjøre enda mer. Hva er det du egentlig holder på med. spurte jeg. Hva er din målsetting? Vel i bøkene jeg skriver, sammen med andre, i foreningene og i mitt møte med enkeltpersoner er mitt overordnede mål frigjøring. Frigjøring av den enkeltes potensial, Frihet fra alle lenker og bånd som vil binde den enkelte.

Fine floskler, tenkte jeg, men slikt kan jo alle si. Han fortsatte å snakke om målet, frigjøringen av den enkelte, fra lenker og bånd, innen skoler, kirker osv. Hele samfunnet behøver frigjøring, mente han. Men hva har du faktisk gjort for å nå dette målet? Han var vel forberedt på et slikt spørsmål, og ramset opp alle bøkene han og hans medforfattere

hadde skrevet. Han hadde bl.a. utgitt: La question transsexuelle (Spørsmålet om transseksualitet) i 1986 og Couples homosexuels et lesbiens: juridique et quotidien (Homofile og lesbiske par: jus og dagligliv) i 1987. Etter at jeg var der kom La pédophilie en question (Spørsmålet pedofili) i 1988 og Le sadomasochisme en question (Spørsmålet sadomasochisme) i 1989. Det stemmer, damene på biblioteket nevnte noe om det da jeg gikk ut døra, men jeg bare så vidt oppfattet det. Han er forfatter, ikke bare en samler av interessante bøker. Nei, det gikk opp for meg hva han hadde gjort, og jeg spurte han: Så du holder på å forandre Europa? Vel, ikke så drygt, sa han. Men det som har med seksualitet å gjøre. Jeg starter foreninger osv.

Arrestasjonen

Hvordan går det med dette arbeidet nå da, spurte jeg. Går det framover eller bakover? Han så mot det ene vinduet. Det var smykket med blyglass.. Det var derfor rommet var så mørkt. Jeg skimtet en Venusfigur. Vel, akkurat nå.. Har det skjedd noe spesielt, brøt jeg inn. Unektelig, svarte han. Politiet var her for to uker siden, De holdt på med ransaker og forhør hele dagen. Hvorfor det, brøt jeg inn. Hva var de ute etter? De arresterte 2 av mine medarbeidere.. eller 3.. Jeg var så fraværende at jeg ikke spurte hvorfor han ikke var sikker på hvor mange som ble arrestert. Kanskje tredjemann bare forsvant.

Hva.. jeg skvatt litt til, og prøvde å skjule det. For 2 uker siden.. det må ha vært akkurat den torsdagen jeg hadde tenkt å besøke han, men kjente at det var for tidlig. Jeg spurte; Unnskyld at jeg spør, men hvem var det de arresterte? To av mine nærmeste medarbeidere, to gruppeledere. Å! Er ditt arbeid såpass stort at du har grupper? Ja, det ville jeg nevnt, men vi hadde ikke kommet så langt ennå. Han prøvde visst å smile, så det ut til. Den ene som var arrestert var gruppelederen for de pedofile, den andre var gruppelederen for sadomasochister. Det var pussig, tenkte jeg. Politiet kommer hit akkurat rett før meg. Det virker som om det skulle være planlagt. Som om Sjefen Sjøøl har lagt opp løpet. Jeg spurte: Det må vel ha vært en rystende opplevelse? Jo da, han var enig i det. Sitter disse gruppelederne fremdeles i fengsel. De har alt fått en dom, og sitter incarcéré, altså i fengsel, bekreftet han.

Jeg tenkte: En pedofil kar som sitter i fengsel. Han må vel være ganske på knærne nå. Er det mulig å besøke han eller brevveksle med han, spurte jeg. Besøk er kanskje vanskelig, svarte pastoren. Men du kan vel prøve å skrive. Jeg strakte fram notatboka: Kan du ikke skrive det her. Ganske riktig, der fikk jeg navn og fengselsadresse til begge disse karene.

Pastoren på kornet

Er du selv en homoseksuell, spurte jeg: Ja visst. Er ikke det helt OK? Pastor Doucé så utfordrende på meg. Ikke så sikker på det, svarte jeg, i første omgang. Så det er dette du forsvarer i bøkene dine? Ja visst, svarte han. Jeg forsvarer alle slags seksuelle minoriteter, undertrykte minoriteter. Homofile, pedofile, sadomasochister, transvestitter.

Mens han fortsatte med å skryte av sin europeiske forening for kristne homofile og at han hadde vært med og grunnlegge den internasjonale foreningen for homofile og lesbiske, dro jeg fram arsenalet. Jeg slo opp boka og fant notat nr. 1. Hør her, sa jeg. Du spurte hvordan jeg kan vite at du ikke kommer til himmelen. Du sa nettopp at du er homoseksuell. Praktiserer du det? Det er klart. Det er min natur, jeg kan ikke annet, og jeg nyter det. Han gjøv løs på meg: Er ikke du også det? Eller er du pedofil? Freidig var han også. Ingen av delene, svarte jeg. Vel, du gir jo selv svaret rett opp i hendene på meg. Er ikke du prest? Da har du vel respekt for Guds ord. Forresten, tror du bibelen er Guds ord? Vel.. han var litt nølende. Unnskyld, la meg komme til saken. Jeg slo opp i 1Korinter 6, 9-10, og holdt bibelen opp for han. Her står det at de som gjør urett ikke skal arve

Guds Rike, eller hva. Han protesterte ikke. I det hele var han ganske spak, nesten som et lam. Jeg tenkte: Merkelig at han ikke kommer med sin tolkning av dette bibelstedet.

Jeg leste rett opp fra den franske bibeloversettelsen Louis Segond (her følger Norsk bibel 1930):

9 Eller vet I ikke at de som gjør urett, ikke skal arve Guds rike? Far ikke vill! Hverken horkarler eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere eller bløtaktige eller de som synder mot naturen, 10 eller tyver eller havesyke eller drankere eller baktalere eller røvere skal arve Guds rike.

Jeg var fullstendig klar over at ordene for feminine homoseksuelle (bløtaktige, dvs feminine menn) og for deres motpart, de maskuline homoseksuelle (de som synder mot naturen), ikke er brukt så ofte i bibelen. Derfor kan de som ønsker det vri og vrenge på betydningen av disse ordene. Fremdeles protesterte han ikke, så jeg sa: Bibelen viser i en rekke eksempler at homofili er synd. Ikke bare det, det er en svært alvorlig form for synd. I de følgende versene tar 1Kor 6 for seg synd vi gjør med kroppen vår, for eksempel å drive hor med en prostituert. Grunnen til at dette regnes som spesielt ille, er at den troendes kropp er et tempel for Den Hellige Ånd. Guds Ånd bor altså i kroppen. Derfor er det viktig å holde den ren.

Men du pastor, du er ganske enkelt ikke en kristen. Du er ikke født på ny. Hadde du vært det, ville du i det minste kjempet mot synden. Men nå gjør du det stikk motsatte. Det viser helt klart at du ikke er en kristen. Det hender dessverre at en kristen synder. Men en kristen er da som en fisk på land. Han trives ikke der, og om han er for lenge på land, får han alvorlige problemer. En kristen angrer om han synder.

Siden han ga meg god tid, fortsatte jeg: Det neste bibelstedet Herren har gitt meg er fra 2Kor 5,17:

Derfor, dersom noen er i Kristus, da er han en ny skapning; det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt!

Du skjønner, det er håp for deg! Du behøver bare å bli en ny skapning, et nytt slag menneske, en sånn som meg. Med andre ord, du kan bli en heterofil mann om du vil. Men da, ja det beste for deg, og det mest effektive, er å bli en sann kristen. Hvis du ikke får hjelp fra Jesus, kan det være mye vanskeligere, kanskje umulig. Jeg tenkte på Gustav, hvordan han hadde kjempet i mange år, men satt fast, til Jesus satte han fri. Men det viktigste for deg, det ene avgjørende, er at du vender deg til Jesus, altså at du omvender deg, så du blir frelst. Livet her nede er kort, og deretter kommer evigheten.

Han hadde sittet framoverbøyd på det harde stolsetet og sett på hendene sine. Tvunnet dem. Da jeg skottet bort på ham igjen, stirret han rett på meg, men vek litt, høflig. Samtidig løftet han sin høyre arm, la albuen på ei hylle, og lente tinningen mot hånda. Et lite, skjevt smil skulle skjule usikkerheten. Vel, du er også bare et menneske, tenkte jeg. Jeg forsto at han ikke ville stride med meg. Kanskje han ville høre, kanskje han ikke hadde hørt det rene evangeliet såpass klart før, tenkte jeg.

Hva er da et menneske, fortsatte jeg, nå fra Salme 8, at du husker på ham, et menneskebarn, at du er oppmerksom på ham. Og du laget han bare litt mindre, ringere, enn Gud, og med ære og herlighet kronete du ham. Du gjorde han til hersker over dine henders gjerninger, alt la du under hans føtter. Hør her, sa jeg til pastoren. Du har din fulle frihet. Gud skapte deg og ga deg et ansvar, et delansvar for det han skapte. Han vil en dag stille deg til regnskap for det du gjør og ikke gjør. Er du klar til å stå ansikt til ansikt med den levende Gud og med Jesus Kristus, som ga sitt blod for deg? Han stirret

rett på meg, med rynkede bryn, men svarte ikke. Han tar ikke fra deg retten til å velge, men dermed er du ansvarlig for dine egne gjerninger.

Advarsel og dom over pastoren

Da kjente jeg tiden var inne for å avslutte med Ordspråkene 11,3: ..den rettferdige får sin lønn på jorden, hvor mye mer da den ugudelige og synderen! Du skjønner, Gud er en levende Gud. Han elsker menneskene, han er faktisk veldig sjalu, nidkjær. Nåde den som rører hans øyeeple! Du må passe deg, så du ikke ødelegger skaperverket. Gud skapte mann og kvinne. Det var de to første menneskene. Han sa: Vær fruktbare og mangfoldige, oppfyll jorden og legg den under dere. Det at to av samme kjønn har sex med hverandre, fører ikke til at Guds plan blir fullbyrdet. Det er faktisk en trussel for Guds plan. Derfor er det en synd. Videre er det en synd fordi det er som å prøve å pløye med en sportsbil. Det passer ikke, det blir dårlig pløying. Dessuten kan bilen, den lekre sportsmodellen, bli ødelagt.

Jeg vet ikke om du får tak i dette, men jeg vil advare deg. Spesielt er det alvorlig å drive på med barn. Ja, egentlig er det dette med barn som Herren mest har lagt på mitt hjerte. Som sagt sendte Gud oss hit til Frankrike for å stoppe misbruk av barn, spesielt barneprostitusjon. Jeg kunne nesten si: Glem det jeg sa om homofili. Det viktige er at barna ikke blir ødelagt, blir dratt ned i skitten. Du har et personlig ansvar for dette, du som er homofil. Dette gjelder forøvrig alle, homofile som heterofile.

Han reiste seg: Jeg har en avtale, sa han. Seansen var over. Jeg slapp han ikke med en gang: Har dere noen møter her eller andre aktiviteter som jeg kan være med på? Siden han var så velvillig, tenkte jeg: Stå på. Og ganske riktig: Ja visst, her kan du komme og gå som du vil. Men spesielt onsdag kveld har vi en felles sammenkomst for alle slags minoriteter. Ellers er det gruppemøter for hver enkelt gruppe – bare det at noen av gruppene nå ligger nede. Og dessuten har vi gudstjeneste søndag, i toppetasjen. Klokket 10, spurte jeg. Nei, klokka 12.

Imens var vi kommet til utgangen: Farvel, og på gjensyn! Han grep meg i hånda. Ja, vi sees nok igjen, svarte jeg, og mente det. Jeg sjekket om jeg hadde fått med meg alt i veska, snudde og gikk lett ned trappa. Jeg var 46 år gammel, og tenkte: Dette var viktig. Omsider har jeg lykkes! Livet smiler mot meg. Så slo det meg: Dette er Herren. Han gjorde det. Denne samtalen hadde knapt vært mulig om ikke politiet hadde vært her 2 uker før og rista dem så det skrangla inn i marginen. Da kom jeg og sa: Gud har sendt meg. Kanskje han til og med trodde på meg. Dramatikken ga mine ord mer vekt.

Hør her! Denne historien viser klar hvordan Gud er. Han sender politiet, og hvisker i pastorens øre: Nå er det alvor. Best du omvender deg. Pastoren våkner halvveis: Hø? Hva skjedde.. hvorfor? Så kommer Guds sendebud: Best du omvender deg nå, pastor. Gud ønsket at han skulle omvende seg. Gud ønsker ikke at noen synder skal dø.

Gudstjeneste på Frigjøringssettet

Hjemme var det full rulle med ungene, og jeg måtte straks av gårde for å hente minstemann på barneparkeringen. Det var vårlig i lufta allerede. Etter middagen, mens minstemann sov, tok jeg en titt på trærne i hagen. Hva? Trærne hadde jeg ikke sett så nøye på tidligere. Skuddene fra forrige sommer var enorme etter norske forhold, ca. 2 m høye. OK. Stige, grenklipper, redskapen må være i orden. Dermed datt den ene grenen etter den andre i bakken. Så sto jeg der og så på. Pussig. Det minner meg om det Jesus sa om å beskjære vintreet. Selv i naboens hage hadde jeg sett et lite vintre med små, sure druer. De kunne vel aldri bli skikkelig store og gode uten gjødsling og beskjæring. Slik er

det med oss kristne også. Vi må beskjæres. Vi må stadig omvende oss, Ellers vokser vi vilt, og vi ligner mer på djevelen enn på Jesus.

De følgende par dagene drev vi med alt mulig. Vi hadde hørt om et sted der de solgte bruktmøbler, og dro dit. Der fikk vi en overraskelse. Det meste vi fant var både stygt og svært dyrt etter vår smak. Det må vel skyldes at folk her har så dårlig råd, så alle er ute etter noe brukt, sa jeg. Men du, se det lille skrivebordet. Det har vi vel plass til? Vel, er det noe pent da? Diskusjonen gikk litt i bølger, til vi omsider bestemte oss og dro hjem. Der ventet det vanlige rutinene.

Fredag kom Mats, den unge tidligere proffe, svenske ishockeyspilleren. Han hadde blitt frelst i Frankrike. Sammen med han kom Maria, ei svensk jente han hadde blitt kjent med i menigheten Troens Ord. Hun var barnevakt for pastorparet. De banket kort på ytterdøra og kom rett inn. Hei alle i hopa, ropte Mats. Jeg skvatt opp av stolen og gikk fra soverommet ut på gangen. Fra soverommene i 2. etasje kunne man se rett ned på inngangen. Så flott! Da kan vi be sammen. Jeg sprang ned trappa. Det ble til at vi først serverte dem en lett lunsj, mens jeg fortalte dem det som hadde skjedd på Frigjøringsssentret. Deretter ba vi så det knaket i veggene. Nei, ikke akkurat det, men Mats brukte å be like høyt som meg. Vi priste Gud, sang en liten sang eller to, og ba. Spesielt ba vi om at noen måtte bli frelst der på Frigjøringsssentret. Vi rakk så vidt å sende dem hjem før ungene måtte til sengs. I overmorgen drar jeg til gudstjeneste hos Doucé. Da må vel du bli hjemme og passe ungene, sa jeg. Men blir det noe særlig til gudstjeneste, undret hun. Du har nok rett. En prest som ikke er frelst kan ikke bidra med noe åndelig, påsto jeg.

Søndag dukket jeg igjen opp på Kristi Frigjøringsssenter. Jeg banka på døra. Ringeklokke..? Nei. Sist gang hadde jeg vel bare banka på en sånn fin dørhammer av messing eller hva det var. Jo da, der var den. Men ingen kom, og innefra hørtes det svært stille. Jeg så på klokka: Den var ca. 5 minutter over 12. Ok, kanskje de har allerede begynt møtet. Jeg tok forsiktig i dørhåndtaket. Døra var åpen. Det var uvanlig sånn midt i Paris. Jeg titta inn. Ikke et menneske å se. Her i første etasje er det neppe. Sa han ikke noe om toppetasjen? Jeg treff ingen på vei opp. Hele huset virket stille. Nei.. Var det ikke en svak lyd av musikk. Den ble sterkere etter som jeg klatret oppover trappa.

Der, i et slags kvistrom i loftsetasjen satt det et par personer rundt et langbord. I den ene enden satt pastor Doucé. Med ryggen til meg satt en mørkhåret kar i trettiårsalderen. Ingen sa noe. Det sto en platespiller til venstre, nær pastoren. Jeg kjente ikke igjen musikken, men det var noe klassiske greier, mente jeg. Orgelmusikk. Kanskje noe slags kirkemusikk. Stemningen var dyster. Jeg satte meg ned med ryggen mot døra, mellom pastoren og han andre karen. Pastoren nikka svakt. Hei.

Etter lang tid.. nei det var vel ikke mer enn 10 minutter, kom nestemann inn. Det vil si, det var ei dame. Hei, alle sammen, kvitret hun. Ingen svarte, men pastoren og jeg nikket. Da hun så meg, sa hun lavt: God dag. Jeg reiste meg. Hun presenterte seg høytidelig: Pasteur Caroline Blanco. Jeg leder gruppen for de lesbiske. Jeg grep hånda hennes og sa, også litt høytidelig: Jeg er bare på besøk. Mitt navn er Harald Hæreid. Jeg er norsk misjonær og bor her i nærheten av Paris. Selskapet livna en smule opp. Hun hadde fått øye på han som satt til høyre for meg. Han presenterte seg som Gerard, fra Argentina. Det virket som han også var ny. I mens studerte jeg pastor Caroline. Veldig til utdannelse disse folka har, tenkte jeg. Dama var ganske lita, men til gjengjeld rund alle veier. Hun roet seg ned, satte seg rett til høyre for meg, og alle var tause en stund mens vi lyttet til musikken. Ikke egentlig den høytidelige religiøse typen musikk, som de bruker i noen kirker, tenkte jeg. Dette var bare musikk.

Jeg satt egentlig som på nåler. Atmosfæren kjentes enda mer trykkende. Etter hvert var vi blitt 5-6 mennesker. Doucé presiderte fremdeles taust for enden av bordet. Han så avvekslende rett ut i lufta, eller ned i bordplata. Musikkstykket må ha vært ganske langt. Eller hadde han skiftet plate? Omsider var det slutt. Jeg så på klokka. Den var ca. 1230. Jeg tenkte; Nå reiser han seg. Nei, han ble sittende. Han sa: Velkommen til gudstjeneste. Spesielt velkommen dere som er her for første gang. Han nikket til Gerard og meg. Jeg prøvde å skjule at jeg holdt på å gjespe.

Pastoren fortsatte: Dessverre sitter to av våre venner innesperret. Innesperret av dette systemet som vil at alle skal være like, og som frykter alle tegn til avvik. Han begynte å gire seg litt opp, men skottet bort på meg, og dempet tonen litt. Vi savner våre kjære venner. Slik fortsatte han en stund med det som hadde skjedd, og opplyste at gruppearbeidet hadde stoppet opp, så senteret var delvis ute av drift. Vi i lesbisk gruppe fortsetter, brøt pastor Caroline inn. Beklager. Du er jo her, og nyter friheten med oss andre. Alle dro litt på smilebåndet, og pastoren selv gliste så helskjegget stritta om mulig enda mer.

Talen var ikke så veldig lang, og hva den handla om fikk jeg ikke tak i. Men jeg tenkte: Skal han ikke åpne bibelen. Da la jeg merke til at det ikke syntes å ligge noen bibel framme. Enn sangbøker, tenkte jeg. Men forresten, de synger jo heller ikke, tenkte jeg. Jeg prøvde å følge med i talen: .. siden tok vi noen fotografier, for å minnes den store høytideligheten.. Men nei, han sa ikke noe om Jesus. Gud nevnte han heller ikke. Nei, det er som jeg trodde. Han er ikke frelst. Forresten, han holder ikke noen tale egentlig. Han har heller ikke noen notater som han leser fra. Han bare prater.

Jeg lurte en stund på om jeg skulle dra fram bibelen fra veska. Men nei. Det ville sikkert bli bråk. en ting var å preke til pastoren på tomannshånd, men her, ville de ikke kaste meg ut? Eller er jeg bare feig? Jeg satt slik en stund. Prøvde å be inni meg, kjempet med usikkerheten. Herre, har du et ord til meg, ba jeg stille. Nei, kunne ikke høre noe fra Sjefen.

I mens hadde pastoren kommet til neste punkt. Han begynte å snakke om fantasmer. Det må være noe typisk fransk, men jeg skjønnte straks hva han mente. Fantasier om sex i alle former. Et eller annet vi kunne ha lyst til å gjøre, men det manglet noen å gjøre det sammen med. Det ble enda mer trykket rundt bordet. Jeg tenkte. Kanskje jeg kunne vitne om hvordan Sjefen Jesus hjalp meg å slutte med pornografi. Men et sånt vitnesbyrd vil de ikke forstå. Hold heller kjeft. Skjønner de at det er jeg som hindrer dem i å være frimodige, tenkte jeg. De må vel snart oppdage at de har en fremmed, en "alien" hos seg? Jeg følte meg veldig beklemt.

Siden ingen andre sa noe, prøvde pastoren å dra det hele i gang. Det med barn er jo ganske interessant for mange. Jeg kunne tenke meg.. Han stoppet brått, og kastet et blikk på meg. Den kvinnelige pastoren kom han til unnsetning: Ja vi har jo alle våre fantasmer. Hun lo litt. Men den der passer vel best på gruppemøtene.

Kort tid etter avsluttet pastoren møtet med noen passende bemerkninger. Jeg gikk ikke straks. Også argentineren nølte litt. Jeg benyttet anledningen, og presenterte meg: Harald fra Norge. Vi bor her i Parisområdet, i en kommune som heter Livry-Gargan. Ja vel, svarte han. Jeg har ikke noe sted å bo. Jeg har ganske nylig kommet hit fra Argentina, og kjenner nesten ikke noen. Heller ikke har jeg jobb. Han så ned. Hvordan kan det ha seg at du kommer hit, til pastor Doucé, spurte jeg, mens jeg kikket meg rundt. Alle de andre hadde gått.

Jeg er egentlig jøde, svarte han. Men jeg er ikke så veldig opptatt av jødedommen. Jeg tippet at han kunne være åpen, og sa: Er du homo? Han nikket, så jeg fortsatte: Jeg kjenner en kar i Norge som var homo, eller pedofil egentlig. Dermed dro jeg fram historien om Gustav. Han løftet øyebrynene, og fulgte intenst med. Til slutt sa jeg: Du kan oppleve det samme, du kan også bli fri, om du vil. Han svarte ikke på det, men sa: Jeg har ikke en gang penger til mat. Oj, sa jeg. Det kan vi ordne. Jeg dro fram lommeboka, bladde og kikka litt. Det er ikke lurt å gi penger. Burde heller gitt han mat, tenkte jeg, og ga han en 20 francseddel. Det burde holde til i dag i alle fall, sa jeg. Han smilte svakt.

Ellers kunne du bli med hjem og spise middag med min familie. Han så på klokka, litt nølende. Egentlig har jeg en avtale.. Når er det, spurte jeg. Om et par timer.. Han nølte fremdeles. Vi bruker minst en time bare på å komme hjem til meg, forklarte jeg. Da dropper jeg avtalen, sa han til slutt. Der har de nok god mat også, men jeg foretrekker å bli med deg. Senere fikk jeg vite at Frelsesarmeen, nei noe lignende som katolikkene har i Paris, serverer varme måltider til hjemløse stakkarer. Det var nok dit han skulle.

På veien hjem fortalte jeg ham først hvorfor vi var i Frankrike. Det virket som han trodde det var sant, at Gud hadde talt til oss i drømmer, og at vi skulle prøve å få slutt på barneprostitusjon i Frankrike. Jeg begynte å skjønne at det som skjedde ut fra Frankrike også hadde stor betydning for andre land i Europa, men det nevnte jeg ikke for han. Dermed gikk jeg over til å fortelle hvordan jeg var blitt frelst. Du skjønner, jeg hadde tenkt å ta livet mitt. Men så kom broren min og ga meg ei bok av Merlin Caruthers som på norsk het noe slik som: Guds kraft ved lovsang. Det var et merkelig sammentreff, for jeg hadde hatt en tendens til å være sterkt nedfor innimellom. Kanskje 1 gang i måneden. Det kunne være så ille at jeg bare lå på sofaen og ikke orka gå forelesninger, eller jobb. Det siste var sjelden. Det var den boka, og ei bok om tegn, under og mirakler, som ga meg det siste puffet.

Resultatet ble at jeg bestemte meg for å stole på Gud, at han er glad i meg, at han har en god plan for livet mitt. Bare da kunne jeg takke ham. Skjønner du meg? Gerard nikka. Jeg så meg litt rundt, for jeg snakka med vilje litt høyt. Vi var på toget, og det satt et par stykker så nær at de kanskje kunne høre hva jeg sa. Jeg fortsatte: Ei helg, ja det var i mai, en søndag, og det var fridag på mandag. Da lå jeg på sofaen og veksla mellom å grine og å takke Gud. Mens jeg lå der, kom jeg til å tenke på Jesus, at han hadde dødd for meg. Jeg tenkte meg at han sto foran meg med armene utrakt og med spikerhull i hendene eller håndleddet. Da var det jeg ble glad. Trykket letta. Jeg ble frelst, skjønner du.

I mens hadde vi kommet til Sevrans jernbanestasjon: Her må vi av, Gerard. Det var bare 10 minutter å gå dit vi bor. Mens vi ruslet bortover, fortsatte jeg.

Hør her, Gerard. Det er synden som er menneskehetens største problem. Du som er jøde burde jo vite det. Han svarte ikke. I det hele tatt sa han svært lite om sin egen livshistorie. Jeg fortsatte: Dere jøder lærte jo å ofre dyr. Dyrenes blod måtte renne. De ga sitt liv for å ta bort menneskenes synd. Men hør her. Synden er så stor og alvorlig at blodet av et dyr, et dyrs død, kan ikke gi oss ren samvittighet. Dessuten, siden dere ikke har noe tempel nå, er det slutt på ofringene. Derfor går folk rundt med dårlig samvittighet. Det har vel du merka også? Han nikket. Dårlig samvittighet kan få alvorlige følger, for helsa. Depresjoner, angst. De må fly til legen, begynner med alkohol, narkotika kanskje. Men det er bare småtterier mot å havne i helvete. Det var derfor Jesus måtte dø. Han sørget for at alle som tror slipper å havne i helvete. De kommer til himmelen i stedet. (Jeg visste ikke den gangen at bruden, menigheten, skal komme ned fra himmelen, altså at vi til slutt skal bo på en ny jord sammen med Pappa og med Jesus. Se Åp. 21.)

Ønsker du å komme til himmelen, spurte jeg. Ja, svarte han. Akkurat da gikk vi forbi en gråbrun murvegg hvor det var skrevet på veggen med store, svarte bokstaver: Om 30 år blir vi så mange at vi tar over makta. Allah er stor! Se der, sa jeg og pekte. Frankrike har valget nå. En mulighet er å la alt skure og gå på samme måten. Da kan folketallet av franskmenn gå ned, mens utlendingene formerr seg kraftig. At vi europeere blir færre skyldes jo aborten. Dere franskmenn må få en annen holdning. Bibelen sier at barn er en velsignelse. En annen sak er at Frankrike må bli frelst! Muslimene må bli frelst. Jeg holdt på å snakke meg varm, men tok meg i det, for vi var kommet hjem.

Kona ble litt bleik, men kom seg kjapt, da hun så gjesten. Jeg må legge barna. Men dere kan jo spise i mens. Det var jo fint at det er nok mat til oss alle. Jeg har spist allerede, selvfølgelig. Det passet meg, for jeg ønsket å fortsette samtalen med Gerard. Oj, suppe til og med, ropte jeg til Gerard. Han kom inn på kjøkkenet. Kjenn den deilige lukta, skrøt jeg. Han snuste litt, ja visst, det skal bli godt. Jeg tror han mente det. Jeg så på klokka. Hvis han spiste frokost samtidig som meg, må det ha vært over 8 timer siden. OK. Alt er klart for søndagsmiddag!

Jeg fortsatte der jeg hadde sluppet. Du Gerard, du er vel klar over at etter dette livet kommer det en dom? Jeg gikk og henta bibelen i veska mi. I Romerbrevet 2, 9-10:

Trengsel og angst skal komme over hver menneskesjel som gjør det onde, både jøde først og så greker, men herlighet og ære og fred skal times hver den som gjør det gode, både jøde først og så greker.

Akkurat nå kan det kanskje virke som det ikke er store forskjellen mellom den som gjør godt og den som gjør ondt. Ofte kan den onde holde på lenge, uforstyrret. Men det blir ikke alltid slik. Før eller senere kommer det en dom. Noen ganger kommer den i form av trengsel, problemer. Andre ganger slår det ut i nerveproblemer, angst, depresjon. Men om du gjør det gode, skal du selv få det godt. Du får herlighet, ære og fred. Og til slutt skal alle stå foran dommeren, herren over kongene på jorda, som Johannes møter i Åpenbaringen 1. Han heter Jesus. Han elsker oss og har fridd oss fra våre synder med sitt blod. Jeg kunne se at han blunket og rykket til. Den Hellige Ånd hadde mint meg på det verset, og Han treffer alltid.

Jeg gjentok poenget: Gerard, Jesus har fridd deg fra dine synder. Han betalte for deg med sitt blod. Hva har du tenkt å gjøre med det? Gjøre? spurte han, tydelig forvirret. Beklager, feil spørsmål. Jesus vil ha deg. Han ønsker at du skal underlegge deg han, at du skal bli en av hans tjenere. Ønsker du å bli tjener for Jesus?

Gerard satt og så ned, hodet forover. Luggen hang ned. Brått reiste han seg. Hvordan kan jeg bli hans tjener? Jeg hadde ikke egentlig venta et positivt svar. Det er enkelt, sa jeg. Du kan bare bestemme deg. Så ber du en kort bønn. Du bare sier at du angrer dine synder og vil at han skal bli sjefen din. Vil du be en slik bønn nå? Han nikket. Jeg kremtet. Du kan be ved å gjenta det jeg sier. Det er enklest. Han hadde løftet hodet og så smilet mitt, smilte litt matt tilbake og jeg ba mens han gjentok: Kjære Himmelske Far. Takk for at du sendte Jesus for å dø for alle mennesker. Takk at du reiste han opp fra de døde. Nå erklærer jeg høytidelig: Jesus er Herre! Takk at du tar imot meg nå.

Jeg kjente Alvoret i dette avgjørende øyeblikket, reiste meg, strakte fram handa og sa: Gratulerer, Gerard. Velkommen inn i Guds Rike! Han strålte plutselig opp, og utbrøt spontant: Var det så enkelt! Dette må vi feire! Akkurat da kom kona ned trappa. Hun var ferdig med å legge ungene. Har du ei kake, ropte jeg mens hun enda var i trappa. Nei, men vi kan vel kjøpe, svarte hun. Hva er det vi skal feire? Gerard ble frelst akkurat nå! Gerard, bli med og kjøp ei kake! Han var helt med, så jeg heiste jakka raskt over

skuldrene, kjente at lommeboka var der.. nei, den var i veska.. Kort tid var vi tilbake. Hele veien foret jeg Gerard med bibelsteder. Da vi kom sammen, sa kona: Kan vi ikke bare ha det litt hyggelig sammen?

Det gikk opp for meg at jeg kanskje hadde blitt litt overivrig. Stakkaren blir vel helt overkjørt, tenkte jeg. Dermed ble det likevel en hyggelig men kort kveld, for Gerard måtte dra tidlig.

Men hvor har du tenkt å bo, spurte jeg. Kanskje du kan overnatte noen netter hos oss. Jeg har akkurat blitt kjent med en annen jøde, sa han. Han kan kanskje hjelpe meg. Forresten, jeg må gå straks. Når går toget. Hvorfor må du dra så tidlig. Du skjønner, det hender det er kø der jeg overnatter. Jeg bor en natt om gangen på et sted for hjemløse. Til noe annet ordner seg. Dermed raste han av gårde kort etter. Jeg merket at han virket lettere.. Det var nok en ekte glede og frihet.

Onsdagsklubben

Onsdagsklubben. Det var treffdagen for alle slags seksuelle minoriteter, ifølge Doucé. Jeg håpet å treffe noen jeg kunne vitne for, kanskje få frelst. Dermed dukket jeg opp igjen på Frigjøringssettret allerede den første onsdagen. Det var en tettstuet, mørk og mild vårkveld, i 1988. På veien fra metroen forestilte jeg meg hvordan klubblokalet kunne se ut. Litt stil a la jukeboks, blinkende dempet lys. Dempet musikk. glass med noe sprudlende båret i hendene på silkekledde damer (eller var det bare nylon?). Det var som jeg duppet av et lite øyeblikk. Plutselig våknet jeg. Nei, nei Harald. Du fantaserer sikkert. Dette er ikke en klubb. Det er heller et gruppemøte, mer for at folk skal få hjelp til å frigjøre sin innestengte seksualitet.

Denne kvelden var det mer orden på sakene. Døra til settret var låst. De hørte meg omsider da jeg hamret på den solide døra. Jeg hadde snudd meg, og sto og kikket over på den andre sida av gata, men måtte brått snu meg. I døråpningen sto det en elegant, gråkledd eldre herremann med grå hengebart og gullkjede. I høyre hånda holdt han en fet sigar, som han svingte med i det han ønsket meg velkommen. Tydelig at han visste hvem jeg var, men han presenterte seg ikke: Kom inn min herre. Velkommen. Jeg nølte ikke et sekund, og uten flere ord geleidet han meg opp i andre etasje. I gangen var veggene kledd med lysebrun panel. Døra inn til klubblokalet åpnet seg uten en lyd.

Rommet lignet litt på en bar. Faktisk var det en slags bardisk, men jeg så ingen drikkevarer og heller ingen servitør. Det satt tre karer der, på hver sin barkrakk. Tobakk i lufta, kjente jeg. Ingen damer til stede. Jeg fikk straks hilse på disse tre karene. Deretter forsvant han som åpnet.

Jeg skjønnte at jeg nær hadde avbrutt en intens samtale, og holdt klokkelig kjeft. Men hvorfor målte de utstyret ditt da? Det var karen til venstre for meg som spurte. Han satt og røykte, med bena i kors. Da han slo av aska fra sigaretten, holdt han høyre håndledd med håndflaten bøyd litt oppover, mot overarmen. Litt dameaktig holdning, tenkte jeg. Men ellers ser han ut som en vanlig mann. Spørsmålet stilte han til en diger, kraftig kar som så ut som en japaner. Om du hadde spurt meg, ville jeg sagt, tja, 21 år gammel kanskje. Typisk orientalsk utseende, meget brede kinnben og blek hud, men han snakket flytende fransk. Vel, japaneren (som jeg vil kalle ham) hadde tydeligvis ikke lyst til å komme inn på alle detaljene, og vred seg litt. Jeg skal jo bli dame da. Og ei dame må jo kunne ha samleie. Derfor er lengden av huden på redskapen min er viktig. Legen sa faktisk at om den var for kort, ville han ikke utføre noen operasjon. Men det var ikke det eneste de målte. De tok masse andre prøver også.

Karen til venstre for meg hadde en masse spørsmål, som ikke interesserte meg særlig. Mens jeg satt der og hørte på dette, kom det en veldig smerte over meg. Jeg betraktet nøye japaneren mens han ivrig snakket om hvor mye det ville koste, hvor lang tid. Jeg har spart til dette, sa han. Men jeg vet enda ikke om det går. Spesialisten skulle gå gjennom alle prøvene, og så ringe for å avtale en tid for operasjon, om det blir noen. Han virket så merkelig ung og uberørt. Det var ingen ting ved ham som tydet på noe kvinnelig, ikke en gang manerene eller noe ved personligheten. Stemmen var bare grov, nesten som på en bassanger. Ansiktet var skjeggøst, som så ofte hos asiater. Håret var mørkt, nesten svart, og stritt. Han var heller ikke utfordrende eller feminint kledd.

Kjære deg. Vet du hva du gjør, tenkte jeg. Men jeg sa ikke noe. Bare lyttet, så lenge jeg orka å høre på. Siden ble jeg sittende innadvendt, mens jeg ba. Gud, hva er det de holder på med. Grip inn i dette. Stans denne fryktelige operasjonen. Gjør denne karen normal, om det feiler han noe. Jeg sa knapt et ord under dette besøket. Jeg bare observerte. Kjente ikke for å snakke med noen. Tenkte: Jeg må komme meg herfra. Seinere tenkte jeg: din lille feiging, eller tar jeg feil. Kanskje Sjefen bare vil at jeg skal se og høre?

De hadde skiftet emne. Fotball. Det er jo populært i Frankrike også. En gikk bort for å slå på et TV apparat. Det var da jeg snek meg ut.

Siste gang på Frigjøringsssentret

Jeg var usikker, og spurte Herren om jeg skulle gjøre mer i saken Doucé. En natt ble jeg vekket ved at Herren, altså Sjefen, ga meg et bibelsted: ..ikke så den ugudelige. Jeg husket halvveis.. det må stå i Salmenes bok eller i Salomos Ordspråk, tenkte jeg, slo opp i bibelordboka (ingen PC den gang!). Det sto i Salme 1, vers 4-6:

4 Ikke så de ugudelige, men de er lik agner, som spres av vinden. 5 Derfor skal ugudelige ikke bli stående i dommen, og syndere ikke i de rettferdiges menighet. 6 For Herren kjenner de rettferdiges vei, men de ugudeliges vei går til grunne.

Jeg skjønnte at det var til Doucé, og bestemte meg for å dra dit en gang til. Hvem vet, kanskje han trenger å få det inn med skjeer. Eller kanskje jeg var litt uklar første gang, tenkte jeg, Denne gangen ringt jeg på forhånd: Herren har bedt meg ta en tur til og besøke deg, sa jeg freidig. Han ga meg et nytt budskap til deg. Jeg skjønner ikke annet enn at han veldig gjerne ser at du blir frelst! Jeg skjønner ikke annet enn at Jesus elsker deg! Han var tilsynelatende upåvirket, men vennlig: Du er alltid velkommen hit, som jeg har sagt før. Når passer det for deg? Vi har åpent hele dagen, men.. han nølte litt.. hva med overmorgen, helst etter klokken ett. Jeg slo til med en gang: Det er greit for meg. Jeg kommer i overmorgen klokken ett. Pussig, tenkte jeg. Karen har fått sitt pass påskrevet, og vil gjerne ha mer av samme slaget. Virkelig merkelig. Kanskje han egentlig gjerne vil omvende seg?

Denne gangen var han litt mer formelt kledd, i grå dress. Grå som alltid, tenkte jeg. Det står jo i stil med det grå håret. Smilet var der også, som alltid. Han geleidet meg straks inn i rommet til venstre, biblioteket. Jeg var så bestemt på å komme fram med budskapet, at jeg ikke tok meg tid til å kikke på bøkene. Det er noe jeg ofte gjør, siden jeg er vokst opp med bøker. Da jeg satte meg ned, så han på meg med et uutgrunnet blikk. Igjen slo den tanken med: Kanskje han tror jeg er som dem.. at jeg egentlig er ute etter et eventyr? Eller noe helt annet? Kanskje han prøver å finne ut hvem jeg egentlig er.

Så du har vært her et par ganger allerede, åpnet han med, i det han satte seg. Jeg satt allerede i en av disse glatte, meget stilige.. var det ikke skinnstoler: Jo da, det er jo veldig kjekt at dere har åpent hus på den måte, sa jeg litt forsiktig. Det gir meg jo muligheten for å treffe folk her, og få et inntrykk av hva dere holder med på. Jeg fortalte han ikke om

Gerard, eller at jeg godt kunne tenkte meg å stjele flere ”kunder” fra ham. Heller ikke nevnte jeg at jeg kunne bruke mine kontakter med norske miljøer innen kristen radio og TV for å bekjempe det han sto for. Sånt er jo bare dumt. Her gjelder det å holde hodet over vannet, det vil si å fortelle han de gode nyhetene om Jesus på en slik måte at han kanskje for første gang i sitt liv forstår hva det går ut på. Han må få det inn i hjertet, tenkte jeg. Det gjelder hans sjel. Og dessuten, millioner av europeere som denne mannen prøver å påvirke. Jeg så alvoret i situasjonen, og trakk pusten:

Har du hørt noe mer fra politiet? Nei, etter at de gransket hver krok og forhørte alle folkene mine har jeg ikke hørt noe mer. Han svarte ganske kort, så jeg forsto at det var min tur: Hør her, jeg har et budskap til deg. (Jeg uttrykte meg med vilje på den måten, for jeg visste at alle er interessert i personlige profetier.) Det står i salme 1, vers 4-6. Men la oss først lese versene foran for mer å forstå hvordan Gud tenker. Jeg dro fram bibelen, og slo opp. Kanskje denne karen tror at alle er som han? At jeg også spiller skuespill når det passer, at jeg også er full av synd som han. Jeg leste versene:

4 Ikke så de ugudelige, men de er lik agner, som spres av vinden. 5 Derfor skal ugudelige ikke bli stående i dommen, og syndere ikke i de rettferdiges menighet. 6 For Herren kjenner de rettferdiges vei, men de ugudeliges vei går til grunne.

Hør her, sa jeg. Du kan velge mellom å fortsette som du gjør nå, eller å omvende deg. Hvis du omvender deg, blir du et nytt menneske. Da kommer du inn i Jesus, du blir ett med han, som det står i 2Kor5, 17:

Derfor, dersom noen er i Kristus, da er han en ny skapning; det gamle er borte, se, alt er blitt nytt!

Du tenker kanskje at det ikke er håp for deg – at du ikke klarer å bli fri fra det livet du nå lever. (Jeg kom til å tenke på mine problemer med ei dame jeg syndet sammen med da jeg var nyfrelst. Jeg satt skikkelig fast, men merkelig nok kom jeg løs fra det der. Det må ha vært et mirakel.) Vel, det er ikke lett å bli annerledes. Det er som med en tiger. Du skjønner at den er farlig for deg, og prøver å dytte den ned i ei søplekasse. Det nytter ikke. Plutselig, mens du er sliten av å passe på den, spretter lokket på søplekassa av. Nei, den eneste muligheten er å avlive tigreren, skjønner du! Så gjør Jesus deg til et nytt menneske. Da blir det lett å være kristen. Da blir det helt enkelt å være en kristen Du bare passer på at du alltid tenker på han, husker på at han er så glad i deg at han døde for deg. Jeg glødet av begeistring over det budskapet jeg hadde, over hva Gud hadde latt meg se. Dessverre så pastoren trist ut, og han som nesten alltid smykket seg med et stort smil.

Selv om du kanskje ikke helt skjønner hva jeg prøver å fortelle deg, så er det håp for deg. Du trenger bare å rope på Jesus. Det står at den som kaller på han, roper ut navnet Jesus, blir frelst. Det er enkelt å bli frelst. Du bare gjør som min tidligere homofile venn Gustav. Han ble frelst. Ikke bare det, men han fikk hele pakka på en gang. Dagen etter og til han døde var han heterofil.

Jeg kunne se på Doucé at han ikke ble smittet av min begeistring. Samtidig ante jeg en lengsel. Jeg kom til å tenke på Paulus, hvordan han vitnet for Kong Agrippa, som var meget interessert, ja faktisk selv sa at nær ved å omvende seg. Hvor nær er Doucé?

I det øyeblikket banka det på døra. Kom inn, ropte Doucé. Før han rakk å svare, kom en ganske pen ung mann. Først senere kom jeg til å tenke på at det kanskje var samboeren hans. Den karen han pleide å ha med seg på sine visitter til de nederlandske baptistkirkene. Der ble det gjort stas på dem begge. De ble behandlet akkurat som de var mann og kone.

Den unge mannen sa: Å! Er den mannen her! Det var hyggelig å se deg! Du, kanskje han kunne hjelpe oss som gruppeleder. Hva om han overtar ansvaret for gruppen for de pedofile. Han så begeistret på pastoren, som ikke svarte på dette. Jeg sa heller ikke noe. Pastoren prøvde å avrunde: Er du klar til å gå? Jo visst, svarte den unge mannen. Men jeg trenger enda noen minutter. OK, vi er vel snart ferdig her, avsluttet Doucé, og den unge mannen forsvant like kjapt som han kom.

Han så på klokka. Jeg sjekket også, og fant ut at det hadde gått ca. 45 minutter. Jeg prøvde å skynde meg, og sa: Tilbake til de versene jeg leste fra Salme 1. Dessverre, men du er foreløpig en ugudelig. Da er du som avfall. Når kornet blir tresket, faller avfallet av fra selve kornet. Det blåses bort. Vil du være unyttig, bare i veien for Gud? Er du klar over at det er forferdelig å falle i den levende Guds hender? Tenker du på at du oppmuntrer til å misbruke barn? Hva tror du Gud tenker om slikt? Han kikket på meg med et lite, usikkert smil i den ene munnviken. Jeg følte jeg hadde han på kornet. Slik du er nå, blir du ikke stående støtt i dommen. Du blir dømt skyldig, og havner på straffens sted. (Jeg våget ikke helt å kalle stedet for helvete.) Jeg minner deg på at det står at den rettferdige får sin lønn på jorda. Hvor mye mer skal da den ugudelige få sin straff allerede her nede?

Jeg visste ikke at jeg satt der på et privat bibliotekrom og ga pastor Doucé dødsdommen. Det vil si, Gud ga ham betenkningstid.

Jeg gikk over til å snakke om likegyldige ting. Nå var budskapet levert. Salvelsen, Guds kraft over meg, letta. Den hadde vært der hele tida, nesten som et klesplagg. Ikke mange minutter senere tok jeg pastoren i hånda. Den var lett fuktig, som om det hadde tatt på ham. Kanskje han fikk en urolig natt? Lite visste jeg da at det skulle bli siste gang jeg så han. Det er lite hyggelig å vitne uten at du får fast fisk, tenkte jeg. Sammenlign det med gleden over at folk blir frelst eller helbreda! Men.. jeg tenkte på den unge mannens forslag om at jeg skulle lede gruppa for de pedofile, barnemisbrukerne. Vel, han trodde jeg var som dem. Ganske enkelt. Forstår du meg? Han, og trolig flere med han trodde at jeg var homo eller pedofil eller noe sånt. Trodde de at egentlig så jeg meg om etter kontakter, for å leve ut mine perverse lyster? Men pastoren måtte ha merket Guds kraft. Jeg håper han omsider forsto at jeg var sendt av Gud, tenkte jeg.

Homo jøde blir døpt

Gerard het han ja. Jeg ba mye for han de neste dagene. Han hadde ikke noen telefon vi kunne nå han på. Kom han egentlig gjennom. Ble han virkelig frelst? Jeg var først engstelig. Gikk fram og tilbake på gulvet og ba høyt. Herre, ble han frelst? La han virkelig få en fast tro på deg, på de gode nyhetene om at du ga ditt liv som en løsepenge for mange, for å kjøpe ham og mange andre fri fra djevelens makt. Jeg fortsatte med å be i tunger, på et språk jeg ikke forsto. Innimellom kom det et halleluja. Gradvis falt jeg til ro. Engstelsen, ufreden, vek, og igjen var Jesus der med sin trygghet. La han bli døpt og fylt med den Hellige Ånd også!

To dager senere ringte Gerard igjen. Kunne han komme en tur på besøk? Det var jo nettopp det vi ønsket. Bare kom du. Du er velkommen! Samme ettermiddag dukket Gerard opp igjen. Han hadde et spørsmål, fra den bibelen jeg hadde sendt med ham. Det står at ”straks lot han seg døpe” påsto han. Han hadde en pekefinger stukket inn mellom boksidene, og viste meg bibelteksten! Ja, ja, svarte jeg. Det er det normale. Men hvorfor døpte du meg ikke da? Han virket litt ansent. Du blir frelst likevel, sa jeg. Men du hadde det så travelt at vi rakk ikke å komme inn på det med dåpen. Jeg var egentlig litt feig, for jeg visste godt at apostelen Peter på pinsedagen forkynte omvendelse og dåp i ei pakke.

Slapp av Gerard. Når ønsker du å bli døpt? Skal vi døpe deg i Seinen eller i et svømmebasseng. Nå på våren er det vel litt kaldt utendørs. Eller hva om vi døper deg her hos oss, i badekaret! Siden du ikke er så høy, kan vi få deg helt under vannet der! Det står at han lot seg døpe straks, nesten ropte han. Jeg skjønnte det hadde skjedd noe med han, siden han var så ivrig. Ja vel, da døper vi deg her da. du kan låne ei badebukse av meg. Det har jeg ikke tenkt på, svarte han. Forresten, ærlig talt, jeg har ikke noen badebukse.

Det ble litt vått på gulvet, svært vått, for jeg hadde fylt karet nesten helt opp til randen. Jeg døper deg i Faderens, sønnens og Den Hellige Ånds navn til Jesus Kristus! I mellomtida hadde begge våre to leieboere dukket opp. Alex hang i dørkarmen og Christine tittet over skulderen hans. Kona mi sto midt på gølvvet på det store baderommet og klappa og unga sto og lo. Nå ble du våt nå, ropte Alex!

Gerard fikk badet for seg sjøl en stund, og kom smilende ned trappa til oss andre. Jeg hadde dratt fram gitaren og prøvde å klimpre fram en sang, men ga opp. Vi satte alle i gang å synge mens vi trampet med føttene i marsjtakt:

Nous allons dans le camp de l'ennemi
pour reprend re ce quil nous a prit
Il est sous nos pieds, sous nos pieds,
sous nos pieds, le diable est sous nos pieds!

Vi marsjerer i mot fienden og sloss
For å ta tilbake det han tok fra oss
Han er under vår fot, under vår fot,
under vår fot, han er under vår fot!

Denne koret hadde vi først hørt av kona til pastor Selvaraj Rajiah, og alle kunne det. Gerard fikk mange klemmer den kvelden. Du må komme på møtet i Troens Ord på søndag, foreslo Christine. Hun smilte så de kritthvite hjørnetennene syntes. Ja, hvor er dette. Jeg kan vise deg på kartet, foreslo Alex. Det endte med at Gerard sa: Jeg tror jeg finner fram.

Jøden svikter Jesus

Vi var som vanlig på plass i menigheten søndag. Gerard kom ikke den søndagen. Nå, kommer han ikke, spurte Alex? Han kommer vel på onsdag som avtalt, sa jeg.

Vi fikk vanligvis ikke så mange telefoner. Det var dyrere å ringe den gangen. Men onsdag formiddag ringte det. Hallo Gerard! Kommer du i ettermiddag som avtalt, eller har det kommet noe i veien. Jeg kommer ikke. Han var meget kort. Hva har skjedd! Utbrøt jeg spontant. Jeg hørte at mynten i telefonautomaten falt ned. OK, jeg kommer en kort tur rakk han å si før pengene var slutt.

Hva er det? Jeg spurte allerede da han sto i døråpningen. Jeg er jøde, sa han kort mens han vrenget av seg jakka og rakte meg den. Jeg hang den opp på stumtjeneren. Hva mener du med det? Du er jo en jøde som har begynt å tro på jøden Jesus som Gud sendte for å frelse menneskeheten. Hva har hendt med deg? Har noen overbevist deg om at det er feil å gå over til kristendommen? Jeg fortalte deg om en ny venn av meg, en som skal hjelpe meg å finne et sted å bo? begynte Gerard. Du skjønner, han har mange kontakter. Forresten, han er jo jøde han også, akkurat som meg. Gerard så rett på meg.

Jeg prøvde å få han til fornuft: Har du truffet han på dette stedet for hjemløse? Ja visst. Han har heller ikke noe sted å bo akkurat nå. Men han kjenner mange. Han kjenner

mange jøder, tenkte jeg. I Frankrike bor det et par millioner av dem, og mange av dem er sikkert velstående og har leiligheter, eiendommer. Du mener at han kjenner andre jøder som kan hjelpe dere? Akkurat, svarte Gerard.

Men, du vender vel ikke tilbake til jødedommen for å få et sted å bo. Langt i fra, svarte Gerard. Jeg har alltid vært jøde og fortsetter å være jøde. Jeg kan ikke forlate mine fedres tro. Dere kristne har jo to eller tre Guder. Vi jøder har bare en eneste Gud, slik toraen sier. (Toraen er det 5 første bøkene i bibelen. De kalles også loven.). Jeg tenkte: Den debatten tar vi ikke. Han vet vel ikke mye om jødedommen og enda mindre om kristendommen og det nye testamente. Vel, vi har også bare en Gud, men Jesus sier at han ligner på pappaen sin. Han ligner så mye at han sier om Pappa: Den som har sett meg har sett Pappa.

Jeg tenkte: Jeg slipper han ikke. Gud i himmelen! Slipp han ikke! Ropte jeg inni meg. Utvendig var jeg helt rolig, men innvendig skalv jeg.

Kan vi ikke sette oss ned og snakke litt om det, forslo jeg. Gerard satte seg. Husker du at jeg nevnte dette bibelverset? Jeg hadde slått opp på Rom. 2,9-10

9Trensel og angst skal komme over hver menneskesjel som gjør det onde, både jøde først og så greker; 10 men herlighet og ære og fred skal times hver den som gjør det gode, både jøde først og så greker. 11 For Gud gjør ikke forskjell på folk,

Jeg lot han lese teksten selv. Ser du, Gud gjør ikke forskjell på folk. Det hjelper deg ikke om du er jøde. Du behøver også Jesus. Se hva det står i de neste versene:

12 alle som syndet uten loven, skal også gå fortapt uten loven, og alle som syndet under loven, skal dømmes ved loven; 13 for ikke de som hører loven, er rettfærdige for Gud, men de som gjør etter loven, skal bli rettfærdiggjort.

Gerard! Han kikket bort på meg. Både du og jeg har syndet. Hvis du går tilbake til jødedommen, og setter din lit til loven, er du nødt til å følge hele loven. Kommer du da til å kunne følge absolutt alle de over 600 budene folk sier det fins? Han vagget litt på hodet, kanskje.. Jeg håper det. Vel, jeg kan si deg at det klarer du ikke. Du klarer for eksempel ikke å elske din neste som deg selv, som det står.

Det hjelper ikke deg å kjenne til loven, eller å kunne den utenat som jeg har hørt om noen. Det som hjelper deg er å klare å følge den i alle detaljer. Da er du rettfærdig, da vil Gud akseptere deg. Det lønner seg ikke for deg å tro på loven. Den kan ikke frelse deg fra døden. Bare Jesus kan frelse deg fra døden. Har du ikke lagt merke til at ypperstepresten går inn i det aller helligste en gang i året, slik det står i Toraen. Han må ha med seg blodet av et dyr dit inn. Det gjør han for å utslette folkets synd. Men blodet av dyr kan ikke fullt ut rense et menneske fra dårlig samvittighet. Derfor må ypperstepresten gjøre det samme neste år igjen. Derfor ga Gud oss et fullkomment offer, et syndfritt menneske, nemlig Jesus. Han ble ofret – drept, på korset.

Poenget mitt er at uten at du anstrenger deg for å følge loven, renser Gud deg ved sitt fullkomne offer, ved at Jesus ble ofret. Du kan ikke gjøre noe selv for å frelse deg! Gerard satt bare taus og så ut som han fulgte med. Jeg bladde litt framover og fant Rom. 3, 23-24:

alle har syndet og fattes Guds ære, 24 og de blir rettfærdiggjort uforskyldt av hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus,

Legg merke til at alle mennesker har syndet. Det gjelder deg også. Mennesket ble skapt i Guds bilde. Synden har ødelagt dette bildet. Det er ikke mye igjen av Guds herlighet og

glans hos oss. De fleste har også mistet Guds personlighet som de første menneskene hadde mye av. På grunn av synden skjer alt dette. Men hør! Det er noe som heter nåde. Nåde betyr velvilje, gunst som det het i gamle dager. På grunn av nåde gjør Gud oss rettferdige. Han ofret et eneste offer, Jesus, for at vi skulle bli fullkomment rettferdige. Da kan vi komme til himmelen!

Et eksempel på hvordan mange faller i synd finner du i Ordspråkene 7, som beskriver hvordan en gift kvinne overtaler en ung mann til å synde med henne. Legg merke til resultatet som vi finner i vers 22-23:

22 Han følger henne straks, lik en okse som går til slakterbenken, som i fotjern, hvormed dåren tuktes, 23 inntil pilen kløver hans lever – slik fuglen haster til snaren og ikke vet at det gjelder dens liv.

Denne karen her sammenlignes med en dåre, ser du, hva? En dåre er en som ikke har respekt for Gud. En dåre bryr seg ikke om advarsler. Du kan si til dåren: Det er best å ikke synde, men alle synder før eller senere. Gå til Jesus og ta i mot tilgivelsen! Dåren vil ikke høre på sånt. Han er sta og går sin egen vei. Dermed faller han lett i fella. Denne karen går like rett til helvete, fordi han ikke vil høre på advarsler.

Er det ikke håp for han, undrer Gerard. Jo da, om han omvender seg.

Du er ugift eller hva? Har ikke du også seksualdrift? Jo da, han nikket svakt. Hvordan skal du klare å la være å synde? Jeg følte som jeg profeterte over han. Jeg ventet ikke på svar: Derfor behøver du Jesus. Han rensar deg fra all synd. Ikke bare det: Han gir deg et nytt hjerte, så du mister lysta til å synde. Dessuten, har du ikke alt blitt frelst? Er ikke det mye bedre enn det du hadde fra før? Jeg kjente at han hadde fått nok. Han hadde fått noe å tenke på. Dessuten har han en bibel, tenkte jeg. Pussig forresten. Jeg behandler ham som en vanlig heterofil person, ikke som en homofil. Er det rett det jeg gjør? Jo, jeg kjente at det hadde vært rett, men skjønnte ikke hvorfor.

Jeg visste ikke den gangen hva jeg nå vet om jøder og det gamle testamentet (GT). Dessuten glemte jeg et hovedpoeng: Jøder tror ikke på det nye testamente (NT). Kanskje jeg nå kunne forklart det hele bedre ved å forklare det ut fra GT. Ble Gerard likevel frelst? Hva om han tross alt tror som Abraham og er rettferdig (syndfri). Se 1Mos.15,6. Men da mangler han den frelsen Jesus kom for å gi jødene, frelsen fra døden. Eller kanskje han er på vei til helvete? Jeg vet ikke. Men jeg veit en ting: Jeg glemmer det som ligger bak og strekker meg etter det som ligger foran, slik at jeg kan vinne folk her og nå.

Dermed måtte jeg la ham gå. Siden har jeg aldri sett ham. Mon tro vi møtes i himmelen?

Den pedofile fengselsfuglen

Jeg glemte ikke han gruppelederen for de pedofile som satt i fengsel. Doucé hadde jo gitt meg adressen hans. Jeg skrev et brev til han hvor jeg fortalte at jeg var en kristen og at Jesus kan frelse han og forvandle livet hans. Han skrev faktisk et svarbrev, men virket ikke så veldig interessert. Det står jo i Ordspråkene 27,22: Om du banker dåren i morteren med pistillen (støteren), midt blant grynene, viker likevel ikke dumheten fra han. Å havne i fengsel var altså ikke nok til at han våknet. Seinere prøvde jeg å skrive til den andre karen, gruppelederen for sadomasochistene. Men han virka stökk døv og utelukkende interessert i en ting: Sin seksuelle hobby. Enden ble at jeg ga opp å holde kontakt med disse karene.

Jeg tenker vemodig tilbake på denne tida, og minnes en helt annen hendelse, en homofil ung mann som fikk en total livsforvandling. Han dukket opp på et møte med evangelisten

Steve Hill. Jeg tror dette skjedde i Florida. Steve Hill la hendene på han og mange andre samtidig under et møte. Ingen visste at han var homofil. Karen falt i gulvet under Guds kraft, og lå der lenge meget urolig. Etter et par timer kom han seg på bena. Møtet var ennå ikke slutt. Han så seg rundt, fikk øye på en møtevert. Hei, du! Hvorfor er det så mange søte jenter her? Jo da, han oppdaget plutselig at jentene var søte, etter at Herren hadde gitt han en heloverhaling. Hvis du vil ha det, kan du få det.. av Jesus.

Pigalle

Hva vil du ha?

Pigalle – som en slentrende fransk chanson, melodiøst, litt uryddig, nonchalant, lar seg drive av følelser og innfall. Forherdet, skittent, møkkete, ekkelt, noen ganger bråkete, men for det meste stille. Tause mennesker på veg til sitt driver forbi. Noen bor midt oppi dette. Andre er bare på besøk. Noen jobber her, for en tid, kort eller lang. Men Pigalle er mest Pigalle når nattemørket siger på. Da kan du slippe deg løs, ruse deg og glemme alle hemninger.

Og i bakgatene litt bortenfor, de utstøtte, transvestittene. Unge menn, helst unge, ja gjerne meget unge. Med klær som ei hore. Med leppestift, langt hår og maskara. Eller de er ganske enkelt unge menn, uten noen forkledning, Homofile eller ikke, mange er arbeidsløse, foreldreløse, rotløse. Mot betaling en stakket stund på et pissoar eller i en telefonkiosk. Kanskje noen kunder spanderer et hotellrom.

Tonen er: Fortell meg hva du ikke finner så skal jeg finne det for deg.. men mot penger, betaling. Er det litt uvanlig? No problem. Slikt som de aller fleste forakter? Det ordner vi, bare litt mer betaling. Eller bare litt vanlig sex? Her kan du få alt for penger, om du har. Eller du kan tjene penger – om du har det noen vil ha. Kroppen din, litt billig underholdning. Late som man har det gøy, som om lykken er funnet. Kamerater, arbeidskolleger på reise. La oss beruse oss litt, ut av kjedsomheten, ensomheten. Slipp ddriftene løs, her kommer jeg. En øl til, eller er dettts scchampissj dere serrverer eller????? Hvor mye skarru ha for den? Hva kan du tilby da schnuppa?

Deretter ensomheten likevel. Driftene fikk sitt, men du fikk mye dritt. Det var jo egentlig bønn trist alt sammen. Og etterpå: Hei kammerater. La oss drukne det alt sammen. I kor glemmer vi. Eller: I ensomhet senker vi skuta, med seilene hengene slakt. Det er bare å drille et lite hull her. og så glemme det hele, til det går under.

Jeg fant ut at Pigalle bare var plakaten for det løsslupne livet i Paris. Det som skjedde der, var nok for det meste godtatt av den vanlige pariser og av myndighetene. Det andre foregikk mer diskret, på helt andre kanter av byen. Det måtte du lete mer etter. De fleste parisere visste nok ikke om hva som egentlig foregikk i kjellerlokaler, i buler, på nattklubber mer i det stille, utover natta. Helst tidlig på morgenen da de fleste andre sov dypt.

Her følte jeg meg hjemme. Men ikke helt. Savnet noen å gå sammen med. Kona måtte nesten alltid passe unga. Og dessuten, hun likte ikke detta, tror jeg. Dessuten – jeg skulle gjerne vært mer frimodig. Det var en atmosfære av hysj, håper ingen ser meg og skjønner at jeg er annerledes. Noen var bråkete, leende, støyende. Men de var i flokk. Vanskelig for meg som kom alene. Men en gang i mellom kom Jesusbussen på besøk. Der fikk jeg være med å be før vi begynte. Fikk du kontakt med noen kunne du dra dem med til bussen for en kopp kaffe og en prat.

Buss for Jesus

Som et spyd midt inn i syndens kvartaler kommer en skranglete halvgammel buss ruslende. På sida står det store røffe bokstaver: Bus pour Jesus. Den rullet klossete over en kantstein og parkere midt i gata, på en refuge som det heter på fint. I mens tuter de, pariserne i sine små iltre biler. Over alt vrimler de. Noen tyter forbi, mens andre prøver å trenge seg fram. Kom deg vekk, du Jesusbuss! Du er i veien. Langsomt siger bussen unna og gir plass for den vanlige ettermiddagstrafikken.

Fra avstand fikk jeg øye på den. Å, kristne! Her på Pigalle? Jeg som trodde at jeg var den eneste som brydde seg. De var for det meste ungdommer eller unge voksne, fra en av de få store protestantiske menighetene i Paris. Menigheten het Communauté Chrétienne du Point du Jour eller Dagsordengatas Kristne Samfunn. Den var grunnlagt av pastor Jules Thobois, som jeg fikk snakke med en gang. En av sønnene hans ledet arbeidet med bussen.

Litt trette av varmen, av lunsjen de nettopp har spist, ramler de ut, strekker litt på seg. Jeg skynder meg bort, trenger meg forbi ei dame med flettet handlekurv. skumper lett borti: Pardon, Madame! Jeg snur meg, men hun anser meg ikke. Opp av kurven stikker det en fiskehale. Det virker ikke som om hun har sett bussen. Eller hun har det for travelt til å stoppe.

I det jeg krysser gata, tenker jeg, mon dagen kommer da slike busser med begeistring blir hilst velkommen. Av alle horene, horekundene, dansepike, bartenderne, horemammaene og hva de heter alle sammen. Og da dessuten alle de travle forretningsfolka, skoleelevene, studentene. De kommer løpende: Fortell om Jesus, vil du be for meg? Min lille dagdrøm ble litt farlig i det jeg krysset gata. Se deg for, mann! Idiot! Han hadde sveivet ned ruta. Etter at jeg nesten hadde falt over bilpanseret hans. Før jeg rakk å få fram mitt Pardon! ga han gass og den lille tøffe Renault'en laget nesten spor i asfalten og forvant.

Jeg lot meg ikke stoppe av slike bagateller. Endelig var jeg fremme på refugen. Salut! Jeg er også en kristen. Jeg har jobbet her på Pigalle lenge. Vitnet over alt! Selvfølgelig. Snakk med Philipp. Han var en grei kar: Det er greit, bare vi vet du er en av oss.

Mens jeg sto og så på ruslet tre fire stykker inn i bussen og kom ut igjen med litt utstyr. Et mikrofonstativ, en forsterker, en liten høyttaler. En av karene stakk bortover refugen med ei kabelsnelle. Får dere låne strøm her, spurte jeg den som sto nærmest. Etter et kvarters tid var alt i orden. Ei ung dame kom drassende med en gitar, og dermed var det hele i gang. Bonjour! Hei alle sammen. Det sto ingen der, bare oss kristne. Jeg snudde meg og gransket gatebildet mens den unge dama og et par andre flokket seg rundt mikrofonen og begynte å synge om Jesus. Ingen så ut til å bry seg. Ingen var interessert, virket det som. Kanskje høytalerne er for svake, tenkte jeg. Eller franskmennene vil kanskje ikke ha Jesus?

Mens masser av folk hasta av gårde og bilene, bussene, lastebilene, motorsyklene, gled forbi, ble jeg oppmerksom på en mann som sto og lente seg mot veggen ved en port. Han hadde lysegrå lodden jakke, skarpt blått skjerf, og beveget hånda med sigaretten op til munnen innimellom. Så slo han av aska med tommelen. Øynene, hva så han på? Venta han på noen? Plutselig strenet han rett over gata, inn på refugen. Han ble den eneste som kom "over til oss" av seg selv. Men så kikka jeg langs de skitne murveggene, butikkvinduene, pornosjappene. Der sto ei bestemor med handleposen i ei hånd og en jentunge i den andre. Jeg snudde meg. På den andre sida sto en ung mann. Etter som

minuttene gikk, ble de flere, kanskje 10 på det meste. Etter en stund gikk de fleste videre, men noen ble stående.

Tida var inne til å jobbe, skjønte jeg. Laget begynte å bevege seg. Hver enkelt skrådde over gata med "offeret" i sikte. Et av "ofrene" ante uråd, og stakk. De fleste ble stående og tok seg tid til en prat. "Våre" hadde med seg litt lesestoff. En brosjyre om menigheten de tilhørte, et lite hefte med Johannes Evangelium, eller en enkel folder hvor "Veien" til himmelen ble tegnet helt enkelt.

Hver gang bussen kom til Pigalle var jeg der. Bønnemøter, skjønner du, det er tingen! De hadde nemlig bønnemøter i bussen før de satte i gang.

Hora fra Marseille

Ellers var jeg ganske ofte på Pigalle - alene. Det var i grunnen litt trist. Samtidig fylte det meg med glede, ja Guds ånd kjentes så nær når jeg prøvde å gjøre noe for disse folka. Samtidig visste jeg at mange kristne vrei seg ved tanken på å omgås slike mennesker. Men hør her. Var det ikke Jesus som var kjent for å være sammen med tollere og syndere, som de ble kalt den gangen? Dag etter dag, gang etter gang, tråla jeg gatene. En formiddag tok jeg kontakt med ei hore. Hu var riktig pen. Middels høy, slank, velbygd, rødbrunt, halvlangt hår. Hu så skikkelig ut, ikke spesielt utfordrende kledd heller. Man kan jo lure hva som driver dem.

Jeg praiet henne i ei sidegate, hvor hun hadde gått opp og ned. Hei, jeg er ingen kunde, men jeg vil gjerne snakke med deg om Jesus! Nå, Jesus. Vel.. hun trakk på det. Snakk i vei. Vet du egentlig noe om Jesus? Nei, jo. Mine foreldre – de visste alt. Men jeg vet ikke noe. Jeg kjenner ikke noe til han. Hun var meget bestemt, men høflig samtidig. Jeg ante at jeg hadde gått for fort fram, så jeg prøvde å begynne på nytt, i den andre enden.

Hvor er du fra? Er du pariser? Nei, jeg er fra Marseille, svarte hun. Jeg er fra Norge, informerte jeg nøytralt. Er du prostituert? Selvfølgelig! Hun så forbauset rett på meg, for første gang. Hvordan er det å være prostituert? Jeg kjente på meg at der ble jeg for personlig. Hun var jo tross alt en kvinne, spesialist i å forføre menn. Tar dere kundene med på et hotell? Hvordan gjør dere det? Jeg husket at jeg ikke hadde sett at kundene tok jentene med i bil. Det foregikk nok andre steder, tenkte jeg. Jeg tar kunden med på en restaurant. Hun pekte et kvartal bortover langs hovedgata. Så.. hvorfor gjør du det? Jo, der må kunden kjøpe en flaske champagne. Hvor mye koster en flaske champagne. 1000 franc, informerte hun. Jeg tenkte meg litt om.. 1000 franske franc. Dette var i 1988, og en franc var verd ca. kr. 1,40. Jeg må ha vært litt naiv, for jeg trodde henne uten videre. Men senere fikk jeg inntrykk av at denne betalingsmetoden var ganske vanlig. Det kunne du se hver morgen når champagnekorkene lå strødd utover gatene utenfor horehusene.

Jenta var på en måte grei nok. Trolig håpet hun at jeg likevel var en kunde. Men.. det med Jesus interesserte henne ikke. Det hadde hun til felles med svært mange andre av dem jeg snakket med.

Litt øst for selve Pigalleområdet fant jeg noen spillehaller. Der var det mest mannfolk og guttunger. En middelaldrende kar som drev en av spillehallene kom jeg litt i kontakt med. Han slo gjerne av en prat, men Jesus – nei, tjo, det var ikke så interessant.

Kambodsjaneren i pornosjappa

Tilbake inn i Pigalle. Jeg vandret gjennom pornosjappene. Veldig trist. Enslige mannfolk. Det virka som de ikke var interessert i å snakke med noen. Jeg tenkte: Det er best å snakke med dem som jobber her. De er jo her i morgen også. Prøvde å kjøpe noe

småtteriet for å få kontakt. Fyrstikker, ei avis. På den måten fikk jeg kontakt med Pong fra Kambodsja. Han drev ei pornosjappe med innslag av sexleker som de kalles nå for tida.

Jeg fikk høre livshistorien til Pong. Han hadde flykta fra Kambodsja på den tida Pol Pot og kompani drev med tvangsforflytninger og folkemord. Jeg tenkte: Om bare nordmennene kunne skjønne at grunnen til at det ikke skjer slike grusomme ting i Norge er den store innflytelsen de kristne har hatt. Han hadde flykta sammen med kona og den lille sønnen deres over en stor flod til friheten. Men elva var godt bevokta, og det var veldig farlig. Det endte med at kona og sønnen ble borte for han der ute i elva. Senere kom han seg videre til Frankrike.

Jeg fortalte Pong om familien min, og litt om hvorfor vi var kommet til Frankrike. En gang blei kona med og vi rakk så vidt å hilse på han før vi måtte videre. Neste gang jeg stakk innom sjappa hans, dro han fram en plastpose fra under disken. Hva er dette, undret jeg og titta nedi posen. Det steg opp en tung duft av parfyme. Det er parfymeprøver, sa han. Jeg har ikke bruk for disse, men jeg får dem likevel. Jeg gjorde et kjapt overslag. Det var sikkert parfyme for store penger. Noe slikt hadde knapt hendt meg før. Det var veldig pent av deg, Pong! Mange takk!

Igen og igjen prøvde jeg å snakke med Pong om Gud, om Jesus, om korset. Det gikk veldig trått, for han var ikke særlig god i fransk. Gud har en sønn, prøvde jeg å begynne. Han løfta på det ene øyebrynet, og jeg ante at han ikke var helt med. Du skjønner, det fins bare en virkelig gud. OK. Han nikka. Han sa aldri hva han mente om slike ting, og reagerte heller ikke på noe av det jeg sa. Det var som å snakke til veggen. Dessuten var han alltid alene om å betjene kundene. Hver gang det kom en kunde, ble jeg avbrutt. Slik gikk jeg flere måneder, med jevnlig besøk hos Pong.

Nok en gang fikk jeg en handlepose med parfymeprøver. Kona likte dette veldig godt, og vi skjønnte at han satte stor pris på oss. Hva får han tak i av det jeg sier, undret jeg. Skjønner han noe av budskapet, eller er vennskapet oss i mellom viktigst for han? Vennskap, tenker du kanskje. Si meg hvem du er sammen med, så skal jeg si deg hvem du er. Ja, det stemmer det, kjære kritiker. Derfor legger jeg vekt på å være mye sammen med Jesus, hver dag faktisk. Minst en time. Da får jeg overskudd til å hjelpe dem som er utenfor.

Transvestitten

I ei mørk, meget stille sidegate fant jeg en transvestitt. Siden det var så lite lys der, trodde jeg et øyeblikk det var et kvinnfolk. Men nei.. Masse sminke, stas og fjas, men stemmen var unektelig en manns. På den måten han rekte opp og ned gata, skjønnte jeg at han var en prostituert. Hallo der! Que voulez-Vous? Hva vil du? Vel, bare en liten prat. Om hva, jeg arbeider. Jeg titta meg rundt, kunne ikke se noen, men tenkte: Han har vel en oppasser. Han er vel knyttet til et organisert nett eller noe slik. Vel, egentlig vil jeg hjelpe deg så du kommer til himmelen i stedet for til helvete. Hva, han stoppa opp. Hva mener du? Jeg mener at selv om foreldrene dine kanskje tror, eller fordi du er døpt og tilhører den katolske kirke, kan du likevel komme til helvete. Jeg ante at han likte at jeg behandlet han som et mannfolk, og ikke regnet han som annerledes enn andre.

Han svarte: Jeg har ikke tenkt så mye på det der. Men noe må jeg ha å leve av.

Jeg stoppet opp et øyeblikk. Kan jeg skaffe han en jobb? Nei, jeg har ingen kontakter i arbeidslivet her. Kan jeg skaffe han utdanning? Nei. Vel, hva holder du på med da,

Harald? Det endte med at jeg ga opp å gjøre noe for denne transvestitten, i alle fall foreløpig.

Horehusene

Hvordan ser disse barene ut innefra? Fra utsiden ser de ut til å være horehus, tenkte jeg. Jeg husket jeg ble praiet en gang mange år før hvor jeg var i Bruxelles i samband med at jeg hadde søkt jobb hos et belgisk firma. Egentlig var det et amerikansk firma med avdeling i Belgia. Det endte forresten med at jeg fikk jobben, og vi bosatte oss der. Jeg var ingen kristen den gangen, men vi var ofte i sjømannskirken i Antwerpen.

Men altså, den gangen jeg ble praiet. Jo, det var en kar som dro tak i meg, der jeg gikk ensom på fortauet i en av hovedgatene i sentrum av Bruxelles. Aha, en hallik tenker jeg. La oss finne ut mer om dette. Dermed følger jeg villig med halliken. Han går foran, jeg etter, rundt hjørnet og inn i en parallellgate. Rød lampe i vinduet, utenfor de tette gardinene. Der står ei dør åpen. Vi går inn. Plysj og makelige møbler. En stor svingtrapp opp – til de indre gemakker – soverommene, tenker jeg. Alt virket veldig kvinnelig. OK, det var det. Dermed gikk jeg min vei ut på gata igjen, og lot meg ikke affisere av skuffede, sinte rop innefra.

Jernbanekupeen

Nei, ikke helt riktig. Det var egentlig en bar som innvendig så ut som en jernbanekupé. Du skjønner, jeg dreiv og ba om å få anledning til å nå disse stakkars horene, kundene deres osv i Pigalleområdet. Så oppdaga jeg at noen skulle selge denne baren. De skulle ha veldig godt betalt for den, omtrent en halv million francs (ca. 700.000 kroner). I tillegg skulle jeg betale husleie. En stund tente jeg på ideen. Men nei, i lengden blei det bare et blaff. Jeg hadde hatt tro for en del andre ting, men dette – nei, jeg fikk la det være.

Den Røde Mølle og Christian

Nei, lokalet lå rett til høyre for Den Røde Mølle, som egentlig het Moulin Rouge. En gang tok jeg mot til meg og gikk inn dit. Det var tidlig på dagen, og lite folk. Måtte betale noen småpenger for å komme inn. Bort til venstre – en slags tribune. Jeg satte meg og så utover. Ikke noe skjedde. Et kjedelig lokale, skittent gulv, slitte stoler. Omsider dukka det opp ei dame som begynte å kle av seg til noe merkelig musikk. Det gikk veldig trått, og interessen fra tribunen var laber.

Jeg gikk tilbake til inngangen. Der sto den karen som hadde solgt meg billetten. Like bra å droppe utenomsnakk på, tenkte jeg og så rett på han: Hei, jeg heter Harald, og er norsk. Jeg heter Christian, svarte han. Kjenner du Jesus. Jo.. Han dro på det. Vanskelig tilfelle, tenkte jeg. Men det så ikke ut til å komme noen flere kunder så.. Vel, Jesus. Han er ikke slik du ser i kirkene. Han henger ikke lenger på et kors. Han lever! Han helbredet meg for dårlig hjerte, fortalte jeg. Det begynte ved frokostbordet en lørdag morgen, med en venn på besøk. Trivelig selskap, fin atmosfære. Som lyn fra skyfri himmel slo det til i hjerteregeionen. En veldig, krampelignende smerte. Jeg grep fatt i bordkanten så jeg ikke skulle gå i gulvet. Heldigvis, etter et par minutter slapp det. De andre ba for meg: Kjære Jesus, helbred Harald.

Ikke noe spesielt skjedde før mandag formiddag. Jeg jobbet med et prosjekt for Nordisk Ministerråd den gangen, og hadde kontor i lokalene til det som het Forbruker- og administrasjonsdepartementet. En av mine kolleger var SV-formann Tora Houg (nå heter hun Tora Aasland, forskningsminister 2007-). Andre av mine kolleger var Tove Strand Gerhardsen (seinere sosialminister), og Karin Stoltenberg, mora til seinere statsminister

Jens Stoltenberg. Den mandagen hadde vi et møte med departementsråden. Midt under møtet fikk jeg et nytt hjerteanfall. Jeg prøvde å skjule det, og lyktes, for ingen sa noe.

Da jeg kom hjem den ettermiddagen, hadde vi fremdeles besøk. Det var en gammel dame som het Sigrid Ottesen. Han var en profetinne. Mens vi satt på hver vår side av sofaen og ventet på middagen, begynte Sjefen, Jesus altså, å si gjennom henne: Jeg vil røre ved deg i denne stund for at du skal få kjenne min kraft. Med det samme skjedde det ikke noe, så Sigrid begynte å gå langsomt rundt bordet, som om hun tenkte å legge hånda på meg for å be. Før hun rakk det, var det noe som traff meg midt oppe i skallen. Det var som noe varmt, som olje eller strøm, som gikk langsomt nedover i kroppen, og til slutt ut gjennom bena. Etter det har jeg aldri hatt noe problem med hjertet, sa jeg til Christian.

Her har du visittkortet mitt, sa jeg og ga det til ham. Han dro fram en kulepenn. Mitt telefonnummer, er.. Dermed skrev han uten videre opp sitt åttesifrede Paris-nummer. Kanskje du kan komme og besøke meg og min familie en dag, foreslo jeg. Det vil jeg gjerne, svarte han.

Siden Christian ga meg nummeret sitt, ble det til at jeg ringte han opp et par dager senere. Det var ikke så veldig vanskelig å få kontakt med folk i Parisområdet. Problemet var bare at de ofte ga falsk telefonnummer, eller de flyttet rett etterpå. På en eller annen måte viste det seg i de aller fleste tilfeller å være umulig å holde kontakten. Det svarte faktisk noen i den andre enden, og etter en lang stund svarte Christian: Hallo? Ja, det er Harald, misjonæren som du traff for et par dager siden. Hva, misjonæren? Han kom kjapt til Telefonen: Hallo, er det misjonæren? Ja nordmannen altså, prøvde jeg. Ja, det stemmer. Så det var deg? Han hørtes faktisk litt interessert ut, så jeg spurte: Kunne du tenke deg å komme og besøke oss. Tja, hva tenker du på, spurte han. Jeg tenkte vi kunne snakke om Jesus. Han er jo ikke bare tomme tradisjoner, han lever i beste velgående og helbreder og frelser folk. OK. Jeg kan komme men jeg er veldig opptatt. Når passer det for deg, Christian? Jeg er fleksibel. Jeg har fri tirsdag formiddag, sa han. OK. Dermed var vi enige.

Jeg tok bilen og møtte han på jernbanestasjonen i Sevran. Christian var en mager, lys blond kar, nesten like høy som meg (185cm). Han kunne godt vært skandinav. Så han var lett å kjenne igjen. Ja, der kom luggen hans vuggende et lite hakk over mengden. Det endte med at jeg fikk be med Christian til frelse den formiddagen. Christian fortalte om sitt liv som ansatt i en sexklubb. Jeg skjønnte han var lei av det livet. Vi fikk være med å hjelpe han litt og etter hvert sluttet han med de skitne jobbene sine og fikk jobb som servitør. Det var jo egentlig utdannelsen hans. Senere mistet vi kontakten med han. Egentlig var jeg hele tida usikker på om Christian ble frelst. Og .. ble han bevart? En dag vil jeg få vite det, senest i himmelen.

Banana split og sjekk uten dekning

Det økonomiske trykket

På den tida var det ikke lov for nordmenn å jobbe i Frankrike og andre land i EF, som de kalte det da. Dermed satte vi i gang å bruke pengene fra huset vi hadde solgt før vi dro fra Norge. Det var ikke noen hyggelig beslutning, men vi hadde ikke tro for mer. I tillegg skreiv jeg et nyhetsbrev til noen venner og til noen i familien. Det ble en adresseliste på ca. 30-35 navn. Det var sjelden vi fikk noen særlig store beløp, men et navn gikk igjen stadig, hver måned: Jan Kolstad. Jeg mener, han var en bussjåfør med beskjeden inntekt og med kone og barn. Det koster penger. Likevel ga han trofast hver måned. Han og kona skal ha ære for det de gjorde den gangen!

Men fikk dere ikke noen støtte fra Norge da, Harald? Vel, det var nok meningen, men det gikk nok ikke så bra med menigheten i Drøbak. En gang kom min venn Jan på besøk fra Norge. Han hadde med seg en ganske stor pengegave. Den ble stjålet av en ukjent kar som vår leieboer Alex hadde tatt inn fra gata den natta.

Kona mi hadde en særlig form for tro. Hver gang vi var nesten på felgen, og det skjedde ganske ofte, ville hun gå en tur på Cora, det nærmeste virkelig store supermarkedet. Der hadde de en kafé som serverte banana split. Vi kjøpte banana split. Til hele familien. Vet du ikke hva det er. Jo: En halv banan, splitta på langs, jordbærsyltetøy, vispa krem, is, revet sjokolade. Det var visst alt? Når det var betalt hadde vi som regel en 10 franc eller mindre igjen. Det var kanskje nok til å kjøpe noen få baguetter eller pain (litt større enn baguetter). Men vi nekta å leve på den måten, så vi dro hjem og venta at Herren ville gjøre noe. Jo, hver gang gjorde han noe. Det var vidunderlig å oppleve hans omsorg. Du visste aldri hvor pengene skulle komme fra, men vi fikk hver gang betalt husleia, forsikring, telefon, alt i tide.

Det var bare en gang vi var et par dager for sent ute med husleia. Vi var helt blakke. Den dagen ringte det på portklokka, for første gang. Vi var hjemme, og titta ut av kjøkkenvinduet. Det sto et par kvinnemennesker der. Plutselig blei jeg mint på Ordspråkenes 16,14:

De onde må bøye seg for de gode, og de ugudelige ved de rettferdiges porter. Ordspråkenes 16,14

Vi visste ikke hvem det var, men slapp dem selvfølgelig inn. Den eldste dama presenterte seg og forklarte at hun eide det huset vi bodde i. Å, ja vel, vi visste bare navnet på aksjeselskapet og på en kontorsjef. Vi visste ikke hvem som sto bak. Den andre dama var dattera hennes.

Unnskyld at vi bryr dere, begynte den eldste forsiktig. Vi har bare et lite problem, helt akutt. Hadde det vært mulig å få husleien av dere nå? Ja, selvfølgelig, svarte jeg mens jeg så stivt på kona. Jeg lot ingen merke at inni meg var jeg helt skjelven. Et øyeblikk.. Jeg henta veska og dro fram sjekkheftet. Dermed fylte jeg ut en sjekk på ca. 4000 francs, hele husleia. Å, mange takk. Det var meget hyggelig av dere. Eierinnen lyste opp. Skal dere ikke ha en kopp kaffe, prøvde kona seg. Nei, beklager, vi må videre. Dermed forsvant de kjapt ut døra og gikk videre til et av de andre husene hun eide på den andre siden av hagemuren.

Jeg gikk tilbake til sofaen, og datt ned i den. Du, hør her: En skulle ikke tro det var sant, men der kommer denne velstående dama. Kona avbrøt: Hvordan kunne du finne på å skrive en sjekk uten dekning, for du er vel helt blakk? Jo da, det er jeg. Men Herren ga meg et ord, sa jeg. Her kommer det ei fin og rik dama, men hu har dårlig råd. Vi har god råd, vi er rike, for Herren, Pappa, er veldig rik. Han eier både himmel og jord.

Kjære leser! OK! Hør nå her. Sett ikke i gang og skriv sjekker uten dekning. Det er for sprøtt. Gi for all del ikke meg skylda!

Det ble ingen problemer med den sjekken, men en eller 2 dager senere var det en kristen forretningsmann som sendte oss 5000 kr. Han het Herbert Plahte, og er nå i himmelen, regner jeg med. Det holdt til husleia. Hans navn sto på adresselista, men det var sjelden vi fikk noe fra han. Vi hadde heller ikke fortalt noen om sjekken. Faktisk var dette den eneste gangen vi fikk et så stort beløp.

Den dagen kom da kontoen vår i Norge var helt tom. Hva gjør vi nå, Herre? Jeg fikk en idé: Hva med å betale tiende på forskudd, bare for å vise Sjefen vår tro. Tiende? Jo,

tiende betyr en tiendedel av inntekta di. Abraham, han i Det Gamle Testamente, han var vel den første som ga tiende, 1Mosebok 14,20. Det samme gjorde Jakob, sønnesønnen hans, 1Mos 28,22. Abraham er jo alle troendes far, så om vi tror som han, bør vi gjøre som han. Noen sier at tienden tilhører loven. Nei, Abraham levde før loven.

Dermed regnet jeg ut omtrent hva vi behøvde for å leve den neste måneden. Jeg hadde akkurat nok til å betale tienden av det, og ga disse pengene til en kristen organisasjon. Etter en måneds tid, satte jeg med for å regne. Vi hadde fått akkurat 10 ganger tienden i inntekt den måneden, og de pengene hadde vi selvfølgelig brukt opp. Gud er trofast!

Bønn 12-20 timer i døgnet

Jeg hadde lært meg til å be regelmessig, og var tidlig oppe hver morgen. Likevel hadde jeg lyst til å sette av mer tid til bønn, men det var vanskelig på grunn av familien. Men så kom det en desperasjon over meg. En ting var økonomien, men det var ikke det verste. Det verste var vel det demoniske trykket, og følelsen av at det ikke nyttet noe, samme hva vi gjorde. Jeg ba rett som det var til frelse med noen. Tilsynelatende blei de frelst, men de blei borte mellom hendene mine.

Hør her, sa jeg plutselig en dag til kona. Jeg har to forslag: Enten reiser vi hjem, eller så begynner jeg å be og tale i tunger annenhver dag, og passer unga annenhver dag. Du veit jo at Herren sier at vi skal være her i 1 1/2 år, men jeg klarer ikke dette uten mer tid til bønn og faste. Det er vel ikke for ingenting at folk kaller Frankrike for misjonærenes kirkegård. Det er jo dette trykket som gjør at det noen ganger kommer en voldsom forvirring over meg så jeg knapt finner veien når vi er ute og kjører bil, fortsatte jeg. Og dessuten, depresjonen..

Hvorfor har du ikke sagt det før, sa kona. Dermed satte vi i gang. Den ene dagen passa jeg unga til de la seg ved 7-tida på kvelden. Deretter begynte jeg å be i tunger. Paulus skriver jo:

Jeg taler mer med tunger enn dere alle. 1 Kor. 14,18.

Den andre dagen ba jeg på fransk og snakka i tunger og leste i min franske bibel fra jeg våkna om morran til jeg sovna om kvelden. Det skjedde noe merkelig. Jeg begynte å miste følelsen av trøtthet, og fikk problemer med å sovne på kvelden. OK, sa jeg til Herren, da ber jeg til jeg blir trøtt.

Enda lettere kjente jeg meg når jeg i tillegg begynte en periodevis faste. Faste en uke eller noe sånn, spise 2 uker. Faste igjen osv. Slik drev jeg på i 3 måneder. Hvordan jeg kunne finne på noe sånn? Jo, jeg var desperat. Jeg hadde tenkt å fullføre oppdraget, å holde ut i 1 1/2 år, og enda mangla det ca. 8-9 måneder. Hjernen kjentes absolutt krystallklar. De dagene jeg ikke passa unga sov jeg i bare 2-3 timer hver natt, og kanskje en times middagshvil. Ellers sov jeg kanskje 1 time lenger om natta.

I denne perioden tok jeg noen få turer ut for å vitne litt. Dette var før vi begynte med egne møter. Over alt hvor jeg gikk kunne jeg plutselig kjenne en innskyttelse: Gå bort til den personen. Dermed begynte jeg å profetere over folk. Jeg husker spesielt en ung mann som sto litt for seg selv på perrongen på en jernbanestasjon. Jeg sa til han: Du er en kristen. Men du har ikke ditt liv helt i orden. Du holder på med sånn og sånn osv. Stemmer det, sa jeg. Jo, det stemte, måtte han innrømme. Dermed sa jeg: Du må omvende deg, så skal Herren bruke deg.

Dette var jo ikke annet enn vanlig personlig betjening som 20 år senere er ganske vanlig i en del kretser. Den gangen var det uvanlig, og jeg hadde aldri opplevd at Herren hadde brukt meg så sterkt.

En gang hjemme, mens jeg lå i senga og mediterte, fikk jeg et syn av en liten, lys sky. Jeg skjønte Herren var i den skyen, for det står: Se, Herren farer frem på en lett sky.. Jes. 19,1. Senere fikk jeg et syn av noe som lignet på en gribb. Den hadde sugerør som på en mygg, i stedet for nebb. Jeg ble mint på Efeserbrevet. 6,12 ”makter og myndigheter” Jeg studerte dette verset grundig på den greske originalteksten (Jeg kunne bare litt gresk, men brukte oppslagsverker). Det var som Herren sa at jeg så futen, skatteoppkreveren, en djevelens håndlanger, en ånd som prøvde å tyne oss. Vik i Jesus navn, sa jeg, og den forsvant. (Synet: Siden du vel ikke er så bibelsprengt, må jeg forklare at det hender at nådegaven til å teste ånder virker gjennom meg. Se 1 Korinter 12.)

Jeg vet ikke alt som skjedde på grunn av denne intense bønneperioden, men jeg tror at uten denne ekstrainsatsen hadde vi reist hjem mye tidligere – for tidlig. En annen sak var at jeg nok fikk litt lite søvn, for jeg fikk et par ganger rett etter hverandre en halsstarrig betennelse i kjaken.

Det var vel etter denne perioden at vi begynte med møtene i lokalene til pastor Pierre og jeg ba til frelse med en berber som kom forbi.

Klippemenigheten på Pigalle – og berberen

Siden jeg vandret fram og tilbake i Pigalleområdet, kunne jeg ikke unngå å oppdage lokalene til menigheten Le Rocher, Klippen. Den lå i en sidegate, Rue Coustou, ikke så langt fra Pigalle. I nabobygget var det et horehus. Jeg sa til kona: Jeg må sjekke ut hva slags menighet dette er. Kanskje vi kan låne lokaler det, og begynne med egne møter, starte egen menighet. Dette blir sikkert billigere enn baren som ligna ei jernbanevogn. Hun: Ikke dumt. Da slipper vi å få inn folk her som vi ikke kjenner, og for barna våre er det litt tryggere. Jeg hadde også vært litt bekymra for det siste, og var helt enig.

Jeg har funnet ut hva slags menighet det er, Le Rocher, ropte jeg noen dager senere, i det jeg kom inn døra hjemme. Pastoren heter Pierre. Han er veldig åpen. Menigheten består av folk fra Haiti. Da er det vel liv og røre på møtene, kom det tørt fra kona. Det skal være visst, svarte jeg.

Dermed kom den første søndagen hvor vi skulle ha våre egne møter. Vi hadde allerede funnet på et navn: Eglise des Bonnes Nouvelles: De gode nyheters menighet eller: Evangeliekirken. Seinere fant jeg ut at det var minst en annen menighet i Paris som hadde det samme navnet. Det kom til sammen ca. 9 mennesker på dette første møtet. Det var kona, de to ungene og meg. Dessuten Margaret (arkitekten), hennes 2 døtre og ekteparet Cathérine og Dominique. Cathérine hadde jeg truffet på et lokaltog. Hun satt og leste noe okkult, trodde jeg. Jeg prøvde å vitne for henne, og da forklarte hun at hun leste i bibelen. Straks før hun gikk av toget, rakk jeg å be til frelse med henne.

En onsdag formiddag var jeg aleine i lokalet til Klippemenigheten. Jeg hadde begynt med regelmessige bønnemøter der, og som vanlig var jeg aleine. Mens jeg ba, prist Gud og gikk omkring med løftede hender, la jeg merke til en mann jeg kunne se gjennom de store utstillingsvinduene. Han sto og skygget for øynene mens han prøvde å se inn i det mørke lokalet. Jeg pleier ikke la meg avbryte under bønn, men hadde en følelse av at denne mannen var et unntak.

Jeg stakk hodet ut døra og spurte: Kan jeg hjelpe deg med noe? Svaret kom kjapt: Har dere bibler her? Han veivet i retning av et glasskap med bibler og andre bøker på veggen til høyre for inngangen. Ja.. Jeg dro på det. Jeg har ikke nøkkel til det skapet. Men kom inn, så kan vi slå av en prat!

Han kom villig inn. Håret ditt er blondt, men du snakker fransk omtrent om en araber, spurte jeg. Hvor er du fra? Jeg er berber, fra Nord-Afrika, forklarte han. Vi er ikke arabere. Ja, jeg har visst hørt om det, svarte jeg. Men hvorfor vil du gjerne ha en bibel? Ja.. Han dro på det. Du skjønner, jeg har problemer med magen. Nerver, tror jeg. Han holdt seg der nede. Det hadde jeg også, men Jesus helbredet meg. Jesus har all makt i himmel og på jord, skjønner du. Da han var her nede på jorda helbredet han alle som kom til han. Han helbredet alle slags sykdommer. Han er Guds sønn. Selv om de drepte han, sto han opp igjen. Han lever fremdeles, selv om vi vanligvis ikke kan se ham. Dessuten helbreder han også i dag de syke. På den måten beviser han at han har stått opp fra de døde og lever.

Jeg kunne se at han prøvde å følge med, trass i smerten. Tror du på dette, spurte jeg. Ja, kom svaret kontant. Ok, vil du jeg skal legge hendene på deg og be for deg? Jo da, det ville han, og tok hendene vekk fra mageregionen. Da var det min tur. Jeg la hendene på magen hans, og ba: Kjære himmelske Pappa. Jeg ber deg, i Jesus navn. Helbred magen til denne mannen. Så tok jeg litt sterkere i, fordi jeg fikk tro for det: Vær helbredet i Jesu navn. Mage, fungerer normalt. Nerver, fall til ro!

Jeg tok vekk hånda og spurte: Kjennes det bedre nå. Han tok seg et øyeblikk på magen. Ja.. smerten er borte. Han ble et stort glis. Nå har de kjent og opplevd at Jesus kan hjelpe deg. Han lever! Da kan du også bestemme deg for å bli hans tjener. Vil du det. Ja, det vil jeg selvfølgelig, svarte han. Si etter meg, sa jeg. Jesus, takk at du helbredet meg. Takk for at du elsker meg, himmelske Far. Takk at du lot din sønn Jesus dø i stedet for oss. Takk for at Jesus sto opp igjen og at han lever! Jeg løftet hendene: halleluja!! halleluja!! Han løftet også hendene, og mumlet noe som lignet halleluja. Så tok han seg med tommelen i beltet og så mot utgangen.

Kan jeg få navnet og adressen din, så kan vi holde kontakten. OK, men det er ikke sikkert at jeg blir på den adressen lenge, sa han, mens han skrev i boka mi. Vil du ha et nytestamente, spurte jeg, og rakte han et av de jeg alltid hadde i veska. Mange takk sa han mens han tok i mot det. Han smilte et ekte smil. Dermed for han på dør. Han hadde det visst travelt. Han ble så blid og glad, fortalte jeg kona. Jeg tror faktisk han ble både helbredet og frelst.

Lenge sto jeg utenfor døra. Dørklokka virka ikke, og banking hjalp heller ikke. Jeg så meg omkring. Kunne det være en annen dør til samme leiligheten? Akkurat da kom noen ned trappa. En araber. Hallo! Tiens! Jeg stoppet han. Bor det en berber her, en blond kar? Nei, ikke nå lenger. Jeg tror han har flyttet, svarte araberens. OK, mange takk. Karen svingte seg videre nedover trappeavsatsene ved å holde i gelenderet og berøre tredje hvert trinn. Omtrent like sprek som meg, tenkte jeg, mens jeg grublet meg nedover trappa, et trinn om gangen. Hm. Jeg kunne kommet før, og nå er fuglen fløyet. Nok en gang glapp det for meg.

Et par måneder senere, en regnværsdag. Jeg for raskt av gårde i duskregnet, siden jeg ikke hadde regntøy. Plutselig en stemme. Hei du, nordmann. Du, misjonær! Jeg hadde oversett en kar som kom fra høyre, og nå var han passert bak ryggen min. Jeg stoppet. Hva, kjenner du meg. Han hadde paraply, og jeg stakk hodet innunder. Å, er det deg! Det var berberen. Hvordan er formen? Ja, magen er frisk den, svarte han. Men har du flyttet? Ja, jeg har ingen oppholdstillatelse. Om er par dager flytter jeg til Nord-Frankrike. Åja, svarte jeg. Du har problemer. Tror du på Jesus? Ja, svarte han. Jeg er frelst. Jeg ber til Jesus hver dag når jeg står opp. Leser du i den boka jeg ga det, spurte jeg, for å forsikre meg. Ja, jeg har lest minst 10 kapitler om Jesus! Hans smilende ansikt fjernet all tvil.

Ansiktsuttrykket viste at han var forvandlet fra da han kom inn i møtelokalet og spurte etter bibel.

Gud elsker Frankrike

Bibelskolestudenten Alex

Vi hadde truffet Alex i menigheten til Selvaraj Rajiah. Alex gikk på menighetens bibelskole, og bodde bortimot et år hos oss. Alex hadde lært om åndelig autoritet, og en gang fikk han øve seg på nabobikkja. Det var en sjefer, og den var svær. Når vi kom gående langs fortauet, hendte det noen ganger at bikkja lå på lur rett på den andre siden av hagemuren. En gang Alex og jeg kom forbi, spratt bikkja opp, la framlabbene på den lave muren og gapte med den digre kjeften sin nesten rett i strupen på oss. I stedet for å bli redd, ropte Alex spontant: Tais tois, au nom de Jesus! Hold kjeft, i Jesu navn. Dermed hoppa bikkja ned på bakken, krøp nærmest sammen med halen mellom beina, og trakk seg langsomt lenger vekk.

Jeg hadde ikke tenkt så mye på dette før, sa jeg til kona. Det funker på samme måten som da jeg var nyfrelst og måtte forsvare meg mot demonene. Troen og navnet Jesus! Denne myndigheten – endog over dyrene - fikk egentlig Adam og Eva i begynnelsen. Jesus brukte den samme myndigheten da han befalte vinden og bølgene å legge seg.

Seinere, etter at bikkja var som utslått i en ukes tid, prøvde den seg på nytt. Da viste det seg at også jeg kunne bruke denne myndigheten – om jeg bare var i salvelsen, Guds kraft måtte altså være over meg.

Et ektepar i problemer

Vi traff et ektepar som ble våre venner, men etter en tid fikk de problemer. Da bodde fruene hos oss en periode. For å prøve å hjelpe dem, avtalte jeg å treffe mannen nede i Paris sentrum, i nærheten av der han jobbet. Jeg var der presis, men karen lot vente på seg. Kanskje han tar feil av vintertid og sommertid, tenkte jeg, for klokka var akkurat skrudd tilbake. Nei, han kom ikke etter en time heller. Jeg vet ikke hvorfor, men jeg ventet i til sammen 2 timer, og da kom han.

Vi gikk bort til en kafé i nærheten, og satte oss. Da opplevde jeg noe merkelig. Selv om vi var omtrent like høye, var det som om jeg satt og så ned på han, som om han var en liten gutt og ikke stakk hodet lenger opp enn til under haka mi. Jeg skjønnte at han også opplevde det samme, så jeg sa: Merkelig, men det er som om du er en liten gutt, og jeg er voksen, sa jeg. Det stemmer det, svarte han. Jeg ser deg nedenfra på en måte. Det er vel for at du skal forstå det slik at jeg er mer åndelig moden enn deg, fortsatte jeg. Vel, denne karen var av det mer hovmodige slaget. Han trodde han var stor mann, siden han hadde masse utdannelse og fin jobb, men han var egentlig som en liten gutt. Han lytta faktisk til meg etter denne opplevelsen, men jeg vet ikke om han egentlig omvendte seg.

Andre menigheter

Til vi startet våre egne møter, gikk vi for det meste bare på møtene til Parole de Foi. Men innimellom gikk vi litt andre steder for å gjøre oss kjent. En gang kom vi til et menighetslokale som så ut som en nedlagt, svær kino. Utenfor sto det et digert skilt: Rencontre Esperance, altså: Møt Håp. Merkelig, tenkte jeg mens vi parkerte og kom oss inn. Det var nesten fullt, siden vi var litt sent ute. Håper Archange er her i dag, hviska jeg til Mats. Han var en svensk profesjonell ishockeyspiller som hadde blitt frelst mens han bodde i Frankrike. Jeg lurte på om det ikke var Alex som hadde bedt med han til frelse. Mats bosatte seg senere i Norge, og er en fin forkynner. Vi ba mye sammen den gang. Låt

oss hoppas det, hvisket Mats. Archange har en sterk smörjelse för under och tecken, och det er honom som Gud har använd för at bygga den här församlingen. (Hei, smörjelse betyr salvelse, eller Guds kraft).

Men nei, etter litt sang og bønn, var det en annen kar som kom på plattformen. Det är nog pastoren, Barma, hvisket Mats. Barma forkynte veldig bra han, men han var ikke akkurat noe fyrverkeri, slik vi hadde forventet.

Jeg lurar på om det ikke var Mats som tipset oss om en katolsk studentmenighet, karismatisk sådan. Vi dro dit, mer av nysgjerrighet. Kan Gud gjøre noe hos katolikkene? Jo da. Vi kom inn i noe som lignet et gammeldags, litt slitt teaterlokale, med flere digre balkonger eller hva det kalles. Det krydde av unge mennesker over alt. Vi fant oss et par plasser ytterst på den ene balkongen.

En ung mann i pen, gråbrun dressjakke og pressa bukse kom fram fra sceneteppet og gikk fram til et mikrofonstativ. Han ba raskt fadervår, og sa: Er det noen som vil gripe ordet? Straks rakte en ung blond gutt nede i salen ei hånd i været. Den unge mannen nikka og pekte. Dermed satte unggutten i gang: Jeg, vi hadde et lite bønnemøte på rommet mitt. Da fikk jeg et syn. Jeg så Jesus med utrakte hender foran meg. I den ene hånda hadde han noe som lignet på et par mørke plommer. I den andre hånda noe som lignet på harde nøtter, med skall altså. Jeg skjønnte straks at han ville jeg skulle velge. Jeg valgte ikke den myke frukten, for jeg skjønnte at det var den lettvinde veien, syndens vei, som fører til døden. Nei, jeg valgte nøttene, den vanskelig veien, den smale veien, som fører til livet. Han leste om dette fra bibelen, det med den brede veien og den smale veien. Så satte han seg.

Ingen sa et ord. Men så var det neste mann sin tur.. nei det var visst ei jente, etter stemmen å dømme. men vi kunne ikke se henne fra der vi satt, for stemmen kom fra bakre enden av lokalet, under den store balkongen. Hun begynte å tale i tunger under voldsom bevegelse, nesten som hun gråt. Da hun var ferdig, spratt straks en ung mann på balkongen til høyre for oss opp, og kom med tydingen: Jeg er ikke sint på dere, men jeg vil at alle skal bli frelst og forstå sannheten, at jeg elsker alle mennesker.

Slik fortsatte det, og det gikk kanskje en time, med bibellesning, vitnesbyrd om mange forskjellige ting, profetier osv. Hvert innlegg var kort og konsentrert, men det var jo umulig å slippe alle til, siden vi var så mange. Etter møtet kom den unge mannen som ledet møtet bort til oss. Hvorfor sa dere ikke noe, så kunne vi latt dere komme med en hilsen, sa han, da han skjønnte vi var misjonærer fra Norge. Vi dro oss med inn på et kontor som han brukte. Vi forsto at dørene var åpne for oss der, men kjente ikke at dette var rette veien for oss.

Min slektning journalisten

Den første sommeren, i 1988, ringte plutselig telefonen. Jeg satt ved skrivebordet og jobba. Salut sa jeg mens jeg løfta av røret. Hei! Humra det i den andre enden. Det er bare en Haldenser på tråden. (Haldensere er ikke som Waldenserne, for Haldenserne, de fra Halden altså, er veldig snille. Halden er snillismens hovedstad, mener jeg.) Å, er det deg Bjørn! Du er visst en veldig opptatt mann, for vi har prøvd å ringe deg mange ganger, men du er aldri hjemme. Beklager, svarte jeg, Men hva har den karen på hjertet? Vel, vi skal akkurat til å ta oss en ferietur nedover, Trond og jeg. Trond var sønnen hans. Ja vel sa jeg. Da fikk vi den ideen av vi kunne ta en sving innom og hilse på deg og familien din!

Jammen det hørtes fint ut, svarte jeg. Når kommer dere da. Vi hadde tenkt å ta oss en tur til uka, men det tar vel litt tid å komme seg nedover. Vi hadde nemlig tenkt å ta bilen. Da må dere regne minst 2 dager, om dere skifter på å kjøre, sa jeg. Ja, vi må nok skynde oss litt, svarte Bjørn.

Noen dager ut i uka ringte Bjørn igjen. Vi har kommet til Paris, men dere skal slippe å møte oss, for jeg har fått med kartleser, og kart har vi. Dermed dumpa de 2 karene plutselig inn døra, rett fra Norge. Jeg hadde hatt en underlig opplevelse natta før det kom, det var som en engel kom til meg. Jeg så ikke noe, hadde bare følelsen. Engelen sa heller ikke noe, man jeg fikk følelsen av at jeg skulle holde kjeft, ikke fortelle noe om hovedoppdraget, altså om Doucé. Det hadde jeg forresten visst lenge. Det tok flere år før jeg kjente meg fri til å fortelle om pastoren og oppdraget vi hadde fått. Bare noen få nære venner fikk vite om det.

Beklager sa Bjørn, med det samme de kom inn døra. Vi må gå snart igjen, og Trond har mista passet sitt, og er nødt til å dra til ambassaden, politiet osv. Det var mens det enda var nødvendig med pass for å passere ei grense i Europa. Dermed satt de vel under en time i sofaen mens vi snakket om vær og vind og siste nytt fra Norge. Etterpå sa jeg til kona: Jeg tipper at han mista passet sitt for at han ikke skulle få tid til å spørre og grave om hva vi holder på med. Kanskje han kunne skrevet en artikkel om oss, siden han er journalist.

Gud – og jeg - elsker Frankrike

En morgen mens Erling og jeg drev og ba sammen, før vi reiste til Frankrike, hadde han med seg en inder. Midt under bønnemøtet begynte inderen å profetere. Han hadde starta flere menigheter i et jungelområde. En av profetiene var retta til meg personlig. Den var kort: Du skal starte et nasjonalt senter for evangelisering (National Outreach Center) i Paris. Derfra skal det gå ut mange pastorer.

Den andre våren vi var i Frankrike, kom jeg til å tenkte på denne profetien. Siden jeg mente om meg selv at jeg var litt av en predikant, og at alle burde respektere meg, tok jeg meg sammen og begynte å planlegge en konferanse for predikanter. Jeg skrev et brev hvor jeg forklarte at samhold er nøkkelen til vekkelse. Derfor burde vi predikanter stå sammen. Videre fikk jeg tak i adresselister over hundrevis av forkynnere – prester, pastorer, evangelister osv - i Frankrike. Men det kosta jo penger å sende ut slike invitasjoner. Jeg hadde ikke en gang en kopimaskin, bare en elektrisk skrivemaskin. Dessuten var jeg jo ikke videre kjent – bare noen meget få franske predikanter, prester osv. hadde hørt om meg. Dermed våget jeg bare å sende noen få invitasjoner i første omgang, som en prøveballong.

En dag i mai 1989 kom det et svarbrev, og det ble det eneste. Jeg åpnet brevet og leste det høyt ved kjøkkenbordet: Det er fra en menighet i Normandie som kalte seg Buisson Ardent, Den Brennende Busken, ja etter Moses da, kommenterte jeg. Den som har skrevet under heter Charles Schinkel. Han skriver:

Jeg er meget interessert i dine forslag og ditt prosjekt, men jeg må også presisere at mange menigheter er opptatt av det samme problemet og begynner å komme fram til opplegg for samarbeid. Det er absolutt ikke noen fullkommen enhet foreløpig, men det er en begynnelse, særlig tatt i betraktning at de fleste menigheter som deltar er fra svært ulike kirkesamfunn.

Lenger nedover skriver han at predikanter fra Norge og Sverige meget gjerne må komme og preke, spesielt om vi lar dem være med i en større sammenheng. Litt lenger nede står det at jeg er hjertelig velkommen til Le Buisson Ardent og at de har godt med rom for

overnatting. Å, hvor er dette hen, spurte kona. Vel.. det er vestover, ved Normandiekysten. Jeg tipper det er ca. 2 timer å kjøre, svarte jeg.

Siden dette var det første og eneste svaret jeg fikk, hadde jeg vett nok til å legge ballen død. Før jeg sendte ut invitasjonen, hadde jeg reservert et møtelokale i Paris. Heldigvis var ikke avtalen bindende, og jeg fikk avbestilt lokalet.

Opp som en bjørn, ned som en skinnfell. Ja, det stemmer. Men jeg bærer en drøm, en visjon og profeti i mitt hjerte. Jeg tror at en dag skal den bli til virkelighet. Min del av Guds plan for Frankrike skal bli virkelighet. Jeg elsker Frankrike. Slik var det ikke i begynnelsen, da jeg jobba i Belgia sammen med folk fra mange ulike nasjoner, også flere franskmenn. De jeg likte minst, ja nesten hatet, var frenskmenne, for deres arroganse. Den kjærligheten jeg nå har til Frankrike og franskmennene er fra Gud.

Det skal bli slutt på at vi kristne kaller Frankrike for misjonærenes kirkegård. Det skal bli slutt på slikt som dette: Mens det i 1980-årene var 1 eneste prest i et kirkesogn (katolsk) med 400.000 innbyggere i Paris, var det ca. 800 trollmenn, spåkoner osv. i det samme området der. Men Gud Herren gjør det på sin måte, i sin tid. Mitt forsøk var ikke det rette, i alle fall ikke i 1989. Tross alt er Gud suveren. Han gjør som han vil. Han bruker hvem han vil. Han må bare ha noen som er villige til å tjene han. Kanskje det ikke blir den mest respekterte personen, selv om det er bra å oppføre seg slik at man får respekt. I verste fall kan han bruke et esel for å snakke til en mann, som han gjorde med Bileam. Se 4Mos22,28.

Buisson Ardent, Den brennende busken

Kort tid etter dette vennlige brevet fra Charles Schinkel, inviterte han meg til en samling for karismatiske prester og pastorer. Han hadde en organisasjon som het Fédération des Eglises et Communautés Baptistes Charismatiques (Sammenslutningen av karismatiske baptistkirker og samfunn). Jeg kjørte dit og fant meg godt til rette der. De hadde et helt enestående anlegg med bygninger som opprinnelig var bygd for å romme en diger statlig mellombølgesender. Den hadde de fått ganske billig, og pusset opp og bygd om. Ta en titt på <http://blog.ifrance.com/etienne7685/louvetot>.

Det mest interessante, syntes jeg, var at en pastor som opprinnelig var fra Portugal inviterte meg til å tale i menigheten hans, et stykke sør for Paris. Natta før jeg kom dit, drømte jeg om to skikkelser som satt i utkanten av forsamlingen, i skyggen, og bare så på det som skjedde. Jeg talte et budskap om kjærlighet, og fortalte om de to som følte seg utenfor. Er de 2 her i dag, spurte jeg. Straks fikk jeg vite.. alle i menigheten visste hvem jeg snakket om. Da må dere ta godt vare på dem, sa jeg, så de ikke kjenner seg utenfor.

Ikke lenge etter, sommeren 1989, inviterte Charles Schinkel meg til å preke en helg. Vel vel, sa jeg til Herren. Nå skal vi snart tilbake til Norge, for du har jo du lagt ned i mitt hjerte at vi bare skal være her 1 1/2 år. Og så åpner du en slik mulighet..

Vi må få tak i barnevakt, sa jeg til kona. Ja, men er ikke Irene hjemme, foreslo hun. Åja, kan ikke du spørre henne? Dermed var saken biff, og en fredag ettermiddag kasta vi oss i bilen. Har du sett maken, måtte hun idet vi kjørte inn hovedporten til L'église évangélique Le Buisson Ardent (Den evangeliske menigheten Den Brennende Busken). Det er som å kjøre rett inn i en borg. Det mangler bare ringmur og vollgraver. Nei, forresten, bygningene ser ut til å være fra 16-17-hundretallet. Vi stoppa rett innfor portnerbygningene. De var omkransa av nydelige blomsterbed. Dere kan godt parkere her. En ung mann sto plutselig rett til siden for det åpne bilvinduet. Mange takk, sa jeg.

Pastoren kommer om et øyeblikk, informerte han. Dere skal forresten overnatte her i portnerbygningen.

5 minutter senere kom en lyshåra, frisk kar ruslende mot oss over den velstelte gressplen. Jeg kjente han igjen, det var Charles. Jeg gikk han i møte: Velkommen til Louvetot, ropte han og strakte fram en vennlig hånd. Dere kan bare bære inn sakene deres på rommet, sa han. Men hvordan har dere fått tak i et så flott anlegg, spurte kona mens hun betraktet de 5-6 store bygningene av murt bygningsverk eller hva det var. Det er bare imitasjoner, humret Charles. Vi fikk dem for en billig penge da det ble umoderne med mellombølgeradio og slike anlegg ikke ble brukt lenger.

Da lørdags kvelden kom prekte jeg på et ungdomsmøte i kjelleren i hovedbygningen. Det var ikke mange ungdommer der, men det var en del voksne også. Etterpå spurte jeg om noen ville bli helbredet. Det kom fram bare 2 personer, en ung dame og en eldre mann. Den eldre mannen var litt sjenert, forsto jeg, så han hvisket til meg: Jeg har prostata, og det gjør veldig vondt akkurat nå. Jeg fikk slik medfølelse med han, og gråt mens jeg ba lavt, utenom mikrofonen: Kjære far, helbred denne mannen. Med det samme dukket det opp som en liten tanke i mitt indre: "Ouvre toi" eller "Åpne deg". Jeg hadde knapt opplevd noe slik før, men skjønnte hva jeg burde gjøre. Samtidig ble jeg overfalt av tvil. Så jeg hvisket inn i øret hans, mens jeg holdt rund han: "Ouvre toi". Med det samme rykket mannen til. Jeg spurte: Ble smerten borte? Ja, svarte han, og så forundret ut.

Dagen etter var det 2 gudstjenester. Jeg så meg om i det vi gikk inn i den store møtesalen i den slottslignende hovedbygningen. Det var trolig så mye som 6-800 mennesker til stede, trass i at Louvetot ligger minst 1 time fra nærmeste by. Jeg ble pussig nok ikke nervøs, for jeg var vant til å opptre på radio og TV. Jeg fortalte om den gamle mannen som hadde blitt helbredet kvelden før, og ba han komme fram, men han viste seg ikke. Likevel strømmet flere hundre fram til forbønn etter talen. De første jeg skulle be for var et ektepar i 40-årene. De satte i gang med å fortelle sin livshistorie i et forrykende tempo, så jeg ikke rakk å avbryte dem. Da Charles så at køen bare ble stående uten av jeg ble ferdig med de første, fikk han heldigvis noen andre til å be for dem.

Talen min ble ikke så veldig godt mottatt. Senere spurte Charles: Hvorfor bruker du ikke tolk? Men de hadde skjønnt det meste, forsto jeg, selv om jeg hadde maltraktert det franske språket..

Andre jaktmarker

Sexklubben

Det var en merkelig tid dette, som om Herren ville vise oss hva som egentlig foregikk i denne "verdensbyen". Dermed ble det til at vi også oppsøkte en sexklubb. Jeg fikk med meg Eva Holmberg, som var i Paris noen dager. Kona var hjemme for å passe unga. Vel, hva dette var for noe? Jeg vet ikke helt detaljert, for vi var der ikke så lenge, og jeg syntes det var veldig plagsomt å se hva som foregikk. Partnerbytte kanskje. Det virka som de var heteroseksuelle. Folk kom rett fra gata, og hadde sex med hverandre for åpen scene. Jeg skjønnte at dette ikke var en jaktmark for oss. De snakka ikke med hverandre en gang, så det var vanskelig å bli kjente med folk og fortelle om Jesus.

Homobaren og presidentfruen

Etter hvert hadde jeg utforsket Pigalleområdet, men jeg kjente at jeg burde ha mer kontakt med de homofile miljøene. Jeg hadde sett at prostitusjonen og underholdningen (som Moulin Rouge eller Den Røde Mølle og lignende) foregikk helt åpent og trakk til

seg masse turister. Men de homofile så jeg ikke noe til der, bortsett fra en transvestitt. Noen tipsa meg om en homobar som lå på en annen kant av Paris. Jeg skjønnte at dette var et sted med klasse, så jeg kledde meg i min beste stas. Er ikke den jakka bra nok da? Spurte kona. Nei sa jeg. Franskmennene ser an folk etter klærne. De er ikke som Kong Olav og hans slitte anorakk. OK, tenkte jeg til slutt, det får holde. Jeg gikk ut, starta kjerra, og tenkte: Fælt å jobbe så seint. Det var omtrent midnatt, og jeg var vant til å stå tidlig opp for å be.

Lokalet så ganske stilig ut ja, og helt anonymt. Jeg mener, ingen kunne se at det var noe spesielt som foregikk. Ingen røde lamper eller dildoer i vinduene. Nei, det fantes ikke noe utstillingsvindu. Ingen transvestitter utafør. Ingen andre hang og slang utafør heller. Heller ikke inne var det noen folk, bortsett fra betjeningen. Jeg bestilte et glass cola. De så rart på meg. Hva, utlending, Cola? Etter en halvtimes glaning gikk jeg bort til bardisken: Kommer det ikke folk her? Jo. De kommer. Senere. Ei ganske trinn dame i 40-50 åra kom bort. Hu spurte: Hei. Er det noe jeg kan hjelpe Dem med. Ja, et sted med klasse, tenkte jeg. De forstår, sa jeg. Jeg er en kristen, en pastor. Jeg vil gjerne bli kjent med homofile mennesker, for å fortelle dem om Jesus. Åja, sa hun. Pastor. Ja jeg kjenner en pater.. Dermed var hun i gang å prate. Jeg tenkte: Her blir det visst ikke mye åpning. Jeg titta litt på ei slags tavle på veggen hvor det hang bilder og postkort. Åja, rope den lubne dama og kom ut fra disken. Hun pekte: Vet De hvem det er? Jeg granska bildet, som viste ei stilig eldre dame. Beklager, sa jeg. Aner ikke. Det er den tidligere presidentfruen, fru Claude Pompidou. Åja. Har hun vært her. Det kan lede til litt av hvert, tenkte jeg. Hvis avisene får greie på det. Seinere fikk jeg vite at jo da, det blei bråk om den visitten. Men presidentfruens støtter påsto at det var en "look alike", ei prostituert jente som ligna på presidentfruen.

Hvor naiv er du? Skjønner du ikke at alt som ikke regnes for å være god tone kan brukes mot deg. Spesielt om du er en kjent person, en med makt og innflytelse. Derfor fins det folk som tjener penger på å presse seksuelle minoriteter eller andre som lever på kanten av eller utafør det samfunnet godtar. Derfor er det veldig viktig å fjerne all slik stempling. Alt må være tillatt, godtatt, av samfunnet. Ellers..

En times tid seinere gikk jeg. Tendens til hodepine.

Demonutdrivelse på homobaren

Jeg tok meg sammen, fikk lagt meg tidlig en kveld, etter at vi hadde bedt litt ekstra. En halv time etter midnatt ringte vekkerklokka. Uff. OK. Jeg får skride til verket. Det var en kjølign natt, litt yr. Jeg hadde ingen kappe som passa utafør dressjakka, så jeg fikk gå som jeg var med finjakka. Ca. kl. 0130 var jeg på plass på homobaren igjen. Denne gangen kjente de meg igjen. Bon soir! De var meget vennlige. Fru direktøren vil gjerne snakke med Dem. Hva, tenkte jeg. Etter 5 minutter dukka direktøren opp, men det var jo hu lubne dama jeg hadde snakka med før. God kveld! Jeg tok henne pent i hånda. Siden vi ikke var perlevenner enda, passa det ikke med bisous, altså to kyss på hvert kinn som franskmennene bruker når de hilser slekt og nære venner.

Hun gikk rett på sak, og sa: Monsieur Pasteur (hun brukte ikke tittelen Père, fader, som katolikkene brukte å kalle meg). Jeg ville gjerne ha litt hjelp til en sak. Ja en ganske viktig sak for meg og hele etablissementet. Ja, selvfølgelig, svarte jeg. Jeg vil gjerne hjelpe Dem. (Dumt, tenkte jeg rett etter. Jeg burde først hørt hva hun ville meg.)

Hun fortsatte: Vi har problemer med "des esprits", ånder. Det er faktisk meget plagsomt. Kan De hjelpe meg å kaste ut disse plagsomme åndene? siden jeg hadde sagt A, måtte jeg si B. Men i mitt stille sinn tenkte jeg: Dumt dette. Jesus sier jo at dersom du kaster ut en

demon, så vil den etter en stund komme tilbake. Om det da er ledig plass (fordi Jesus ikke har kommet inn) går den og tar med seg 7 andre onde ånder, og det siste blir verre enn det første.).

Hun dro meg straks med innover i de halvmørke, stilige lokalene. Så snudde hun seg mot meg, satte hendene i sida og sa. OK, er du klar. Selvfølgelig, svarte jeg igjen. Demoner har ingen makt over oss som tror på Jesus. Hvis du vil tro på Jesus, og du lar han bli din Herren, kan du også kaste ut demoner, forklarte jeg. Det var det nærmeste jeg kom til å fortelle henne om de gode nyhetene om Jesus. Ok, jeg snudde meg og titta litt rund. Så begynte jeg å løfte armene: Halleluja! Halleluja. Jesus, du er Herre. Du har all makt i himmel og på jord. Slik drev jeg på noen minutter, til jeg kjente Guds kraft kom over meg.

Takk Jesus, du tok på deg et menneskes kropp, ble like et menneske, ja som en tjener. Du ydmyket deg til døden, til korsets død. Derfor Har Gud opphøyd deg og gitt deg et navn over alle nevnt. Dermed må hvert kne bøye seg. Jeg hevet røsten: Hvert kne i himmel og på jord må bøye seg for Jesus, og bekjenne til Faderens, til Guds, ære at Jesus Kristus er Herre. Jeg kjente bølge på bølge av kraft komme over meg og gå ut av meg. Forsvinn, i Jesus navn, forsvinn herfra alle onde ånder! Dere får ikke lov til å være her lenger. Dette er effektivt, sa jeg til direktørdama.

Heller ikke den natta dukka det opp noen gjester. Jeg gikk ved 3-4 tida. Kanskje den historia med presidentfrua blei for mye for gjestene. Kanskje de skygget unna og klagde på atmosfæren.

Katolsk prest som hjalp prostituerte unge menn

Noen fortalte meg om Père Arthur Hervet. Han hadde et senter for prostituerte unge menn rett sør for Paris. Prostituerte menn sier du, Harald. Hva mener du med det? Jo, kundene til disse karene var homoseksuelle. Så langt jeg forsto, kom Père Arthur selv fra en slik bakgrunn. Jeg hørte aldri mer detaljer om hva han hadde opplevd.

Jeg kom til sentret en gylden ettermiddag, like før solnedgang. Det var en avlang murbygning på en etasje. Arthur var selv til stede. Jeg fikk inntrykk av at de bodde der alle sammen, kanskje en 10 unge menn, foruten Arthur, som var i 40-årene. Noen holdt på å forberede middag på kjøkkenet. En annen vaska opp. Det var umulig å se hvem som var av det faste personalet, og hvem som var klienter, altså tidligere prostituerte. Er Père Arthur her, spurte jeg. Han sitter på biblioteket, fikk jeg vite. Se to dører nedover. Jeg banka på. Kom inn! Der satt han og så ikke det minste overraska ut, siden jeg hadde ringt på forhånd. Så du ønsker å hjelpe de homofile, sa han. Ja, først og fremst har jeg kommet hit til Frankrike for å vitne for en bestemt homofil mann, nemlig pastor Joseph Doucé, fortalte jeg. Han nikket.

Arthur fortalte om de homoseksuelle unge mennene, og om sentret. Vi får penger av en katolsk organisasjon, sa han. Men det er ikke noe stort beløp. Det meste kommer fra enkeltpersoner. Hvis du vil, kan du bli med oss ut, foreslo han. Ja, det vil jeg gjerne. Vi skal ut i morgen kveld, og treffes her først kl. 18 til bønn. Jeg kan ikke i morgen, sa jeg. Hva med torsdag? Det passer. Da kommer jeg tilbake torsdag kl. 18.

Den torsdagen dro vi av gårde med en slitt minibuss ca. kl. 19, etter å ha bedt fadervår. Kursen gikk inn mot selve Paris, i et område hvor jeg ikke var kjent. I utkanten av et parkområde stoppet vi og alle gikk ut av bilen. Vi var Père Arthur, 3 unge menn, og jeg. Arthur hadde med seg noen tørre kjeks i en pose, og delte ut til oss alle. Dermed satte vi kurs for parken. Først kunne jeg ikke se noe særlig, for det var blitt ganske mørkt, og det

var dårlig med gatelys. Siden det var ganske kjølig, dro jeg opp klaffene på jakkekraven. Litt til venstre så jeg en kar i utkanten av strålene fra ei gatelykt. Litt til høyre sto en annen gutt, dels skjult av skyggene fra en busk. Jeg ble stående og betrakte.

Ingen hadde forklart meg noe. Men etter en stund la jeg merke til noe som lignet en telefonkiosk lenger borte til venstre. Å, kom det ikke en ut derfra? Like etter kom det en til ut fra kiosken.. nei det var et pissoar, skjønte jeg omsider. Men jeg hadde ikke sett noen gå inn i mellomtiden. Å, er det der de gjør det, tenkte jeg. Hva, i et pissoar. Hvilken stank det bruker å være såne steder. Det vrent seg litt i meg. Dette var nok et annet slag treffested, for de "fattige" homofile menn som ville ha seg et kjapt "nummer" mot betaling.

Seinere tok noen av "våre" kontakt med en av de unge mennene som sto og hang. De dyttet på han en tørr kjeks, eller var det ei kake. Jeg gikk litt nærmere. Den unge mannen – han var mer som en tenåring, så helt uskyldig ut. Kanskje berusa, men det var ikke lett å se. Han sto og røyka, og grep straks tak i kjeksen og begynte å spise. Jeg gikk enda litt nærmere, men kunne ikke høre hva de snakka om.

Ut av buskene kom det plutselig en kunde, en fyldig kar i 40-årene i stilig svart dress. Jeg må gå, sa den unge mannen, og knipsa fra seg sigaretten mens han tygde i seg resten av kjeksen. De sto og snakka sammen et øyeblikk, og forsvant så inn i pissoaret. Da han etter 10-15 minutter var ferdig, og kunden hadde gått, kom han bort til oss igjen. Kunne du tenke deg å komme ut av dette, surte en av de unge mennene våre. Jo.. Han dro på det. Men det er gode penger her. Eneste problemet er dyr overnatting. Jeg sto og lurte på om de ikke ville preke til han.. om Jesus. Men nei, de snakket bare om praktiske ting som jeg hørte.

Jeg gikk litt unna og tittet litt nærmere på parken. Den lå ideelt til. Pissoaret syntes nesten ikke i halvmørket. Ingen andre brukte det, de par timene vi var der.

På veien tilbake sa Père Arthur: På tirsdager pleier vi å besøke et annet område. Der bruker de et hotell med rom som de kan leie for en kort tid. Jeg kommer tirsdag, sa jeg. Jeg hadde lurt på om jeg skulle jobbe sammen med Père Arthur en periode, og ba over dette. Nei, jeg kjente ikke at det var rett. Men jeg var der som avtalt førstkommende tirsdag.

Det var litt mer klasse over denne prostitusjonen, skjønte jeg. Men også her foregikk det ganske anonymt. Père Arthur traff på en ung mann som han kjente igjen. Han kjente forresten de fleste, fikk jeg inntrykk av. Hvordan går det, spurte Père Arthur. Vel, ikke så bra, svarte den unge mannen. Han hadde lang "sleik" med litt fett hår, eller hadde han smørt det inne med noe? Hvit skjorte, åpen i halsen. Svart eller mørk grå jakke med hvite spetter. Pen kar. Du kunne jo prøve å reise hjem igjen, foreslo Père Arthur. Jo, kanskje det er det beste. Den unge mannen sto og så ned. Han dro fram et lommeørkle. Var det skjulte tårer han tørka vekk?

Siden har jeg fått greie på at Père Arthur ikke lenger hjelper de homofile mennene. Jeg vet ikke hvorfor. Nå holder han på med båtfolket ved kanalene i Parisområdet. Han hjelper også de utstøtte samt folk (utlendinger) som ikke har papirer.

Mysteriet er løst

Dagbladet + Doucé = sant

Dagbladet ja. Jeg pleide ikke lese Dagbladet. Men en kveld hadde vi barnevakt mens vi voksne var ute for en gangs skyld. Det var i november 1990. Vi hadde kommet tilbake til Norge et år før. Da vi kom hjem, lå det et nummer av Dagbladet for 16. november 1990 på salongbordet. Jeg satte meg makelig ned, og kastet et overfladisk blick på forsida: Der sto det noe som fanget min oppmerksomhet. Straks bladde jeg opp og fant side 23 med overskrifta: Homo-prest drept av hemmelig politi? Jeg skvatt til og leste kjapt nedover, mens jeg ropte på kona. De har drept pastor Doucé, ropte jeg. De fant liket hans i Rambouilletskogen!

Da kom jeg til å tenke på drømmen, den aller første drømmen. Den som handla om han som blei truffet i en skuddveksling og som falt døende om foran føttene mine. Han jeg tok på, så jeg etterpå fikk se blod på henda mine. I drømmen altså. Allerede den gangen skjønte jeg at Gud hadde gitt meg en advarsel. Dersom du ikke advarer den ugudelige, skal hans blod kreves av din hånd (da er det som du selv skulle ha drept han og fått blod på henda). Jo, jeg hadde advart han, selv om jeg først ikke skjønte at det var han jeg hadde drømt om. Jeg hadde dratt med meg hele familien til Frankrike, mest for denne ene mannens skyld.

Pappa + Jesus + oss = sant

I et glimt så jeg Guds kjærlighet. Det var verd å la Jesus dø for denne mannen, denne ene. Det var verd å sende en mann med familie til Frankrike for å advare han, og vise han veien til frihet, veien til himmelen. Sannelig, Gud er god, tenkte jeg. Gud vil at alle mennesker skal bli frelst og få tak i sannheten.

Dessuten viste Guds kjærlighet seg ved at han ønsket å beskytte Europas barn mot overgrep. Det var derfor han røsket tak i meg og kona, så vi bad i desperasjon om at Sjefen, Herren, skulle berge barna. Folk sier at det ikke kan finnes noen kjærlighetsfull Gud. Jo, Gud, min Pappa, bryr seg, han er kjærlighet. Men han ga jorda til menneskene. Han ga oss ansvaret. Derfor må noen be. Noen må be om at Herren skal gi mat til de sultne, beskytte mot krig, sykdommer og ulykker – og mot overgrep.

Dessuten: Gud kommer ikke selv ned hit på jorda og griper inn. Han bruker mennesker. Igjen fordi han ga jorda til menneskene, ga oss ansvaret, allerede i skaperverket i 1. Mos. kapittel 1. Hva gjør du for at jorda skal bli et bedre sted å være? Hvis du ønsker å gjøre noe, må du først vende deg til Den Levende Gud, han som skapte Himmel og jord. Han ga sin sønn for våre synder, for at vi skal ha fred. Han sendte sin Hellige Ånd slik at vi kan bli utsendinger, ambassadører, for Guds Rike. Da er vi kvalifisert til å gjøre noe for Pappaen vår. Du kan be sånn: Far, jeg kommer til deg nå. Takk for at du sendte Jesus for å dø og vaske bort alle mine synder med sitt blod. Fra nå av skal Jesus være min Herre, min Sjef. Gi meg Den Hellige Ånd, så jeg kan tjene deg. Takk for at jeg er frelst!

Om du er en ny kristen, vil jeg anbefale deg å la deg døpe, bli med i en levende menighet, lese bibelen og be daglig, være med på nattverd (minnemåltid om Jesus og om den Nye Pakt), dele alt godt med andre kristne, og glede deg over hva Jesus gjorde for oss! Se Apostlenes gjerninger 2, 37-47 i bibelen.

Samtidig gikk det opp for meg: Det er forferdelig å falle i hendene på den levende Gud. Pastor Doucé gikk for langt. Han var for smart, for oppfinnsom, i sin store iver etter å forsvare de seksuelle minoritetene. Han dro med seg for mange inn i dette syndelivet, for mange homo, lesbiske, pedofile, sadomasochister, transvestitter. De ble ledet til å leve ut

sine lyster. Bak fasaden av å være et kristent hjelpesenter, forledet Doucé folk som kjempet og var i tvil, til å ta den endelige beslutningen om å gå for fullt ut i syndelivet. Jeg tror at det som fikk begeret til å renne over for Herren var pastorens kampanje for å frigjøre de pedofile. Dette gjelder først og fremst overgrep mot de små barna, under puberteten. (Juridisk sett regnes dessuten overgrep mot ungdommer under 16 år i samme klasse, altså som pedofili). Han skrev jo flere bøker, og boka hvor han forsvarte pedofili ble utgitt i 1988, det året jeg advarte han. Han hadde en egen gruppe for pedofile i sitt frigjøringscenter. Han holdt på å få med seg hele Europa. Etter 2 kraftige advarsler gjennom meg, og kanskje fra andre også, fikk han over 2 år til å omvende seg. Men til ingen nytte. Dermed ble livet hans forkorta. Han døde i 1990 og ble visstnok født i 1945. http://en.wikipedia.org/wiki/Joseph_Douc%C3%A9

Drømmen som ble sann

Da vi dro til Frankrike hadde jeg ikke denne drømmen i tankene.. drømmen om mannen som ble drept i en skuddveksling og falt døende ned for mine føtter. Men heldigvis tok jeg de tre neste drømmene – som handlet om det samme, egentlig – alvorlig. På grunnlag av 3 drømmer, alle fra en og samme natt, dro vi til Frankrike. Heldigvis var vi lydige. Dermed kan ikke jeg klandres for pastor Doucé's død. Dermed kan heller ikke Herren klandres, for pastoren fikk god tid til å tenke seg om. Hva som holdt han tilbake fra å omvende seg, vet jeg ikke. Han burde som pastor ha kjent evangeliet. Og dessuten forklarte jeg det grundig for han, og minst en annen person som jeg ble kjent med hadde snakket med han om frelsen.

Kanskje han var for stolt. Jeg er sikker på at om han virkelig hadde omvendt seg, om han i desperasjon hadde søkt Gud, ville han blitt fri, og fått fri adgang til himmelen. Men i alle tilfelle kunne han i det minste stoppet å kjempe for de pedofiles rettigheter, som han sikkert kalte det. Også nå er det folk i vår tid som kjemper for de pedofiles rettigheter, retten til å misbruke barn. Selvfølgelig kaller de det kjærlighet. Vet de egentlig hva de gjør? Gud er en hevner mot sine motstandere (Nahum 1,2). Hallo! Jeg truer ikke. Jeg bare forteller hva det står i bibelen, i fall du ikke visste det. Herren bestemmer når det er på plass å gi en advarsel. En annen ting er dommens dag. Da skal alle dømmes etter sine gjerninger.

Den sanne historien om drapet på denne presten viser tydelig at du ikke kan leke med Gud. Hallo der ute, du som tror du kan manipulere mennesker, dreie en nasjon eller en gruppe mennesker rundt lillefingeren. Din livvidde kan ikke måle seg med Guds lillefinger. Pass deg før han kommer og gjør ende på dine onde gjerninger. Det fins et straffens sted, en sjø med ild og svovel, for slike som deg. Vis respekt for den levende Gud. Omvende deg og tro på de gode nyhetene, så skal det gå det vel, både i dette livet og i det neste.

Tillegg

David og Jonatan

I homofile miljøer hevdes det gjerne at bibelens David (som senere ble konge) og kongesønnen Jonatan, begge var homofile og hadde et forhold til hverandre. Det hevdes bl. a. at pakten dem i mellom var som en ektepakt. Nei.. det var en vanlig pakt. Spesielt er det viktig å legge merke til at Jonatan ga fra seg våpnene sine til David. Dette var vanlig ved paktinngåelse i gamle kulturer, og var vanlig endog på Livingstones tid. Videre ser vi Davids iver etter å oppfylle pakten overfor Jonatans slekt (Mefiboset) etter at Jonatan var død.

Se http://www.phop.org/blood_covenant.htm

Videre peker noen på at de kysset hverandre. Det avslører uvitenhet om kulturene i Midtøsten: til og med Jesus kysset Judas, som et tegn på vennskap og kjærlighet.. men dette var ikke uttrykk for seksuell "kjærlighet". Endog i Frankrike (bisous), Italia, Russland er det vanlig at venner og slektninger kysser hverandre enten de er av samme eller motsatt kjønn. Dette kan også motvises ved å se på hva bibelen ellers sier om homoseksualitet.

Mange misbruker bibelen til forsvar for sin egen livsførsel. Dessuten har de ofte ikke grepet selve hovedbudskapet i bibelen: Så høyt har Gud elsket verden (du og jeg er elsket av Gud) at Han ga sin Sønn (Jesus) for at hver den som tror på han ikke skal gå fortapt (gå til helvete) men ha evig liv. Joh. 3, 16.

Kontakt med forfatteren

Se: www.ligaer.no